

Ngọc Phúc Tấn

Contents

Ngọc Phúc Tấn	1
1. Chương 1-1-1: Mở Đầu	2
2. Chương 1-1-2	5
3. Chương 1-2	7
4. Chương 1-3	9
5. Chương 2-1	11
6. Chương 2-2	13
7. Chương 2-3	15
8. Chương 2-4	18
9. Chương 3-1	20
10. Chương 3-2	22
11. Chương 3-3	24
12. Chương 4-1	26
13. Chương 4-2	28
14. Chương 4-3	31
15. Chương 5-1	34
16. Chương 5-2	37
17. Chương 6-1	41
18. Chương 6-2	44
19. Chương 7-1	47
20. Chương 7-2	50
21. Chương 7-3	52
22. Chương 8-1	55
23. Chương 8-2	59
24. Chương 9-1	64
25. Chương 9-2	66
26. Chương 10	70

Ngọc Phúc Tấn

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, 1x1, HE. Converter: ngocquynh520Editor: nguyetanh117Có ai lại không thích vinh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoc-phuc-tan>

1. Chương 1-1-1: Mở Đầu

Đầu mùa đông, gió bắc thét gào, trăng ẩn sao thưa, phóng mắt nhìn khắp nơi, xung quanh đều là bóng tối yên tĩnh, chỉ có một chút ánh sáng lóe ra ở chỗ khe núi.

Đồng Hải Lãng khoác một chiếc áo choàng màu nâu cũ kỹ, giơ cao một cây đuốc, để chiếu sáng cho người đàn ông đang sửa bánh xe.

“Đức thúc, bánh xe bị hỏng nặng như vậy, có thể sửa lại được sao?” Nhìn bánh xe bị biến dạng nặng thế kia, nàng hơi nhíu mày.

Nàng và tỷ tỷ thay phụ thân đến thăm cô cô bị bệnh, khi quay về, xe ngựa vô tình đi vào hồ sâu, sau khi cố gắng kéo được xe ngựa ra thì bánh sau lại bị hỏng, không thể đi được tiếp, đành phải ở nơi hoang dã trước không thôn sau không nhà này để sửa chữa.

“Nhị tiểu thư không cần lo lắng, một hai canh giờ nữa là sửa xong thôi.” Cánh tay thô kệch của Đức thúc cầm một hòn đá thay cho búa và một con dao găm, sửa chữa bộ phận bị hỏng.

Bên tai trái nghe thấy tiếng thì thầm nói, Hải Lãng liếc mắt nhìn đôi nam nữ đang ngồi cạnh đồng lửa, thấy bọn họ vô cùng thân mật dựa vào nhau sưởi ấm.

Nữ tử khoác áo lông chồn trắng kia là tỷ tỷ của nàng Đồng Hải Đường, hai má dưới ánh lửa càng thêm hồng thắm, vô cùng kiều diễm. Nam tử kia là biểu ca của các nàng Thường Hoàng.

Đồng Hải Đường tựa đầu lên vai biểu ca, không biết Thường Hoàng nói gì bên tai nàng, khiến nàng cười ra tiếng, vẻ mặt ngọt ngào, giống như chưa từng từng nổi giận vì chuyện bánh xe bị hỏng, không thể vào thành nghỉ ngơi chỉ có thể ăn ngủ hoang dã.

Nhìn biểu ca che chở và yêu thương tỷ tỷ, đôi mắt Hải Lãng hơi u ám.

Thường Hoàng đứng dậy nói: “Đã sắp đốt hết củi, ta đi nhặt thêm củi về đốt.”

“Không cần, mấy chuyện như thế này cứ để Hải Lãng đi là được rồi.” Đồng Hải Đường ngăn hắt lại, kéo hắt ngồi lại cạnh mình.

“Nhưng trời tối như vậy, để cho một nữ hài như Hải Lãng đi...Được không?” Hắt có chút chần chừ nhìn Hải Lãng đang cầm cây đuốc chiếu sáng cho xa phu.

“Chính là vì trời tối, cho nên không có ai thích hợp hơn muội ấy.” Đồng Hải Đường nhìn về phía muội muội, cao giọng ra lệnh, “Hải Lãng, muội lại đi nhặt ít củi về đây.”

Đức thúc mở miệng muốn nói gì đó, Hải Lãng nhẹ nhàng lắc đầu với ông, ngăn ông lên tiếng, thấp giọng đáp, “Được.”

“Hải Đường, hay là để ta cùng đi với muội ấy, dù sao nơi đây hoang dã không người, cũng không biết có sói lui tới hay không?” Giọng nói của Thường Hoảng có chút lo lắng truyền đến.

Đồng Hải Đường nhẹ nhàng bâng quơ mở miệng, “Huynh không cần lo lắng cho muội ấy, dù có gặp phải sói thì muội ấy cũng có thể tránh đi được, đôi mắt của muội ấy không thua gì mắt mèo đâu.”

Hải Lăng đưa cây đuốc cho Đức thúc, một mình đi về phía bóng đêm u ám, dần dần không còn nghe thấy tiếng nói chuyện nữa.

Bọn họ nghỉ ngơi ở chỗ khe núi, bốn phía đều là cỏ cao, không có cây đại thụ nào, cho nên nàng phải đi xa, bên kia có một khu rừng, chỗ đó mới có cảnh khô.

Nàng khép chặt vạt áo choàng cũ, đi vào trong rừng tối đen, xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, nhưng vẻ mặt của nàng không hề có chút sợ hãi, bởi vì đối với nàng cánh rừng buổi tối và ban ngày không có gì khác nhau, nàng có thể nhìn rõ không sót một cái gì.

Nàng khom lưng tìm cảnh khô trên đất, không lâu, liền ôm đầy một đồng củi.

Chuẩn bị quay trở về, bỗng nhiên nàng nhìn thấy cách đó không xa một bóng người thất tha thất thểu mà đi, nàng nhận ra đó là một nam tử. Bởi vì nhiều năm trước xảy ra một chuyện, khiến cho sau này nàng luôn có cảm giác sợ hãi đối với nam tử xa lạ, vì vậy nàng căng thẳng ôm chặt đồng củi trong lòng, xoay người muốn nhanh chóng rời khỏi, nhưng lại phát hiện người kia tập tễnh giống như bị thương nặng, lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Nàng nhắm mắt, thì thầm nói với chính mình, “Không nhìn thấy, không nhìn thấy, đừng xen vào việc của người khác.” Mặc dù nhắc nhở chính mình như vậy, nhưng nàng lại không thể bước đi.

Ở phía sau cách đó không xa có ánh lửa cùng với tiếng truy tìm, hình như đang đuổi theo người kia, nàng chần chừ, rốt cuộc lương tâm chiến thắng sợ hãi.

Nàng cố nhịn sợ hãi trong lòng đi về phía người kia, thấp giọng nói với hắn, “Đi theo ta.”

Đột nhiên thấy một người xuất hiện trước mặt, nam tử giật mình kinh hãi, vội kiếm lên phòng vệ.

“Mau đi theo ta, bọn họ sắp đuổi đến rồi.” Hải Lăng thấp giọng thúc giục.

Trời quá tối, hắn nhìn không rõ dung mạo của nàng từ giọng nói nhận ra là một cô nương, hắn kinh ngạc hỏi: “Cô người là ai? Vì sao phải giúp ta?” Thân mang thương nặng khiến giọng nói của hắn có vẻ khàn đục trầm thấp.

Hải Lăng không trả lời, thấy hắn đi lại bất ổn, giống như lúc nào cũng có thể ngã xuống, nàng chần chừ một lát, liền chuyển củi đốt sang một bên, để một tay chống, sợ hãi cầm lấy vạt áo của hắn, kéo hắn đi về phía bên trái.

Cảm giác thấy nàng giống như không có ác ý, nam tử thuận theo đi sát nàng.

Hai người đi một lúc, đi đến trước vách núi.

“Đi vào.”

“Đi vào chỗ nào?” Nam tử ngẩn người, nhìn thạch bích tối đen không rõ hình dạng, thật sự không nhìn ra nàng muốn bảo hắn đi vào chỗ nào. Chẳng lẽ nàng bảo hắn đi đụng vào đá sao?

“Chỗ đó có một cửa động.” Nàng thấp giọng nói, giúp hắn đi qua bụi cỏ chắn trước một cửa động cao hơn nửa người. Chỗ này nàng tình cờ nhìn thấy lúc đang nhặt củi, thấy một con thỏ chui ra từ bên trong.

Hắn đẩy bụi cỏ ra đi vào bên trong, lúc này mới phát hiện thì ra phía sau bụi cỏ là một cửa động, cảm thấy kinh ngạc nhìn bốn phía, nhưng tầm mắt của hắn không nhìn được cái gì, hắn quay đầu phát hiện nàng hình như phải rời đi, vội vàng giữ chặt tay nàng.

“Người làm gì vậy? Buông ra!” Thành linh bị kéo tay lại, Hải Lăng hoảng sợ, kinh hoảng vùng vẫy, bó củi ôm trong ngực rơi xuống đất.

“Cô nương cũng trốn vào trong đi, những người kia tâm ngoan thủ lạt, tìm không thấy ta, nhất định sẽ hỏi cô, bất luận có hỏi ra được gì hay không, sau đó nhất định sẽ giết cô.” Trong bóng tối, hắn không nhìn thấy sắc mặt hoảng sợ của nàng, mạnh mẽ kéo nàng vào trong động.

Sau khi kéo Hải Lăng vào trong động, hắn liền buông lỏng tay ra, nhưng nàng vẻ mặt sợ hãi thối lui đến nơi sâu nhất trong động.

“Cô nương?” Không nghe thấy giọng của nàng, hắn nhíu mày liếc nhìn sơn động tối đen, trong động không có nửa tia ánh sáng, hắn căn bản không nhìn thấy nàng ở chỗ nào.

Mấy giây sau nàng mới lên tiếng, “Những người đó là ai?”

“Bọn hắn chỉ là mấy tên giặc cỏ.” Thấy nàng vẫn ở trong động, hắn mới an tâm ngồi xuống. Hắn bị nội thương rất nặng, đã sắp không chống đỡ được, cần phải nhanh chóng vận công chữa thương. Bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, hắn nghi hoặc hỏi: “Cô nương, vì sao cô lại giúp ta?”

“...Ta cũng không muốn giúp người, ai bảo lương tâm của ta không bị chó tha đi mất.” Nàng thầm nói, trong giọng nói có một chút ảo não.

Nàng thật không ngờ có lòng tốt giúp hắn, kết quả lại liên lụy bản thân mình bị nhốt trong núi cùng một nam nhân xa lạ này.

Mấy người tỷ tỷ còn đang chờ nàng nhặt củi về đốt, nếu như lâu không thấy nàng quay về, nhất định tỷ tỷ sẽ tức giận!

Nam tỷ mở miệng muốn nói gì đó, lại nghe thấy nàng nói: “Suyt, bọn họ đi về phía này.”

Hắn ngưng mắt nhìn ra ngoài sơn động, tầm mắt xuyên qua những cành lá bụi cỏ che trước cửa động, quả nhiên loáng thoáng thấy có ánh lửa, hắn vội vã ngưng thần đề phòng, e sợ bọn họ phát hiện ra chỗ sơn động này.

“Tự nhiên không thấy nữa, còn không nhanh chóng đi tìm xem, hắn bị thương, nhất định chạy không xa, dù thế nào cũng không thể để cho hắn chạy thoát!” Ngoài động, một giọng nói lãnh khốc ra lệnh.

“Vâng.”

Sau một lúc, có người báo lại, “Nhị gia, tìm khắp nơi nhưng không thấy người, có thể là hắn đã chạy đến chỗ khác rồi không?”

“Đáng chết, ba người ở lại tiếp tục tìm ở đây, những người khác đi theo ta.”

Thấy bóng người bên ngoài không phát hiện ra chỗ này, lúc này hắn mới thả lỏng người ra.

Yên lặng, Hải Lăng cuộn mình trong góc, ôm lấy hai đầu gối, từ đầu đến cuối cũng không dám nhìn mặt hắn, bởi vì bộ râu trên mặt của hắn khiến cho nàng cảm thấy thật đáng sợ. Tầm mắt nhìn xuống chân hắn, nàng nhíu mày lại, chỗ đó có một vết thương, vẫn còn đang chảy máu.

Nàng do dự một lúc lâu, sau khi hít một hơi thật sâu, lúc này mới lặng lẽ đến gần hắn, lấy khăn tay ra.

Nam tử nhắm mắt điều khí, bỗng nhiên phát hiện có đôi tay hướng về phía chân hắn, chuẩn xác buộc khăn lên vết thương ở chân hắn, thay hắn băng bó cầm máu, hắn nghi hoặc thấp giọng hỏi: “Cô nương... Chẳng lẽ có thể nhìn được vật trong bóng tối?”

“Ừm, bọn họ tới, đừng lên tiếng.” Nhẹ giọng bảo hắn đừng lên tiếng, nàng lại lui về góc.

Hắn một bên nhắm mắt vận khí chữa thương, một bên ngằm đề phòng.

Thật lâu sau, cuối cùng phía cuối chân trời cũng xuất hiện tia nắng đầu tiên, xua đi bóng tối, mãi đến khi ánh nắng ấm áp chiếu đến, hắn mới từ từ mở mắt ra, phát hiện bên ngoài trời đã sáng.

Mượn tia nắng chiếu xiên vào động, hắn nghiêng đầu nhìn người đang cuộn mình trong góc động, một thiếu nữ vẫn đang tựa mình vào vách động ngủ.

Đôi lông mi dày che đi ánh mắt của thiếu nữ, bên dưới mũi ngọc là đôi môi đỏ thắm, giống như quả anh đào ướm át kiều diễm, hần từ trước đến nay vẫn luôn rất lý trí bỗng nhiên giống như bị cái gì đó kích động, trong lòng bỗng nhiên rối loạn.

Hắn ngây người nhìn nàng một lúc, sau đó giống như bị mê hoặc, kìm lòng không đậu mà cúi người xuống, khi chỉ cách đôi môi của nàng một khoảng, bỗng nhiên nàng mở mắt ra, hần vội vàng chột dạ đứng thẳng lên, dưới đáy lòng tự chữi rửa bản thân, sau đó giả bộ như không có chuyện gì nói: “Cô nương đã tỉnh?”

Hải Lăng dụi dụi mắt, trợn mắt thấy có nam nhân nhìn chăm chăm mình, bỗng nhiên nàng giật mình, muốn hét lên, lại nhớ đến cái gì, vội vàng che miệng lại.

“Những người đó đi rồi sao?” Nàng nhỏ giọng hỏi.

“Chắc là đều đã đi rồi, cô nương...”

Hắn còn chưa nói xong, liền nghe nàng đột nhiên kinh hô, “A, nguy rồi, trời sáng rồi!” Nói xong, nàng liền kích động chạy ra ngoài.

Đêm qua tỷ tỷ vẫn đợi không thấy nàng về, nhất định sẽ tức giận! Không biết bọn họ có bỏ lại nàng mà rời đi không?

“Cô nương, xin dừng bước, ta còn chưa tạ ơn ân cứu mạng của cô!” Nam tử vội vàng gọi nàng lại.

“Không cần cảm ơn, đại thúc, ta phải đi.”

Đại, đại thúc.

Nghe vậy, hắn kinh ngạc, quay đầu nhìn xung quanh, xác định ngoại trừ hắn và nàng thì không có ai khác, nói cách khác, nàng gọi hắn là...Đại thúc!

“Người đứng lại cho ta, người gọi ai là đại thúc?” Hắn bước lên một bước, vết thương ở chân đột nhiên đau xót, khiến hắn lảo đảo, khi đuổi ra ngoài đã không thấy bóng dáng của nàng.

2. Chương 1-1-2

“Con không đi, cha để Hải Lăng đi đi.” Đồng Hải Đường một mực từ chối yêu cầu của phụ thân.

“Sao con có thể không đi được? Ba năm trước con bị ngã thương ở chân, bỏ lỡ một lần tuyển tú, lần này không đi, sang năm con đã mười tám rồi, sau này không có cơ hội được tuyển vào cung nữa.” Đồng Minh Luân hơi trách mắng nữ nhi.

“Con không muốn vào cung, một khi vào cung, chuyện gì cũng bị quản, còn không thể tùy ý ra ngoài, ngu ngốc mới muốn vào cung.” Hiện giờ nàng cùng biểu ca Thường Hoàng thân nhau, đâu thể vứt bỏ hắn mà vào cung.

“Với dung mạo của con, nói không chừng sẽ được hoàng thượng nhìn tới, có thể sẽ được phong làm phi tần, đến lúc đó...”

Đồng Hải Đường không kiên nhẫn nghe phụ thân rầy la, cắt ngang lời ông nói: “Dung mạo của Hải Lăng cũng không kém, huống hồ muội ấy năm nay cũng đã mười tám, không phải là có quy định hai tỷ muội không thể cùng được chọn sao? Cho nên lần này để Hải Lăng đi được rồi, nếu như phụ thân muốn thăng quan vậy thì cứ trông cậy vào muội ấy đi, có lẽ muội ấy có thể thông qua tuyển chọn, nói không chừng lại được hoàng thượng coi trọng.”

Đồng Minh Luân nhìn trưởng nữ, rồi lại nhìn sang thứ nữ. Không sai, dung mạo của thứ nữ Hải Lăng quả thật cũng không tồi, nhưng nếu so với Hải Đường, thì Hải Đường lại càng xinh đẹp hơn vài phần, cơ hội trúng tuyển cũng cao hơn.

Ông giận tái mặt nói: “Ta nói con đi thì con nhất định phải đi!”

Thấy phụ thân vẫn không chịu bỏ qua, muốn bức nàng đi, Đồng Hải Đường dậm chân, tựa vào trong lòng mẫu thân.

“Nương, người nhìn phụ thân đi, con không muốn đi, cha sao có thể cứ bắt con đi như vậy! Một khi con vào cung, về sau rất khó có thể ở bên cạnh nương, con không đi, con không đi.”

“Được, được, nữ nhi ngoan, con không muốn đi thì không đi, có nương ở đây, xem ai có thể bắt con đi.” Đồng phu nhân liếc ngang nhìn trượng phu, “Lão gia, lần tuyển tú này để cho Hải Lăng đi.”

Đồng Minh Luân nhe răng, ông luôn có ba phần kính sợ đối với vị phu nhân nguyên phối này, không dám làm trái ý của bà.

“Nhưng mà...Ba năm trước Hải Đường vì bị thương ở chân mà bỏ qua một lần tuyển tú, lần này ta phải dùng lý do gì để cự tuyệt?”

“Cứ nói là bị bệnh là được, huống chi không để đồng thời tuyển chọn hai tỷ muội, đã có Hải Lăng đi tuyển chọn, Hải Đường tự nhiên không thể đi cùng.”

Thấy lão bà một mực giữ đại nữ nhi lại, xem ra không thể để cho nàng đi tuyển tú, Đồng Minh Luân đành phải quay sang nhìn nhị nữ nhi trầm mặc không nói. Nếu như không so với Hải Đường, Hải Lăng cũng có chút tư sắc, cũng không nhất định là bị loại.

Suy xét một lát, ông chỉ đành đồng ý, “Được rồi, vậy thì do Hải Lăng đi.”

Hải Lăng ảm đạm cúi đầu xuống, vẫn không nói gì. Xưa này đều là như vậy, chuyện tỷ tỷ không muốn làm thì sẽ do nàng làm, ai bảo tỷ tỷ là hòn ngọc quý trên tay đại nương, mà nàng chỉ là nữ nhi do thị thiếp sinh ra, nương của nàng thậm chí còn là nha hoàn hồi môn của đại nương.

Do đại nương mãi không sinh được con trai, cho nên mới xếp cho nương của nàng trở thành thị thiếp của phụ thân. Chẳng qua là nương cũng không thể sinh con trai cho phụ thân, bởi vì sau khi sinh nàng, nương vì khó sinh mà qua đời.

Tỷ tỷ không muốn vào cung, nàng làm sao lại nghĩ muốn chứ? Chẳng qua là trong lòng nàng không hề kích động, dù sao chỉ cần không bị tuyển trúng, vậy thì sẽ không sao.

Nhưng mà, dùng cách gì thì mới không bị tuyển trúng đây?

Tử Cấm Thành nguy nga hùng vĩ, là nơi ở của Đế vương, đồng với cũng là nơi xử lý chuyện trọng đại của triều đình.

Giờ phút này, ngay tại phía cửa thành phía bắc Thần Vũ môn, đang có một hàng dài các nữ tử chờ tuyển chọn, các cô nương đủ tư cách tuyển chọn, tuổi phải nằm trong khoảng từ mười ba đến mười bảy.

Phàm là nữ tử thông qua sơ tuyển và phục tuyển, sẽ trình báo cho hoàng thượng, sau khi được hoàng thượng tuyển chọn, nữ tử được chọn có người sẽ nạp làm tần phi, có người có thể bị chỉ hôn cho thân vương, bối lạc hoặc bối tử.

Trước mắt chính là giai đoạn đầu tiên của tuyển tú, chủ yếu là xem dung mạo và dáng vẻ.

Hải Lăng cũng đang ở trong hàng người này, theo đội ngũ đi về phía trước, bước chân chậm chạp.

Lúc này, có mấy người đi từ trong cung ra, trong đó có hai nam nhân rõ ràng là chủ tử đang bàn luận.

“Miên Dục, những tặc nhân kia đã bắt được chưa?” Nam nhân mặc trường bào màu chàm, trong tay cầm quạt hời.

“Bắt được rồi.” Miên Dục mặc trường bào màu trắng, bên ngoài khoác áo choàng màu lam, tùy tiện trả lời.

“Bọn hần chắc chắn đã nhìn theo dõi người từ lâu, nên mới có thể nhân cơ hội người ở một mình mà ám sát.” Thoáng nhìn thấy mấy nữ tử tuyển tú đang nhìn trộm hần, nam tử kia phất quạt, mỉm cười với các nàng.

“Tháng trước khi vây bắt đám cướp đó, tên nhị gia đó thừa cơ chạy thoát, sau đó bọn hần âm thầm theo dõi, chờ cơ hội ám sát ta để trả thù.”

“Ta nói người cũng quá sơ ý, biết rõ bọn hán muốn gây bất lợi cho người, lại vẫn còn để cho Ngạc Nhĩ rời khỏi bên người, lần này bị thương nặng như vậy, đã biết ăn khổ chưa?”

“Lần này là ngoài ý muốn.” Miên Dục miễn cưỡng nói, ánh mắt tùy ý nhìn bốn phía, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng, bỗng dừng nheo mắt lại.

Lúc này, nam tử cầm quạt đứng vào khuỷu tay của hắn, “Y, đó không phải là lục thúc của người sao? Ông ấy từ Giang Nam về lúc nào vậy?”

Nghe thấy hắn hỏi, Miên Dục dời ánh mắt, lườm hắn một cái nói, “Chắc là về hôm qua.” Hắn lại quay về phía kia, không khỏi nhăn mày một cái. Sao lại không thấy nữa? Chẳng lẽ vừa rồi mình nhìn nhầm.

“Là do ta quá muốn gặp nàng, cho nên mới nhận nhầm người sao?” Hắn thì thào tự hỏi.

Nghe thấy hắn mơ hồ nói gì đó, nam tử cầm quạt quay đầu lại hỏi: “Người nói cái gì?”

“Không có gì.” Hắn lắc đầu, thu ánh mắt lại, cùng nam tử cầm quạt đi về phía xe ngựa cách đó không xa.

Sau khi bọn họ rời đi, lúc này Hải Lăng vừa đi nhặt khăn tay bị gió thổi chậm chạp quay lại, trở về trong hàng ngũ.

3. Chương 1-2

“Người này ở lại, người kia đặt bằng hiệu lại xuất cung...” Cả buổi trưa, mười người thì có 7, 8 người bị đưa ra ngoài.

Tuyển chọn lần thứ hai, nghiêm khắc hơn nhiều so với lần đầu.

Nhìn hầu hết người phía trước đều không thông qua, những nữ tử còn lại trong lòng đều lo sợ bất an, có người âm thầm cầu nguyện được tuyển, nhưng lại có một số ít giống như Hải Lăng, sợ tuyển “bất hạnh” bị chọn trúng, chỉ hy vọng lần này đừng bị chọn.

Bởi vì cho dù bị tuyển làm phi tần của hoàng đế, cũng không cam đoan tương lai cả đời được hưởng vinh hoa phú quý, hơn một nửa là sống trong thâm cung, có không ít người sống trong cảnh tỉnh mịch.

Sau một lúc lâu, cuối cùng đến phiên Hải Lăng.

“Tiếp theo.”

Nàng hít một hơi thật sâu, bước lên phía trước, không biết có phải là do quá khẩn trương hay không, ngã mạnh một phát, rước lấy một trận cười mỉa mai. Nàng hoảng hốt đứng dậy, sau đó thất tha thất thểu đi tới trước mặt quan viên và công công.

Có thể thông qua sơ tuyển, đều là người có dung mạo xinh đẹp thanh tú, nhưng tuyển chọn lần hai ngoài dung mạo, dáng vẻ bên ngoài, còn có nữ công, tài nghệ đều là những khoản mục khảo hạch. Lúc này, vài quan viên hộ bộ và công công phụ trách tuyển chọn đang xem bức tranh này thêu, người nào cũng lắc đầu.

“Đây là do người thêu?” Tay nghề vụng về, khiến cho người ta không nhận được muốn phỉ nhổ.

“...Vâng.” Hai tay nàng xoắn vào nhau, vẻ mặt khiếp sợ khờ khạo mở to mắt, nhìn vị quan viên đặt câu hỏi.

“Vậy...người biết đánh đàn không?”

“Không biết.”

“Chơi cờ?”

“Không biết.”

“Ngâm thơ?”

“Không biết.”

“Vẽ tranh?”

“Không biết.”

“VẬY...NGƯỜI BIẾT CÁI GÌ?”

Hải Lăng ngập ngừng, một lúc sau mới rụt rè trả lời, “Ta...ta biết giặt quần áo, à, còn có thể lau nhà, cũng sẽ dọn dẹp.”

Nàng vừa nói xong những lời này, lập tức nhận lại những tiếng cười mỉa. Đây là tuyển tú nữ, không phải là chọn tỳ nữ!

Quan viên phụ trách cùng công công nội giám nhỏ giọng nói chuyện với nhau, chỉ chốc lát sau liền có quyết định.

“Để lại bằng hiệu đi.” Để lại bằng hiệu tức là trả lại bằng gỗ ghi tên lại, tức là nàng không bị chọn, sẽ bị đưa ra khỏi cung.

Bỗng nhiên một thái giám đi đến nói nhỏ bên tai công công kia mấy câu, công công kia nhìn nàng một cái, sau khi trầm ngâm, nói: “Nhìn cũng nhu thuận, được rồi, cứ theo lời người nói đưa nàng qua đi.”

“Người đi theo ta.” Thái giám vẫy tay với nàng.

Hải Lăng vẻ mặt kinh ngạc. Không thể nào? Chẳng lẽ nàng bị tuyển chọn.

“A, Miên Dục, sao đệ không đi tiếp?” Thấy Miên Dục đang đi cùng đột nhiên dừng lại, Thập Ngũ a ca buồn bực quay đầu lại hỏi.

“Nữ hài kia...” Hắn xoay người nhìn phía trước đang tiến hành tuyển tú, có một tú nữ ngã một cái, rúc lấy tiếng cười nhạo của mọi người, cũng hấp dẫn ánh mắt của hắn, ánh mắt của hắn hiện lên vẻ kinh hãi. Quả nhiên lần trước hắn không nhìn nhầm, thật sự là nàng!

“Nữ hài nào?” Nghe vậy, Thập Ngũ a ca nhìn theo tầm mắt của hắn, “A, người đang nói đến chỗ đó à, hộ bộ cùng nội giám đang tuyển tú nữ, nghe nói năm nay tuyển tú nữ, hoàng thượng muốn đem cho nhóm thân vương, bối lạc cùng bối tử chưa cưới vợ.”

“Thật sao?” Miên Dục không để ý hỏi.

“Đúng vậy, ta còn nghe nói Lễ Thân vương từng đề cập qua với hoàng a mã, muốn gả ngũ cách cách cho người.”

“Ta không cần.” Hắn chán ghét cự tuyệt. Một ý niệm hiện lên trong đầu hắn, hắn khẽ nheo mắt lại, bị suy nghĩ hiện lên chớp nhoáng kia làm kinh hãi, tiếp theo khóe môi nhếch lên. Có gì không được? Cưới một nữ nhân hắn không vừa mắt, còn không bằng cưới một nữ nhân trong lòng hắn luôn nhớ đến.

“Nếu hoàng a mã đồng ý với Lễ Thân vương, vậy người cũng không thể từ chối được.” Thập Ngũ a ca làm như không liên quan đến mình nhàn nhã cười nói.

Miên Dục hừ lạnh một tiếng. Hắn không muốn, ai cũng không bắt ép hắn được.

“Miên Dục, người cứ nhìn chỗ đó, chẳng lẽ nhìn trúng người nào rồi sao?” Thấy ánh mắt của hắn vẫn nhìn về hướng đối diện, Thập Ngũ a ca tò mò hỏi, nhện không được nhìn đi nhìn lại mấy người tuyển tú kia, lại không phát hiện nữ tử nào đặc biệt kinh diễm.

“Không có.” Hắn bất động thanh sắc thu hồi ánh mắt.

“VẬY ĐI THÔI, THÁI HẬU CÒN ĐANG CHỜ CHÚNG TA.” Nhìn gương mặt đầy râu của Miên Dục, Thập Ngũ a ca hỏi tưởng lại bộ dạng tuần tú, phong thái mị nhân của hắn trước kia, vẻ mặt hoài niệm nói: “Vẫn là gương mặt trước kia của người nhìn thuận mắt hơn, mấy ngày trước thái hậu còn cao hứng nói với ta, thật hy vọng sinh thân của bà nhanh đến, bà đã một năm không được xem người hát quý phi say rượu rồi.”

Miên Dục lạnh nhạt đánh nát chờ mong của Thập Ngũ a ca, “Năm nay sinh thần của thái hậu, đúng lúc ta không ở trong cung.” Cho nên hôm nay hắn mới có thể tiến cung trước để chúc thọ thái hậu.

“Vì sao? Người muốn đi đâu?” Thập Ngũ a ca chấn kinh mở to mắt.

“Chuẩn Cát Nhĩ.”

“Không thể đi muộn mấy ngày sao? Mấy ngày nữa là sinh thần của thái hậu rồi, ít cháu hát xong quý phi say rượu rồi đi cũng không muộn.” Hắn và thái hậu đều mong chờ một năm nay, lần này hắn đi, vậy chẳng phải là phải đợi thêm một năm nữa sao.

“Quân tình khẩn cấp, Thập Ngũ thúc cho rằng có thể chậm trễ được sao?”

“Ách...Không, không được.”

4. Chương 1-3

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào phòng qua những ô cửa sổ, Hải Lăng mỉm cười cầm chiếc chổi phủ bụi, cẩn thận phủ bụi trên từng cuốn sách.

Nhìn cả căn phòng tràn ngập sách, khóe miệng của nàng lại nở nụ cười.

Xem như là vì họa được phúc đi, vốn tưởng rằng chỉ cần giả vờ bị ngã một cái thì sẽ không bị chọn làm tú nữ, lại không ngờ nàng vẫn vào cung, chẳng qua là làm cung nữ, bị phái đến dọn dẹp Si Tảo đường.

Si Tảo đường này là một trong những nơi cất giữ sách trong cung, cả căn phòng nhìn chỗ nào cũng là sách, lập tức khiến cho nàng chuyển buồn thành vui, từ mấy ngày trước vừa đến chỗ này, nàng liền hưng phấn không thôi.

Lần sờ những cuốn sách, nụ cười trên mặt Hải Lăng càng thêm sáng lạn, sau khi làm xong công việc dọn dẹp hàng ngày, nàng rút một cuốn sách, lặng lẽ trốn vào trong góc đọc sách.

Nàng chuyên chú đọc cuốn sách trong tay, vô cùng say mê, hoàn toàn không phát hiện có người đi đến gần nàng. Nàng tập trung đọc sách, lại có một đôi mắt lẳng lặng đánh giá nàng.

Thấy nàng vẫn không phát hiện ra mình, Miên Dục im lặng đến gần, khóe môi hiện lên nét cười, quát: “Cuối cùng cũng tìm thấy người, thì ra là trốn ở đây lười biếng!”

Hải Lăng nghe vậy, tưởng rằng là đại nhân quản lý Si Tảo đường, vội vàng muốn giải thích, “Không, ta chỉ là...” Mới nói được mấy chữ, nàng liền phát hiện trước mặt là một nam nhân xa lạ.

Khắp mặt hắn đều là râu đen, dùng ánh mắt có vẻ kỳ quái nhìn nàng chằm chằm, có vẻ dọa người.

“Người không phải là Trần đại nhân, người là ai?”

“Nàng không biết ta sao?” Miên Dục hí mắt, trong mắt lộ ra vẻ không vui. Hắn thật sự tốn công một phen, rất không dễ dàng mới tìm được nàng, nhưng nàng lại nói không nhớ hắn.

Nàng theo bản năng lắc đầu, chợt nhớ tới, hai tháng trước, chính mình từng cứu một người cũng có bộ râu như vậy. Nhưng nam nhân kia cả người chật vật, mặc dù đêm đó nàng không cẩn thận nhìn thấy diện mạo của nam nhân kia, lại mơ hồ nhớ giọng nói của nam nhân đó khàn khàn mà suy yếu, giống như không còn trẻ, nhưng mà so cùng với người trước mặt này quần áo đẹp đẽ quý giá, giọng nói là nam tử trẻ tuổi, không thể là cùng một người.

“Tôi không biết ngài, xin nhường đường!” Hắn đứng quá gần nàng, khí tức nam tử khiến cho nàng có chút sợ hãi.

“Nàng thật sự không nhớ rồi.” Nghe vậy, ánh mắt Miên Dục hiện lên hung quang trừng nàng, giống như nàng không quen hắn là chuyện tội ác tày đình.

Nhìn vẻ mặt hung dữ của hắn, nàng kinh hoảng muốn nghĩ đi qua hắn, nhưng nàng vừa mới bước được một bước, cánh tay bị hắn kéo lại.

“Người muốn làm gì? Buông ra!” Hải Lăng giận dữ sợ hãi mắng, phản xạ đưa tay đánh về phía hắn.

Chỉ nghe thấy một tiếng giòn vang, nàng giật mình, hắn cũng ngẩn ngơ.

Đây là lần đầu tiên từ nhỏ đến giờ Miên Dục bị tát, trong nháy mắt vẻ mặt hắn trở nên giận dữ, đưa tay cầm lấy cổ tay nàng đã tát mình.

Nàng sợ hãi khi nhìn thấy vẻ mặt rõ ràng giận dữ của hắn, thấy hắn giơ tay lên, cho rằng hắn muốn đánh nàng, nàng theo bản năng đưa tay lên bảo vệ mặt.

Hắn mạnh mẽ tách tay nàng ra, giữ chặt cằm của nàng, ép nàng ngẩng mặt nhìn mình.

“Đời này, chưa từng có người dám đánh ta như vậy, nàng nói, ta nên trừng phạt nàng to gan lớn mật như thế nào?” Giọng nói của hắn rất nhỏ, trong giọng nói lại lộ ra sự nham hiểm khiến người ta rét run, đôi mắt chăm chú nhìn nàng lại như ánh lửa, sáng quắc nhìn nàng.

Nàng bị ánh mắt kia làm cho cả người cứng đờ, không khỏi nín thở, giọng nói như bị khóa lại ở yết hầu, run rẩy không nói được gì.

Nhìn gương mặt sợ hãi trước mắt, ánh mắt hắn tối lại, nhìn đôi môi anh đào của nàng, hắn liền cúi đầu xuống như muốn trừng phạt nàng.

Nhìn gương mặt của hắn tiến gần đến, Hải Lăng ban đầu là ngạc nhiên, sau đó là sợ hãi, liều mình vùng vẫy, bóng ma nhiều năm trước như tái hiện lại, nàng hoảng sợ phản kháng.

Nhưng cánh tay của hắn lại như kim sắt khóa tay nàng ở phía sau, một cánh tay khác giữ lấy cổ nàng, không cho nàng lộn xộn.

“A, nha đầu chết tiệt, nàng dám cắt ta!” Miên Dục thấp giọng một tiếng, buông nàng ra, trong miệng tràn ngập mùi máu, đầu lưỡi của hắn bị nàng cắn chảy máu.

Cánh môi của Hải Lăng cũng dính một chút máu của hắn, đôi mắt mở to tràn ngập sự hồi hộp, sau một lúc hồi thần, nàng bối rối muốn nhân cơ hội tẩu thoát.

Nhưng một tay của hắn liền kéo nàng lại vào trong lòng, hai tay giữ chặt lấy nàng.

Miên Dục nhỏ ngụm máu trong mồm ra, nhúu mày tức giận. “Nàng cho rằng nàng vừa đánh ta, vừa cắn ta thì có thể thoát được sao?”

Nhìn ánh mắt của hắn như muốn ăn nàng, nàng sợ đến lạnh run, hai tay chống trước ngực hắn, dùng hết sức muốn đẩy nam nhân này ra, nhưng mà bất luận nàng dùng sức như thế nào, hắn vẫn luôn như một ngọn núi không thể lay động, nàng run rẩy nói: “Người buông ra! Trần đại nhân ở bên ngoài, chỉ cần ta kêu...”

“HỪ, dù nàng có kêu khản cổ, bọn họ cũng không có lá gan đi vào.” Hắn hừ lạnh, thấy nàng sợ đến phát run, tức giận trong mắt cũng giảm đi, lực đạo trên tay cũng thả lỏng.

Nghe hắn nói vậy, Hải Lăng càng vùng vẫy kịch liệt hơn.

Về mặt sợ hãi cùng ánh mắt chán ghét của nàng làm hắn không vui nhúu mày, giọng điệu uy hiếp nói: “Nếu nàng còn dám động, ta sẽ lại tiếp tục hôn nàng.”

Nghe vậy, nàng phẫn nộ trừng mắt nhìn hắn, “Rốt cuộc người muốn thế nào?” Chính mình lại không biết hắn, vì sao hắn lại đối với nàng như vậy?

“Ta muốn như thế nào?” Ngày đó thấy nàng ở trong cung, hắn liền có một suy nghĩ, giờ phút này đối mặt với nàng, ý niệm kia càng thêm mãnh liệt, hắn cười, thấp giọng tuyên bố, “Ta muốn nàng thành nữ nhân của ta.”

Nàng bị tuyên bố công cuồng của hắn chọc giận, bất chấp sợ hãi, mắng: “Người đừng mơ tưởng!”

“Chắc, bộ dạng tức giận của nàng, có thể so với mấy con tôm đáng yêu rồi.” Miên Dục nói xong, ngón tay liền véo nhẹ gương mặt nhỏ nhắn của nàng.

Hải Lăng phần nộ đẩy bàn tay vô lễ của hắn ra, “Không cho phép đụng vào người ta, lấy bàn tay bẩn thỉu của người ra.”

Đối với trách mắng của nàng, hắn không cho rằng là vô lễ, ngược lại hứng thú mở tay trước mặt nàng, “Tay ta không hề bẩn, nàng xem, vô cùng sạch sẽ, đúng không?”

“Buông ra.”

Hắn mở miệng muốn nói gì đó, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng gọi, “Gia, người có ở trong này không?”

Nghe thấy giọng nói kia, Miên Dục cao giọng nói: “Ngạc Nhĩ, ta ở trong này, người chờ ở bên ngoài, ta sẽ đi ra.”

Nghe thấy giọng nói của chủ từ truyền ra từ bên trong, Ngạc Nhĩ vội vàng đáp: “Vâng.”

Hắn liếc nhìn nàng, giọng nói mang theo sự bá đạo không cho phép cự tuyệt, “Chờ ta trở lại, ta sẽ hưởng hoàng thượng xin người, nàng ngoan ngoãn chờ ở chỗ này đi.” Hắn nhanh chóng ấn một nụ hôn lên môi nàng, rồi buông nàng đi ra ngoài.

Lời nói trước đi của hắn khiến Hải Lăng vừa giận vừa sợ, nàng lập tức cầm hạn dùng sức lau môi, muốn quên đi khí tức cuồng vọng ở trên môi nàng.

Nam nhân kia cho rằng mình là ai? Dựa vào cái gì mà đối xử với nàng như vậy?

5. Chương 2-1

Một ngày, hai ngày, ba ngày...Ngày ngày vẫn tĩnh lặng trôi qua, chuyện gì cũng không xảy ra, Hải Lăng vẫn làm một tiểu cung nữ dọn dẹp ở Si Tảo đường.

Nhắc đến điều không bình thường nhất trong khoảng thời gian này, chính là thái hậu từng giá lâm, chỉ tùy ý nhìn một lúc, thuận miệng hỏi tiểu cung nữ như nàng mấy câu liền rời đi.

Mãi đến một tháng sau, điều bất an trong lòng Hải Lăng cuối cùng cũng bùng xuống, thăm nghĩ những người nhà quyền quý này, bên người nhất định không ít nữ nhân, nam nhân kia tám phần là đã sớm quên nàng rồi.

Qua một tháng, hai tháng, nàng càng lúc càng thích ứng cuộc sống ở đây.

Nàng thích xem sách, mà nơi này có rất nhiều sách, cho nên nàng yêu Si Tảo đường, ngày qua ngày tranh thủ thời gian sau khi dọn dẹp xong đọc mấy cuốn sách.

Gió xuân làm tan tuyết, trong nháy mắt bảy tháng qua đi, nàng cũng đã mười sáu tuổi.

Ngay khi nàng cho rằng, ngày tháng cứ tiếp tục trôi qua nhạt nhẽo như vậy, cho đến khi nàng hai năm tuổi được thả ra ngoài, đột nhiên một đạo thánh chỉ phá vỡ sinh hoạt tĩnh lặng đó, cũng khiến cho tất cả cung nữ đều kinh ngạc...

“Trời ạ, Hải Lăng, người tự nhiên lại trở thành phúc tấn của bối lạc, điều này sao có thể?”

“Đúng vậy, có phải là thánh chỉ viết sai rồi hay không?”

“Nhưng trên đó viết rõ ràng ba chữ Đồng Hải Lăng mà, nên sẽ không sai đi?”

“Hơn nữa trên đây còn viết là chính phúc tấn nha, vừa không phải thứ phúc tấn, cũng không phải trắc phúc tấn, là dòng chính phúc tấn đó, trời ạ, thật không thể tin được!”

“Nhưng tại sao lại là Hải Lăng? Nàng ấy cùng chúng ta đều giống nhau, chẳng qua chỉ là cung nữ, cũng không phải xuất thân danh môn vọng tộc, hoàng thượng sao có thể để cho nàng ấy làm phúc tấn của Dục bối lạc thân phận cao quý chứ?”

Có người nghi hoặc hỏi: “Hải Lăng, người quen biết Dục bối lạc sao?”

Hải Lăng nhẹ nhàng lắc đầu, nàng còn nghi hoặc hơn cả cung nữ kia. Vì sao hoàng thượng lại ban cho nàng một đạo thánh chỉ như vậy? Dục bối lạc, rốt cuộc là ai?

“Nghe nói Dục bối lạc là hoàng tôn được hoàng thượng coi trọng nhất, cũng là huyền tôn được thái hậu sủng ái. Ngài ấy dũng mãnh thiện chiến, lập không ít quân công, lúc trước triều đình xuất chinh Chuẩn Cát Nhĩ liên tục gặp thất bại, hoàng thượng vô cùng tức giận, vì thế liền phái Dục bối lạc đến giám quân, ngài ấy vừa đến, chỉ trong vài ngày ngăn ngừa liền bình ổn được thế cục.”

“Dục bối lạc, ngài ấy...”

Các cung nữ rủ rừ rì rì nói những chuyện liên quan đến Dục bối lạc, nhưng những chuyện này Hải Lăng đều không nghe vào trong tai, nàng còn chưa tỉnh lại từ cơn chấn kinh, không thể tin được chỉ dựa vào một đạo thánh chỉ như vậy, đã quyết định vận mệnh tương lai của nàng.

Chữ hỷ màu vàng cùng màn che màu đỏ khiến cho phòng ngủ được trang trí tươi vui hơn, trên bàn là cặp nến long phượng đang cháy, khiến cho cả căn phòng sáng trưng.

“Phúc tấn, trên bàn có một bầu rượu, một bát mỳ và bánh con cháu đầy nhà, đợi sau khi người và bối lạc gia uống rượu hợp cẩn, thì mỗi người một miếng cùng ăn bát mỳ này.” Hỉ bà giải thích cho tân nương.

Hải Lăng ngồi ngay ngắn trên giường, nhỏ giọng đáp. Nàng mặc cát phục, trên đầu đội khăn voan đỏ, khăn voan chuyển động theo từng lần hít thở.

Sau khi giải thích hết các quy củ động phòng, Hỉ bà cùng hầu tỳ thấp giọng tán gẫu, chờ đợi tân lang vào động phòng.

Hải Lăng nắm chặt khăn tay, cố gắng kiềm chế xúc động muốn chạy trốn, lòng bàn tay vì khẩn trương mà thấm đẫm mồ hôi.

Nhớ lại khi phụ thân biết được hoàng thượng lại chỉ hôn cho nàng làm phúc tấn cho Dục bối lạc, bộ dạng kinh hãi cười toe toét—

“Phụ thân quả nhiên không nhìn lầm con, cũng là con có tiền đồ, không giống nha đầu chết tiệt tỷ tỷ của con, vậy mà lại cùng tiểu tử Thường Hoảng kia chạy trốn.”

“Tỷ tỷ cùng Thường Hoảng biểu ca chạy trốn lúc nào?”

“Ba tháng sau khi con vào cung, Xương bối tử nhìn trúng nha đầu chết tiệt kia, nói muốn nạp nó làm thứ phúc tấn, nó lại không chịu, được đại nương con che chở để chạy trốn cùng Thường Hoảng vô lại kia, thật sự là muốn ta tức chết rồi! Cũng may là có con không chịu thua kém, hoàng thượng tự nhiên chỉ hôn cho con làm phúc tấn của Dục bối lạc, ha ha, việc này so với việc làm thứ phúc tấn của Xương bối tử lại càng có nhiều thể diện hơn, thật là nữ nhi ngoan của ta...”

Nhớ tới mấy ngày trước phụ thân nói cho nàng việc này, Hải Lăng khẽ cắn môi. Tỷ tỷ cùng Thường Hoảng biểu ca tình đầu ý hợp, phụ thân muốn gả tỷ ấy cho Vương bối tử, khó tránh tỷ ấy không muốn.

Dưới sự sủng nịnh của đại nương, tỷ tỷ luôn làm theo ý mình, muốn làm gì thì làm cái ấy, ngay từ đầu đã luôn mặc kệ người khác nói gì.

Hiện giờ tỷ tỷ cùng Thường Hoảng biểu ca ở chung một chỗ, nhất định là vô cùng...hạnh phúc đi? Thường Hoảng biểu ca si tình với tỷ tỷ như vậy, nhất định sẽ vô cùng sủng ái tỷ tỷ...

Trong ngực nàng nổi lên một trận chua xót, ảm đạm nhắm mắt lại. Trong lòng Thường Hoảng biểu ca từ trước đến giờ chưa từng có nàng, lần đầu tiên nhìn thấy tỷ tỷ huynh ấy đã yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, hiện giờ lại càng không tiếc nuôi dưỡng gì mang tỷ tỷ bỏ trốn, nàng còn muốn ảo tưởng cái gì?

Ngay khi Hải Lăng còn đang suy nghĩ, cửa phòng bị người ta đẩy ra.

Hỉ bà cùng hầu tỳ vội cung kính hành lễ: “Bối lạc gia.”

Tân lang phát tay cho các nàng lui ra, sau đó hắn đi về phía giường, dùng cán cân đẩy khăn voan ra.

Bốn mắt nhìn nhau, nàng ngẩn người, kinh ngạc thốt lên, “Là người” Thiên a, nam nhân đùa giỡn nàng ở Si Tảo đường bấy, tám tháng trời trước, vậy mà lại là Dục bối lạc!

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của nàng, Miên Dục cười nhẹ một tiếng, “Ta đã nói rồi, ta muốn nàng làm nữ nhân của ta, nói được thì sẽ làm được.”

Nàng cắn môi, bỗng nhiên cảm thấy căng thẳng, nghĩ đến tối nay là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ, đêm nay nàng nhất định phải ở trong cùng một phòng với hắn, cơ thể liền bắt đầu run rẩy.

“Người rất cuộc...vì sao lại muốn như vậy?” Nàng nhịn không được liền nói ra thắc mắc trong lòng nàng nhiều ngày qua.

Nàng không rõ, bọn họ chẳng qua mới chỉ gặp nhau một lần, vì sao hắn lại muốn lấy một người không có thân phận tương xứng với hắn làm phúc tấn, dựa vào thân phận của hắn, có rất nhiều nữ tử môn đăng hộ đối muốn gả cho hắn.

“Vì sao?” Miên Dục im lặng nhìn nàng chăm chú. Đơn giản là hắn chưa bao giờ nhớ một nữ nhân như vậy, từ lần đầu tiên gặp nàng, bóng dáng của nàng như cắm sâu trong lòng hắn, khiến hắn nhớ mãi không quên.

Nhưng chuyện như vậy, hắn không hề muốn để cho nàng biết, vì vậy băng quơ trả lời, “Bởi vì chúng ta hữu duyên. Nàng có đói bụng không? Qua đây ăn vài miếng đi.” Hắn đưa tay muốn dắt nàng, nhưng nàng lại tránh bàn tay đuổi ra của hắn.

Thấy nàng giống như kháng cự đụng chạm của mình, hắn nhú mày.

Hải Lăng tự mình đi đến trước bàn.

Miên Dục cũng từ từ đi đến.

Hắn rót hai ly rượu, đưa một ly cho nàng, sau khi hắn uống một ngụm, thì đưa phần còn lại cho nàng, còn mình thì lấy chén nàng vừa uống, uống cạn sạch.

Uống một ngụm rượu, Hải Lăng cảm thấy yết hầu nóng rát,, sau đó một cơn nóng chậm rãi từ bụng dâng lên.

Nàng hơi nhú mày, nâng mắt, phát hiện ánh mắt của hắn đột nhiên trở nên nóng bỏng, nàng sợ run lên, cảm thấy ánh mắt này hình như đã từng nhìn thấy ở đâu?

Lại chưa kịp nghĩ tiếp, miệng liền bị nhét một miếng bánh con cháu đầy nhà, hương vị nửa sống nửa chín rất khó ăn, sau đó được bón một thìa mỳ.

“Chắc nàng đã đói bụng rồi, đừng ăn bánh này, ăn chút mỳ nước đi.” Miên Dục đặt bát mỳ trước mặt nàng.

6. Chương 2-2

Nàng lo sợ bất an cúi đầu ăn vài miếng mỳ, sau đó không có tâm trạng ăn tiếp.

“Sao không ăn tiếp?”

“Ta không ăn được nữa.” Nàng nhỏ giọng đáp.

“Tốt lắm, chúng ta nên làm chuyện chính rồi.” Nói xong hắn liền ôm ngang nàng lên.

Nàng kinh ngạc hô một tiếng, “Người muốn làm gì? Thả ta xuống!”

“Sau khi uống rượu hợp cần, ném qua bánh, tiếp theo là lên giường, chắc hẳn là nàng biết điều này chứ?”

“Ta, ta biết.”

Hắn ôm nàng đến bên giường, nam trái nữ phải, nàng ngồi ở bên phải giường, còn hắn ngồi xuống bên trái. Phát hiện cả người nàng run rẩy, hắn hỏi: “Nàng lạnh lắm sao?”

Hải Lăng khiếp sợ lắc đầu, không dám nhìn hắn, hai bàn tay nắm chặt vật áo.

Khóe mắt nhìn thấy hắn bắt đầu cởi bỏ cúc áo, nàng hoảng sợ lui vào trong giường. Nàng biết đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ, biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng không có cách nào kiềm chế được nỗi sợ hãi sâu trong lòng kia.

Thấy vẻ mặt hoảng sợ của nàng, Miên Dục ôn nhu trấn an, “Nàng không cần phải sợ, ta sẽ vô cùng ôn nhu.”

Tuy rằng hắn nói như vậy, nhưng nàng vẫn không ngừng run rẩy, hơn nữa thấy hắn cởi áo ngoài ra, nghiêng người về phía nàng, mặt nàng trở nên trắng bệch, liền mình lui về phía sau, đồng thời thốt lên cầu xin, “Cầu xin người...đừng đụng vào ta!”

Nàng biết không nên nói những lời này với trưởng phu của mình, nhưng nghĩ đến chuyện mình phải làm với hắn, cả người nàng liền không kìm chế được mà run lên.

“Nàng đây là có ý gì?” Phúc tấn của hắn, tự nhiên ngay đêm động phòng lại cầu xin hắn đừng đụng vào nàng, “Nàng biết chính mình đang nói gì không?”

“Ta, ta đương nhiên biết.” Thấy hắn đột nhiên đưa tay về phía mình, nàng giật mình hô lên, “A, người đừng qua đây.”

Miên Dục muốn đưa tay bắt lấy người đang cuộn mình như con tôm trong góc ra, nhưng nàng lại vô cùng kháng cự.

“Đừng đụng vào ta!”

Nàng biết hắn tức giận, cũng biết chính mình không nên nói như vậy, nhưng mà nàng thật sự rất sợ, cơ thể không có cách nào ngừng run rẩy, nước mắt cứ chảy ra.

Thấy vẻ mặt vô cùng hoảng sợ của nàng giống như hắn chuẩn bị cường bạo nàng, Miên Dục buồn bực, gân xanh trên trán nổi lên, thu tay định kéo nàng lại.

Nàng có biết, vì để cưới được nàng, hắn phải trả giá rất nhiều, mới có thể để cho hoàng tử gật đầu答应?

Mà giờ phút này, ngay đêm tân hôn của bọn họ, nàng thân là thê tử, vậy mà lại yêu cầu trưởng phu của mình đừng đụng vào nàng!

Hải Lăng dùng hai tay ôm lấy mình, không ngừng run rẩy, nâng đôi mắt rưng rưng hoảng sợ nhìn hắn.

Về mặt hắn hung ác, khi nhìn thấy đôi mắt ngập nước của nàng, cắn răng trừng nàng vài giây, sau đó liền phát tay áo rời khỏi phòng ngủ. Chết tiệt, nữ nhân này, nữ nhân này lại dám nói với hắn như vậy...Nàng đáng thương tội nghiệp như vậy, khiến hắn không có chút hứng trí động phòng nào cả!

Sau khi hắn rời đi, nước mắt của Hải Lăng chảy dài trên má, nàng ôm đầu gối co ro ở góc giường, cắn chặt môi dưới, một mình đối mặt với nền đỏ.

Nàng cảm nhận được người kia rời đi...Trưởng phu của nàng rất tức giận, rất tức giận, nhưng mà nàng thật sự không có cách nào cùng hắn làm chuyện kia...

Ký ức vài năm trước lại hiện lên trước mắt nàng, tiếng y phục bị xé rách, còn có tiếng cười dâm loạn kia, vẫn như rõ ràng bên tai, nghĩ đến những bàn tay ghê tởm đụng chạm vào cơ thể nàng, nàng liền nhịn không được buồn nôn.

Nàng cắn chặt môi, nhắm mắt lại, liều mình muốn bỏ qua những cơn ác mộng kia.

Đột nhiên trong đầu hiện lên một gương mặt, tâm trạng của nàng dần bình ổn lại.

Đúng rồi, chính là gương mặt tuần tú đó, ở phút cuối cùng đã cứu nàng ra khỏi ma chướng đó.

“Thường Hoàng biểu ca...” Nàng thất thần lắm lắm.

Sau một lúc lâu, nàng ôm đầu gối, một mình không biết ngủ lúc nào.

Nhìn chủ tử cầm gương nhìn một lúc lâu, Ngạc Nhĩ nhin không được hỏi ra tiếng: “Bối lạc gia, có gì không đúng sao?” Chủ tử luôn luôn không thích gương mặt kia, cho nên xưa nay không thích soi gương, nhưng hôm nay lại khác thường muốn hắn cầm một cái gương đến, sau đó trừng mắt nhìn người trong gương, cũng không biết rốt cuộc là tại sao?

Sau một lúc, Miên Dục mới từ từ mở miệng, “Ngạc Nhĩ, người cảm thấy ta rất già sao?”

“Già? Bối lạc gia năm nay mới hai tư tuổi, sao có thể nói là già!”

“Ta biết tuổi của bản thân, ta hỏi người là nhìn bề ngoài của ta rất già sao?”

“Không phải, bộ dạng của bối lạc gia một chút cũng không già.” Ngạc Nhĩ lắc đầu, có phần khó hiểu chủ tử vậy mà lại để ý đến dung mạo của bản thân rồi.

“Vậy bộ dạng của ta nhìn rất xấu xí dọa người sao?” Hắn hỏi lại.

Kính ngạc vì câu hỏi của hắn, Ngạc Nhĩ giật mình nói: “Ai chẳng biết gương mặt của bối lạc gia tuần mĩ mê...Ách, tư thế oai hùng phấn chấn bừng bừng, thần tuấn uy vũ, đâu có chỗ nào xấu?” Ngạc Nhĩ nghi hoặc hỏi tiếp “Vì sao gia lại hỏi như vậy?”

“Người không gạt ta?” Miên Dục hoài nghi thuộc hạ không thật lòng.

“Thuộc hạ sao dám lừa gạt gia, nếu gia gia không tin, không ngại hỏi lại những người khác, thuộc hạ tin tưởng rằng sẽ không có ai nói bộ dạng của gia là xấu.”

Hắn thật sự không hiểu, bối lạc gia vì sao lại nói như vậy? Trên triều ngoài triều ai chẳng biết gương mặt của Dục bối lạc vô cùng tuấn tú, chính vì quá đẹp, cho nên mới luôn để bộ râu quai nón, che kín gương mặt thật.

Tuy rằng thái hậu không thích bối lạc gia để râu, nhưng lại không quản được, hàng năm chỉ có vào ngày sinh thần của thái hậu, gia mới có thể cạo bộ râu kia, để thái hậu vui vẻ.

Năm bối lạc gia sinh, bởi vì Vương gia và phúc tấn trước sau đều mất, thái hậu thương tiếc ngài ấy còn nhỏ tuổi mà đã mất đi cha mẹ, liền mang ngài vào trong cung nuôi, cho nên tình cảm của bối lạc gia với thái hậu vô cùng sâu đậm, trong tất cả hoàng tôn, thái hậu yêu thương nhất chính là bối lạc gia.

Lần này sở dĩ bối lạc gia có thể như nguyện vọng lấy Đồng Hải Lăng làm phúc tấn, ngoài quân công của ngài, cũng là thái hậu ra mặt nói giúp cho, lúc này hoàng thượng mới đặc biệt đáp ứng, bằng không, thân phận của bối lạc gia và phúc tấn không tương xứng, hoàng thượng sẽ không đáp ứng.

“Vậy vì sao nàng ấy lại sợ ta?” Nhìn mình trong gương, Miên Dục khó hiểu tự hỏi.

“Gia, người nói cái gì?” Ngạc Nhĩ nghe không rõ, sau đó lại giật mình trừng to mắt, “Gia, người đang làm gì vậy?”

“Người không nhìn thấy sao?”

“Thuộc hạ không có ý này, thuộc hạ muốn nói là, giờ còn mấy tháng nữa mới đến sinh thần của thái hậu, gia, vì sao lại...”

“Không phải là sinh thần của thái hậu thì ta không thể làm như vậy sao?”

“Ách.” Không biết vì sao gia đột nhiên làm như vậy, đây rõ là...không bình thường rồi.

7. Chương 2-3

Ban đêm trăng lên cao, trong vườn mọi thứ đều im lặng, một tiếng mở cửa rất nhỏ vang lên.

“Đi xuống đi, ở đây không cần người hầu hạ nữa.”

Ban đầu khi nhìn thấy người nam nhân đẩy cửa vào, ban đầu Châu nhi sửng sốt, sau đó mặt hồng tim đập nhanh phúc thân lui ra ngoài.

Miên Dục nhìn nữ nhân ngồi ngay ngắn trong phòng khách, nàng đang chăm chú đọc quyển sách trên tay.

Hắn ho nhẹ một tiếng muốn hấp dẫn sự chú ý của nàng.

Quả nhiên nàng ngẩng đầu nhìn về phía hắn, trong mắt nàng lộ ra vẻ kinh diễm, sau đó nghi hoặc hỏi: “Người là ai?”

Hắn hừ lạnh, “Ngay cả trượng phu của mình nàng cũng không nhận ra sao?”

Nghe thấy giọng nói của hắn, nàng giật mình, “A, là chàng nhưng sao chàng lại...” Bộ râu trên mặt hắn không còn nữa.

“Qua đây, giúp ta thay quần áo.” Lườm nàng một cái, hắn đi đến bên giường, ra lệnh.

“...” Nàng do dự một lúc, sau đó mới đứng dậy đi qua. Hôm nay nàng đã suy nghĩ cả một ngày, lần trước khi tuyển tú nàng giả vờ ngu ngốc để không bị chọn, lần này nàng cũng tính lập lại chiêu cũ, khiến cho trượng phu không có hứng thú với mình.

Phàm là nữ nhân đều muốn được trượng phu sủng ái, nhưng nàng thì không, chỉ mong sao trượng phu cách xa nàng.

Nàng đứng lên, đi được vài bước, bất ngờ ngã một cái, đụng vào cái bàn, làm đổ ấm trà trên bàn, nước trà trong ấm lập tức chảy xuống đất.

Nàng hô nhỏ một tiếng, hốt hoảng dùng ống tay áo lau bàn.

Miên Dục liếc mắt nhìn một cái, không kiên nhẫn nói, “Không cần lau, để đây ngày mai hạ nhân sẽ làm, trước qua đây giúp ta thay quần áo.”

“Nhưng mà... Ta đã biết.” Nhìn thấy vẻ mặt không kiên nhẫn của hắn, nàng từ từ đi qua, sợ hãi cúi đầu cởi nút thắt áo ngoài của hắn, nhưng hai tay lại không ngừng run rẩy, cởi hơn nửa ngày, ngay cả một nút thắt cũng không tháo được.

“Thôi, tự ta làm.” Vẻ mặt hắn dăm chiêu nhìn nàng một cái, hai ba cái liền cởi áo ngoài ra, sau đó lại cởi bỏ áo dài, tự mình nằm lên giường ngủ.

Ánh nến chiếu sáng gương mặt tuấn mỹ mang theo nét quyến rũ của hắn, Hải Lăng nhìn không rời mắt.

Giờ nàng mới phát hiện da hắn rất trắng, đôi mắt hẹp kia hướng hếch lên trên, hiển nhiên là một đôi mắt đào hoa, bên dưới chiếc mũi thẳng cao là đôi môi đỏ.

Nhất thời nàng không có cách gộp người nam nhân môi hồng răng trắng, phong thái rục rờ này cùng với nam nhân cả mặt đầy râu được.

Thấy nàng vẫn sững sờ đứng ở đó, hắn nhàn nhạt nói: “Còn không qua đây ngủ?”

“Ta, ta...còn muốn đọc sách một lúc.”

“Đừng để ta nói lần thứ hai.” Lần này giọng nói của hắn hoàn toàn là ra lệnh.

“...” Nàng cắn môi, từ từ đi đến bên giường, trong lòng biết đêm nay không thể tránh được giống như hôm qua, nàng chỉ mong tốc chiến tốc thắng, để hắn sớm chán ghét nàng, không muốn đụng chạm vào nàng nữa.

“Còn đứng đó làm gì? Lên giường.” Miên Dục lườm nàng một cái, ra lệnh.

Nhìn hắn nằm ở bên ngoài, giống như không có ý định chuyển vào trong, Hải Lăng nhăn mày, đành phải vượt qua người hắn, nơm nớp lo sợ bò vào bên trong giường.

Tuy rằng đã sớm có tâm lý chuẩn bị, nhưng mà ngủ bên cạnh hắn, nàng vẫn không nhịn được lạnh run.

Nhưng mà đợi một lúc, hấn lại không hề có động tác gì khác, nàng nghiêng đầu nhìn hấn, thấy hấn nhắm mắt, giống như đã ngủ rồi.

Hấn gọi nàng lên giường không phải là muốn làm chuyện kia sao?

Nàng nghi hoặc thâm nghĩ, lại đợi một lúc sau, hấn vẫn không nhúc nhích, nàng thả lỏng thở ra một hơi, lúc này mới chậm rãi nhắm mắt.

Nàng nhắm mắt không lâu, Miên Dục liền mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn cơ thể nàng vẫn còn căng thẳng, nằm sâu bên trong giường.

Hấn đưa tay vuốt gương mặt bóng loáng của mình. Hấn không thích gương mặt quá mức tuấn mỹ của mình, nhưng dù là ai nhìn thấy gương mặt này đều khen ngợi, chỉ riêng nàng, đối với gương mặt hấn như vậy, lại vẫn sợ hấn như rắn rết?

Nàng....là chán ghét hấn như vậy sao?

Thấy hấn vào phòng, nhớ đến cảnh đêm qua cùng hấn chung giường chung gối, Hải Lăng ngồi trước bàn đọc sách không nhịn được cúi người.

“A, bối lạc, hôm nay sao người trở về sớm vậy?” Châu Nhi có chút ngoài ý muốn hỏi. Vẫn chưa đến trưa, bình thường giờ này Bối lạc gia vẫn là nên ở lại trong cung mới đúng.

“Đường chỉ ở nách của triều phục này bị đứt một đoạn, ta về đổi cái khác.” Liếc nhìn Hải Lăng một cái, Miên Dục tự mình đi vào bên trong.

Thấy phúc tấn nhà mình vậy mà vẫn ngồi ngay ngắn ở trước bàn, giống như không có ý định đi qua hầu hạ, Châu Nhi vội vàng đưa mắt ra hiệu cho nàng, nhưng mà ra hiệu một lúc, mắt sắp bị rút gân, phúc tấn vẫn giống như pho tượng bồ tát ngồi không động đậy, nàng đành phải đuổi theo sau đi vào, thay phúc tấn hầu hạ chủ tử thay quần áo.

Đổi y phục xong, Miên Dục vội vàng rời khỏi phòng ngủ.

Châu Nhi cầm cái áo kia đi ngoài, nhăn mày hỏi: “Phúc tấn, vừa rồi nô tỳ ám chỉ cho ngài, ngài nên đi vào giúp bối lạc gia thay y phục, người nhìn không hiểu ý nô tỳ sao?” Hai ngày nay hầu hạ phúc tấn, nàng phát hiện vị phúc tấn này không biết là xảy ra chuyện gì, mỗi lần nhìn thấy bối lạc luôn lộ ra vẻ mặt sợ hãi, cách ngài rất xa không muốn đến gần.

Hải Lăng trầm mặc không nói, thoáng nhìn qua triều phục nàng ấy cầm trên tay, bỗng nhiên trong lòng sinh ra một suy nghĩ, mở miệng nói: “Triều phục kia, để ta vá lại đi.”

Thấy nàng chủ động muốn giúp bối lạc gia vá áo, Châu Nhi vội vàng đáp: “Vâng, nô tỳ đi lấy kim chỉ qua.” Xem ra phúc tấn là nhất thời chưa thích ứng được với thân phận mới này, mà không phải là chán ghét bối lạc gia, chờ qua một thời gian cũng quen thôi, dù sao với thân phận của nàng, có thể gả cho bối lạc làm chính phúc tấn, thật sự là vô cùng may mắn.

Nhận lấy kim chỉ Châu Nhi đưa đến, Hải Lăng cúi đầu vá lại triều phục kia, Châu Nhi ở bên cạnh dọn dẹp phòng, thấy nàng vá tốt triều phục, liền đi đến, “Phúc tấn, người đưa triều phục cho nô tỳ, nô tỳ đưa cho đại thẩm phòng giặt để giặt.”

Hải Lăng tránh tay nàng ra, “Triều phục này vẫn còn sạch, không cần phải lấy đi giặt.” Nàng cố ý bảo Châu Nhi rời đi. “Ta có chút khát, người đi pha giúp ta ly trà đến.”

“Vâng ạ.”

Sau khi Châu Nhi rời đi, nàng đi vào bên trong, đem áo treo ở vị trí ngoài cùng, chuẩn bị ngày mai để Miên Dục mặc vào triều.

Hôm sau, còn chưa tới buổi trưa, Miên Dục lần thứ hai vội vàng quay về phòng ngủ.

“Châu Nhi, cái áo hôm qua là ai vá?” Vừa đi vào, hấn liền giận tái mặt, chỉ vào vết rách dưới tay áo, phía trên còn nguyên đường chỉ vụng về.

Sáng nay lúc mặc hần không phát hiện, kết quả vào triều mới giơ tay lên, liền nghe thấy tiếng chỉ đứt, dưới cánh tay liền rách ra một khoảng lớn, lập tức rước đến một trận cười mỉa mai, khiến cho hần trở thành trò cười, còn bị hoàng tử trêu chọc một phen.

“A?” Châu Nhi khó hiểu ngẩn người.

Hải Lăng từ trong quyển sách ngẩng đầu lên, sợ hãi khẽ cắn môi, ngập ngừng nói: “Triều phục kia là...là do ta vá.”

Nàng động tay động chân trên triều phục kia, chỉ cần hần động mạnh một cái, dưới nách sẽ rách ra. Chẳng qua là hần phát hiện muộn hơn so với dự đoán của nàng, ban đầu nàng cho rằng hần ra cửa không lâu thì sẽ phát hiện ra, không ngờ đến tận lúc này mới phát hiện ra.

“Nàng vá?” Miên Dục nóng lòng nhìn nàng một cái, sau đó không nói gì nữa, đi vào bên trong, thay một cái áo khác.

Nhìn bóng dáng hần rời đi, Hải Lăng nhăn mày. Hần...không tức giận? Vì sao?

Khi hần vừa bước vào phòng, trên mặt rõ ràng là tức giận, nhưng sau khi biết là do nàng vá, hần lại không hề trách mắng nàng?

Nàng nhắm mắt trầm ngâm vài giây. Nếu như không có cách nào làm hần chán ghét nàng, như vậy...

8. Chương 2-4

Choang một tiếng, sau đó là một tiếng hét kinh hãi —

“A, phúc tấn, đó là cái bình hoa bồi lạc gia thích nhất, sao người lại làm vỡ mất rồi?!”

“Cái gì? Đây là cái bình bồi lạc gia thích nhất sao? Vừa rồi ta trượt tay, không cẩn thận nên...làm thế nào bây giờ?” Hải Lăng kích động nói.

“Này, này sao nô tỳ biết được? Ai nha, phúc tấn, không phải nô tỳ đã bảo người đừng động vào đồ gì của bồi lạc gia sao?” Mặt mũi nha hoàn nhăn nhó, khấn trương dọn những mảnh vỡ trên đất đi.

Hôm qua, nàng đập nát một đôi bình lưu ly mà bồi lạc gia cất giữ, hôm trước thì làm bản bức tranh quý của bồi lạc gia, mấy ngày trước thì làm vỡ ngọc bội bồi lạc gia quý nhất, cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì bồi lạc gia cũng sẽ tức giận mà hừ nàng.

“Thật xin lỗi.” Hải Lăng rũ mắt xuống áy náy nói.

Từ cửa truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

“Không sao cả, Châu Nhi, phúc tấn muốn đập cái gì, người để cho nàng đập, đập chưa đủ, lại sai tổng quản đi mua về cho phúc tấn đập.”

Đi vào trong nhà, Miên Dục cầm bình hoa trên bàn, ném xuống đất, choang một tiếng, bình sứ vỡ nát dưới đất, sau đó hần lại cầm bình gốm trên bàn ném xuống, trên đất đầy các mảnh nhỏ.

Hần đi đến bên cửa sổ lấy đôi ngọc khắc long phượng nhét vào trong tay Hải Lăng, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng chăm chú, “Đến, nàng muốn ném cái gì thì ném, ném đến lúc nào nàng vui thì thôi.”

Nắm ngọc khắc trong tay, nàng kinh ngạc không rõ nhìn hần.

“Ném đi, sao không ném?” Hần thúc giục, “Không phải là nàng thích ném đồ sao?”

“Ta, ta...” Đôi mắt của hần giống như hiểu rõ cái gì đó, cả người nàng cứng lại.

Thấy nàng chần chừ không ném, đột nhiên Miên Dục cầm lấy tay nàng, ném mạnh ngọc trong tay nàng xuống đất, ngọc khắc hình rồng kia bị vỡ nát bươm, hấn lại nhét miếng ngọc khắc phượng vào tay nàng, “Đập đi, dùng sức mà đập, đây chính là đôi ngọc long phượng mà ta thích nhất, nàng nhanh đập đi.”

“Ta...” Nàng sợ hãi, lắc đầu, nắm chặt miếng ngọc phượng, không dám động.

Về mặt hấn lạnh lùng hỏi: “Sao không đập nữa?”

Hải Lăng áp ứng thấp giọng áy náy, “Đừng, thật xin lỗi, là ta không cẩn thận làm hỏng đồ của chàng, chàng đừng tức giận...”

Hấn giận quá hóa cười, “Sao ta có thể tức giận với nàng? Chính là dù nàng cố ý vá hỏng áo của ta, khiến cho ta mất mặt trước quần thần, lại làm vỡ tượng gốm thái hậu ban cho ta, ta cũng không tức giận, nàng đập mấy thứ này, sao ta có thể tức giận chứ?” Hấn biết nàng hao tâm tổn trí giả vờ khờ khạo là vì muốn hấn chán ghét nàng mà thôi.

Giống ngày tuyển tú đi, nàng ở trước mặt mọi người cố ý ngã một cái, lúc đó hấn đứng lúc nhìn thấy, nàng làm như vậy, sau đó lại giả bộ vụng về trả lời câu hỏi của nội giám quan, sở dĩ nàng làm như vậy, chính là muốn bản thân bị đánh trượt.

Hấn biết rõ, cũng không phải tất cả nữ tử đến tuyển chọn đều mong được tuyển vào cung.

Hải Lăng xác định hấn tức giận, hơn nữa còn vô cùng tức giận, đối mặt với lửa giận của hấn, nàng ngẫm kinh hãi, nhưng trong lòng lại có một chút mừng thầm. Chính mình cuối cùng đã chọc giận hấn, lần này hấn sẽ vô cùng chán ghét nàng, buổi tối sẽ không còn muốn ngủ cùng nàng nữa chứ?

Đã nhiều này, hàng đêm ngủ cùng một chỗ với hấn, tuy rằng hấn cái gì cũng chưa làm, nhưng bên cạnh có một đại nam nhân ngủ cùng, vẫn khiến nàng hồi hộp không thôi, ngủ cũng không an ổn, chỉ có để hấn nhanh chóng chán ghét nàng, chính mình mới có thể không cần ngủ cùng hấn nữa.

“Châu Nhi, đi phân phó tổng quản, bảo hấn sau người mua một lượng lớn đồ sứ và ngọc bội, để cho phúc tấn đập.”

“Hả?” Châu Nhi ngẩn người. Vừa rồi nàng còn tưởng bối lạc gia chỉ đang nói nhảm, không nghĩ tới thật sự làm vậy.

“Còn không mau đi đi!” Miên Dục gầm lên.

Châu Nhi giật mình, vội vàng đáp: “Vâng, vâng, nô tỳ đi ngay.”

Rốt cuộc là bối lạc gia nghĩ gì vậy? Phúc tấn cũng thật là, người người đều cầu mong được trượng phu sủng ái, nhưng hình như phúc tấn không muốn như vậy.

Đừng tưởng là nàng không nhìn ra, phúc tấn làm hỏng những đồ kia của bối lạc gia chính là vì muốn khiến bối lạc gia tức giận. Thật không hiểu vì sao phúc tấn lại làm như vậy?

“Đến khi tổng quản mua đồ về, nàng có thể tận hứng mà ném rồi.” Lạnh lùng liếc nhìn Hải Lăng một cái, Miên Dục xoay người đi ra ngoài.

Trùng mắt nhìn đồng hồ trong sân, Châu Nhi nhịn không được thở dài, “Phúc tấn, bối lạc gia đã dặn dò, những đồ sứ, ngọc khí tổng quản mua về này, người nhất định phải đập hết, không đập hết thì sẽ không cho người đọc sách.”

Hải Lăng cúi đầu, khẽ cắn môi. Hấn nhất định là cố ý! Muốn trừng phạt hành vi của nàng mấy ngày qua.

“Phúc tấn, người không tiếp tục, chỉ sợ hôm nay không thể đập xong...” Châu Nhi lại thở dài.

Chủ tử bị phạt, nàng là nha hoàn cũng bị xui xẻo theo, nàng mới bị tổng quản hung hăng giáo huấn một trận, lại còn bị phạt không được ăn tối. Tổng quản nói hấn hầu hạ bối lạc gia lâu như vậy cũng chưa từng thấy bối lạc gia tức giận như vậy bao giờ.

Bối lạc gia đối xử với phúc tấn tốt như vậy, không để ý đến xuất thân, còn nguyên ý cười làm chính thất, chỉ những điều đó đã khiến cho không ít người ghen tị muốn chết, thật không hiểu vì sao phúc tấn lại không biết tốt xấu như vậy, không cố gắng giúp bối lạc gia vui vẻ thì thôi, lại còn cố ý khiến ngài tức giận?

Trầm mặc một lúc lâu, Hải Lăng bắt đầu ném võ đồng đồ trong sân viện.

Tiếng đồ vật bị ném vỡ vang vọng trong sân, đặc biệt chói tai, Châu Nhi nhịn không được che tai lại.

Hải Lăng mặt không thay đổi ném vỡ một cái bình.

Cách đó không xa, một đôi mắt lạnh lùng nhìn nàng thật lâu, một lúc sau mới xoay người rời đi.

Từ sau hôm đó, Miên Dục chưa từng quay về phòng ngủ.

9. Chương 3-1

“Phúc tấn, lần này người vừa ý rồi chứ, bây giờ bối lạc gia sẽ không bước vào phòng ngủ một bước nào nữa.” Châu Nhi nhịn không được nói móc.

Đúng vậy, nàng vô cùng vừa ý rồi.

Buổi tối nàng không cần phải sợ hãi mà ngủ nữa.

Cuối cùng hẳn cũng chán ghét nàng rồi, không đến tìm nàng nữa, nàng nên thỏa mãn, nhưng, nhiều ngày không thấy hẳn, trong lòng nàng lại có chút buồn bã không nói nên lời.

Hải Lăng chuyển tầm mắt từ trang sách ra ngoài, giật mình nhìn bầu trời, hiện giờ đã là cuối hè đầu thu, từng đám mây dày che đi ánh mặt trời, thời tiết âm u, có chút lạnh lạnh.

“Hình như trời sắp mưa rồi.” Nàng lẩm bẩm nói.

Thấy vẻ mặt không quan tâm của nàng, Châu Nhi nhịn không được mà tận tâm khuyên bảo, “Phúc tấn, người làm vậy không thấy khổ sao? Nếu không có được sự sủng ái của trượng phu, chẳng những ngày tháng sau này không dễ chịu, ngay cả hạ nhân cũng sẽ khi dễ đến trên đầu người, không để người vào trong mắt.” Ngay cả nàng là nô tỳ hầu hạ bên cạnh phúc tấn, cũng sẽ bị người khác khinh thường.

Nàng liếc nhìn Châu Nhi một cái, thấp giọng nói: “Nếu người không muốn hầu hạ ta cũng không sao, muốn đến chỗ nào thì đi đi.”

Châu Nhi vội vàng giải thích, “Phúc tấn, ý của nô tỳ không phải như vậy, ý nô tỳ là...”

Khi hai người đang nói chuyện, người hầu bên ngoài thông báo, “Phúc tấn, Ngũ cách cách đến chơi, nói là muốn gặp ngài.”

“Ngũ cách cách?” Nghe vậy, Châu Nhi kinh ngạc hỏi: “Quê Nhi, người nói là ngũ cách cách phủ Lễ thân vương sao?”

“Không sai.”

“Phúc tấn, chỉ sợ ngũ cách cách đến không có thiện ý, người phải cẩn thận.” Châu Nhi có ý tốt nhắc nhở nàng. Ngũ cách cách toàn tâm toàn ý muốn gả cho bối lạc gia, đáng tiếc bối lạc gia lại nhìn nàng ta không vừa mắt, không đồng ý cưới nàng ta, mà lại cưới phúc tấn, trong đầu ngũ cách cách nhất định rất không vui.

“Ừm.” Hải Lăng gật đầu, đứng dậy đi về phía sảnh trước, lại nghe thấy Quê Nhi nói: “Phúc tấn, ngũ cách cách không ở sảnh trước, ngài ấy đang ở hồ Minh Nguyệt.”

“Ta đã biết.” Nàng nhẹ bước đi về phía hồ.

Vốn là Châu Nhi muốn đi theo, lại nghĩ đến bên ngoài có chút lạnh, sợ trời sắp mưa, liền quay về phòng cầm theo một cái áo choàng để phúc tấn khoác thêm, cho nên đến chậm một chút.

Bên bờ hồ Minh Nguyệt, vừa thấy Hải Lăng đi đến, ánh mắt ngũ cách cách liền trở nên căm giận, đánh giá nàng từ trên xuống dưới.

“Người chính là Đồng Hải Lăng?”

“Vâng, xin hỏi ngũ cách cách tìm tôi có việc gì?”

“Không có việc gì thì bản cách cách không thể tìm ngươi sao?” Trong mắt ngũ cách cách đều là ghen tỵ, “Bộ dạng cũng chẳng phải là thiên tư tuyệt sắc, ta thật không hiểu vì sao Miên Dục lại không thể không cưới ngươi?”

Nàng nhún vai, đáp: “Không chỉ ngũ cách cách không hiểu, tôi cũng không biết vì sao.”

Ngày ấy, sau khi gặp nàng ở Si Tảo đường, không biết vì sao hần lại nói muốn nàng, vốn tưởng rằng hần chỉ thuận miệng nói một chút, không nghĩ tới hần thật sự cưới nàng làm vợ. Nàng thật không hiểu rốt cuộc chính mình có điểm nào để hần nhìn trúng?

Thấy vẻ mặt lạnh nhạt của nàng, giống như từ đầu đã không để mình vào mắt, ngũ cách cách tức giận: “Ngươi đừng đắc ý, ta nhất định sẽ làm cho Miên Dục bỏ ngươi, ngươi căn bản không xứng với hần!”

Hải Lăng nhàn nhạt liếc mắt nhìn một cái, “Nếu ngũ cách cách thật sự có thể làm được, ta đây cầu còn không được.”

Lời này là nàng thật tâm nói, nhưng ngũ cách cách nghe vào trong tai, lại cho rằng Hải Lăng đang châm chọc mình không biết tự lượng sức, lại càng buồn bực, vung tay thật mạnh, tát mạnh lên mặt Hải Lăng, đồng thời một tát kia đánh xuống khi Hải Lăng không chút phòng bị, cả người lão đảo lui về sau vài bước, đứng không vững liền ngã xuống hồ.

Ngũ cách cách ngăn người, bởi vì còn đang tức giận, cũng không nghĩ định cứu nàng, liền tự mình phát tay áo rời đi.

“A, phúc tấn!” Lúc này Châu Nhi đi đến bờ hồ, chỉ kịp thấy chủ tử ngã xuống nước, sợ tới mức hét lên. Làm sao bây giờ? Nàng không biết bơi! Sau một lúc hoảng hốt, nàng mới vội vã chạy đi tìm người đến, “Người đâu, nhanh tới cứu người!”

Khoảnh khắc rơi vào trong hồ, cả người dần dần chìm xuống...

Thật khó chịu, nàng sẽ chết sao?

Trong miệng, trong mũi đều là nước, ngực không thở được, nàng theo bản năng vung tay chân muốn trồi lên.

Trong nháy mắt này, trong đầu nàng hiện lên vài bóng người, có phụ thân, đại nương, tỷ tỷ, còn có Thường Hoàng biểu ca nàng thăm mền, gương mặt cuối cùng dừng lại trong đầu nàng là phu quân của nàng Miên Dục.

Về mặt tức giận của hần, nụ cười của hần, vẻ mặt tà tứ của hần, còn có vẻ mặt lúc ngủ của hần... Trong nháy mắt, tất cả đều hiện rõ lên trong đầu nàng.

Ngực của nàng càng lúc càng đau, biết có lẽ chính mình sắp chết, nàng cảm thấy có chút hối tiếc, không thể gặp mặt hần lần nữa....

Cả người dần chìm xuống, trước mắt nàng đều là màu đen, nàng có thể nhìn trong bóng tối, nhưng giờ phút nàng trước mắt nàng ngoài màu đen thì cái gì cũng không thấy, nàng hoảng loạn, hai tay liều mình vùng vẫy.

Cứu ta, ta không muốn chết....

10. Chương 3-2

Lạnh quá...Lạnh quá! Tại sao lại lạnh như vậy?

Châu Nhi kiểm tra nhiệt cơ thể Hải Lăng, kinh ngạc hô: “Bối lạc gia, phúc tấn lại phát sốt, cả người không ngừng run rẩy.”

Miên Dục ngồi lên giường, ôm người đang co rúc thành một cục kia vào ngực, “Nhanh mang thuốc tới cho ta.”

“Nhưng phúc tấn không uống được thuốc.”

“Ta nói mang qua đây cho ta.” Hắc quát khê.

“Vâng, nô tỳ đi bưng tới.”

Nhận lấy chén thuốc, Miên Dục uống một ngụm vào miệng, sau đó nắm chặt khớp hàm của Hải Lăng, từng ngụm từng ngụm mớm cho nàng.

Có một ít thuốc chảy vào cổ họng nàng, có một ít lại chảy ra ngoài.

Hắc dùng ống tay áo lau đi thuốc chảy ra ngoài, tiếp tục nhẫn nại cẩn thận đút thuốc cho nàng, rất không dễ dàng mới đút xong một chén, hắc đưa chén không cho Châu Nhi, “Lại đi lấy một chén thuốc khác tới.”

Châu Nhi đứng cạnh ngăn người, “Nhưng mà thái y nói, mỗi lần chỉ cần uống một chén thuốc là được...”

“Người không thấy nửa chén bị chảy ra ngoài sao?”

“A, vâng, nô tỳ lại đi lấy một chén thuốc nữa.” Trước khi đi, nàng còn quay đầu lại nhìn chủ tử vẫn đang ôm lấy phúc tấn, trong lòng mơ hồ hiểu ra một chuyện.

Thật ra bối lạc gia vô cùng coi trọng phúc tấn, cho nên dù lúc trước phúc tấn nhiều lần chọc ngài ấy tức giận, tuy rằng có giận thật, nhưng bối lạc gia lại chưa từng lớn tiếng trách mắng phúc tấn.

Hải Lăng vốn còn đang lạnh run, cơ thể dần dần yên tĩnh lại. Hình như có cái gì đó chảy vào trong người nàng, ấm áp, khiến cho cơ thể lạnh băng của nàng dần ấm áp lên...

A, nàng không thể hô hấp, là ai đang siết chặt nàng vậy, mau buông nàng ra!

“Nàng sẽ không có chuyện gì, không có sự cho phép của ta, ta không cho phép nàng chết, có nghe hay không, không cho phép!” Nhìn người vẫn đang hôn mê bất tỉnh, Miên Dục ôm chặt lấy nàng, bi thương quát lớn.

Là ai đang găm rú bên tai nàng vậy? Lỗ tai nàng đau quá!

“Nàng tỉnh lại cho ta, nhanh tỉnh lại!”

Đùng găm lên nữa, lỗ tai thật sự rất đau!

“Bối, bối lạc gia, thuốc đã mang đến.” Đi tới cửa phòng liền nghe thấy tiếng gào thét trong phòng, Châu Nhi cúi đầu xuống, lúc này mới bước vào trong phòng.

Cũng khó trách bối lạc gia lo lắng như vậy, phúc tấn đã hôn mê trọn hai ngày rồi, thái y còn nói, nếu như quá hai ngày không tỉnh, có thể sẽ....

“Bối lạc gia, người yên tâm đi, phúc tấn nhất định sẽ không có việc gì.”

Miên Dục không nói chuyện, đón lấy bát thuốc, tiếp tục dùng miệng mớm thuốc cho Hải Lăng.

A, đau quá, là ai, là người nào cắn trộm miệng nàng vậy?

Thấy hắc đút xong thuốc, Châu Nhi đi đến bên giường, đề nghị nói: “Bối lạc gia, hay để nô tỳ thay phúc tấn ần huyết nhân trung, nô tỳ vừa nghe người ta nói, làm vậy có thể khiến phúc tấn sớm tỉnh lại.”

“Vậy sao? Để ta.” Trong mắt hắc hiện lên một tia hy vọng, liền động tay làm.

A, đau, đau, đừng xoa bóp nữa, đau quá đau quá, là ai nhấn tâm hành hạ nàng như vậy?

“A, bối lạc gia, người nhìn xem khước mắt phúc tấn có nước mắt!” Châu Nhi giật mình chỉ vào khước mắt Hải Lăng.

Miên Dục nhìn kỹ, càng thêm dùng lực ấn huyết nhân trung của nàng.

Đừng bóp nữa, thật sự là đau quá!

Châu Nhi cuối cùng nhìn không được, nhịn không được nói, “Bối lạc gia, ngài, hình như ngài dùng lực lớn quá, huyết nhân trung của phúc tấn bị ngài ấn đến tím bầm rồi.”

Lúc này Miên Dục mới dừng tay.

Hô, cuối cùng cũng không đau nữa, đừng tưởng nàng hiền lành mà bắt nạt, nếu để cho nàng biết là ai hành hạ nàng như vậy, nàng nhất định, nhất định phải báo thù...

Có người chăm sóc bên cạnh, khiến cho nàng cảm thấy được thư thái, ý thức dần dần phiêu tán...

Ấm quá.

Bên tai truyền đến tiếng bạch bạch trầm ổn, càng khiến nàng ngủ sâu hơn, cảm thấy được ngủ một giấc rất ngon.

Nàng không muốn tỉnh lại, nhưng mà có cái gì đó chọc vào mặt nàng, ngứa ngứa, bắt đắc dĩ đành phải mở mắt ra kiểm tra.

Ánh sáng chiếu vào mắt, khiến nàng neho mắt lại, nàng chớp mắt mấy cái, thích ứng với ánh sáng, lúc này mới từ từ mở mắt ra.

Nơi này là...Phòng ngủ, vậy tiếng bạch bạch bên tai kia là tiếng gì?

Nàng hơi ngẩng đầu, phát giác mình đang bị một người ôm, mà âm thanh kia truyền đến từ lồng ngực của người kia, là...tiếng tim đập của người nọ.

Sau đó nàng phát hiện, thứ chọc vào mặt nàng kia là một bím tóc màu đen, tầm mắt của nàng lại chuyển lên trên, nhìn thấy một gương mặt.

Nhận ra đó là gương mặt tuấn mỹ của trượng phu nàng, nàng kinh ngạc, sau đó thấy hắn đang nhắm mắt, vẻ mặt mệt mỏi.

Nhìn hắn rất mệt mỏi, râu bắt đầu mọc ra, hình như đã vài ngày không cạo, nàng không khỏi nhớ đến bộ râu của hắn, đoán xem để nuôi được bộ râu đó mất bao lâu...

Từ từ, bộ mặt đầy râu của hắn...Trước khi tiến cung hình như nàng đã từng gặp qua!

Nàng ngưng mắt nhớ lại. Là ở đâu?

Ở đâu...A, là khi đêm nàng cùng tỷ tỷ đi thăm cô bị bệnh, khi quay về bánh xe bị hỏng, tỷ tỷ bảo nàng đi nhặt củi.

Thì ra là hắn!

Hải Lăng ngưng ngẩn nhìn hắn. Chẳng lẽ là vì như vậy, cho nên hắn mới cưới nàng làm phúc tấn sao?

Hắn là muốn...báo ân sao?

Miên Dục mở mắt ra, bắt gặp ánh mắt của nàng, lập tức kinh h nói: “Cuối cùng nàng cũng tỉnh!”

“Chàng...” Nàng muốn nói chuyện, nhưng lại phát hiện cổ họng khàn khàn, cả người cũng không có sức.

Ông trời, người nàng có chuyện gì vậy? Tại sao người nàng không có chút lực nào vậy?

Thấy môi nàng động đậy lại nói không ra tiếng, hần hỏi: “Có phải là nàng muốn uống nước? Ta bảo Châu Nhi lấy cho nàng.” Không đợi nàng đáp lại, hần liền mở miệng gọi: “Châu Nhi, phúc tấn tỉnh, nhanh rót chén nước qua đây!”

Châu Nhi đang ngủ gật bên ngoài nghe tiếng, vội vàng kích động mở mắt ra, “A, phúc tấn tỉnh!”

“Còn không nhanh rót chén nước tới.”

“Vâng, nô tỳ làm ngay.” Châu Nhi chạy nhanh đi rót nước.

Nhận lấy chén nước Châu Nhi bưng đến, Miên Dục từng ngụm từng ngụm dứt cho nàng.

“Còn ngầy người ra đây làm gì, nhanh đi mời thái y qua đây!”

Châu Nhi đứng một bên nhìn vẻ mặt dịu dàng của hần mà choáng váng, mãi đến khi nghe thấy hần ra lệnh, lúc này mới hoàn hồn.

“A, vâng, nô tỳ đi ngay.” Châu Nhi thu ánh mắt ngầy ngốc lại, vội vàng chạy ra ngoài.

Hải Lăng muốn cách hần ra, nhưng lại mâu thuẫn phát hiện cái ôm của hần rất ấm, nàng có chút không nỡ rời khỏi. Hần đã ôm nàng như vậy bao lâu rồi? Vì sao cơ thể nàng lại tham luyến cái ôm của hần?

“Vì sao ta không có chút khí lực nào vậy?” Cổ họng khô khốc được thấm ướt, rốt cuộc nàng cũng khôi phục được giọng nói.

“Nàng ngã vào hồ nước.” Miên Dục trả lời, trong mắt lóe lên một tia âm ngoan.

“Ta ngã vào hồ...” Nàng neho mắt suy nghĩ, lúc này mới nhớ lại chuyện trước khi rơi xuống nước. “Là ai đã cứu ta? Châu Nhi sao?”

“Châu nhi không biết bơi, khi thấy nàng ngã vào hồ, nàng ta vội vàng đi gọi thị vệ tới cứu nàng.” Hần dựa vào cột giường, để Hải Lăng dựa vào lòng mình, giọng nói có chút u ám hỏi: “Sao nàng lại ngã vào trong hồ nước?”

11. Chương 3-3

“Là...” Nàng cúi đầu, đúng lúc dừng lại những gì định nói, sửa lại: “Do thiếp không cẩn thận ngã xuống.”

“Nàng nói dối, rõ ràng là Ngũ cách cách đẩy nàng xuống.” Đối với chuyện nàng nói dối, hần cảm thấy tức giận, “Nàng có biết là nàng vừa dạo một vòng qua quỹ môn quan không, thiếu chút nữa là mất mạng!”

Thái y nói nếu ngày mai nàng không tỉnh lại thì sẽ không cứu được nữa. Vừa nghĩ đến có thể nàng sẽ chết, ngực của hần đau đớn như bị búa đập, không thể hô hấp được.

Cho nên mấy ngày nay hần vẫn luôn ôm lấy nàng, không ngừng nói chuyện bên tai nàng, dùng mọi biện pháp để nàng tỉnh lại, không cho phép nàng cứ như vậy rời khỏi hần.

“Ta...” Nhìn ánh mắt lo lắng không chút che giấu nào của hần, trong ngực nàng bỗng nhiên nóng lên, “Là do thiếp không đứng vững, không phải là ngũ cách cách cố ý đẩy thiếp.”

“Nàng ta thiếu chút nữa là hại chết nàng, nàng còn muốn che chở cho nàng ta?” Miên Dục tức giận nói.

Nàng lắc đầu, nhớ đến chuyện nàng vừa nhớ ra, vội vàng hỏi: “Là người đứng không? Người ta dẫn đến sơn động tránh thổ phi đuổi giết là người đứng không?”

“Nàng nhớ ra rồi?” Vẻ mặt hần lộ ra sự kinh hãi, nhưng câu nói kế tiếp của Hải Lăng lại dội cho hần một chậu nước lạnh....

“Người thật sự là đại thúc kia?”

Hần nhú mày, “Rốt cuộc ta có điểm nào giống đại thúc?” Hần mới 24 tuổi có được không, tuy rằng hơn nàng tám tuổi, nhưng cũng chưa đến mức bị nàng gọi là đại thúc chứ.

Thấy vẻ mặt bất mãn của hắn, nàng nhin không được muốn cười, “Đêm đó vì thiếp quá sợ hãi, cho nên không dám nhìn kỹ chàng, chỉ biết là trên mặt người có một bộ râu, bộ dạng vô cùng chật vật, hơn nữa giọng nói khàn khàn, nghe qua có chút suy yếu, cho nên ta mới nghĩ rằng tuổi của bối lạc không nhỏ.” Nàng hỏi tiếp: “Người cưới thiếp vì muốn báo ân sao?”

Hắn hừ nhạt một tiếng, “Báo ân có rất nhiều cách, ta không cần phải lấy hôn sự của chính mình để báo đáp nàng.”

“Vậy thì vì sao?” Nàng vẫn không hiểu, khoảng cách thân phận cách xa như vậy, vì sao hắn lại cố ý cưới nàng làm phúc tấn?

Miên Dục đang muốn mở miệng, Châu Nhi đã dẫn thái y đến cửa, “Bối lạc gia, thái y đã đến.”

Vì Hải Lăng hôn mê nhiều ngày, vị thái y này vẫn luôn ở trong phủ, để tùy thời chiếu cố cho nàng.

Miên Dục đứng dậy, nhét một cái gối vào sau lưng nàng, để cho nàng tựa vào gối dậy.

Thái y đến bắt mạch cho nàng, mỉm cười nói: “Tốt rồi, phúc tấn đã không còn đáng ngại, thần kê thêm vài thang thuốc, bối lạc gia phái người nấu thuốc cho phúc tấn dùng, nghỉ dưỡng một thời gian sẽ khỏi hẳn.”

“Đã làm phiền thái y rồi.” Tiền thái y đi, hắn đi đến bên giường thấy nàng lại nhắm mắt, ngủ thiếp đi.

Nhẹ nhàng vỗ về gương mặt trắng xanh của Hải Lăng, trong mắt hắn lộ ra tia hung ác, nhẹ nhàng đỡ nàng nằm xuống, bản thân cũng nằm lên giường. Đã nhiều ngày vì lo lắng cho nàng, hắn chưa ngủ ngon giấc, ôm nàng vào lòng, hắn nhắm mắt lại, chìm dần vào giấc ngủ.

Hải Lăng hơi trờng mắt, nhìn trượng phu cứ như vậy ôm mình ngủ, chần chừ vài giây, lại nhắm mắt lại. Nàng không có khí lực vùng vẫy, đành phải để mặc cho hắn ôm, hơn nữa cái ôm của hắn rất ấm, hắn không ngừng lo lắng cho nàng, giống như an ủi nỗi lòng sợ hãi và kinh hoàng của nàng...

Nàng từ nhỏ đã ít ốm đau, cho nên rất ít uống thuốc, mà giờ phút này mùi vị thuốc đắng ngắt trong miệng, mùi vị khó uống khiến nàng nhăn mày, rất không dễ dàng gò uống hết nửa bát, nàng nhẹ nhàng đặt bát thuốc xuống.

Bên cạnh lập tức vang lên tiếng hừ nhẹ, “Thuốc trong bát đã uống xong rồi sao?”

Châu Nhi không chút do dự bán đứng nàng, “Chưa hết, phúc tấn mới chỉ uống một nửa.”

“Cầm lên uống hết đi.”

Nàng dò xét hướng người kia nhỏ giọng nói: “Thiếp đã tốt hơn nhiều rồi.”

“Thái y nói nàng phải dùng thuốc nửa tháng.”

“Nhưng mà thiếp cảm thấy bản thân thật sự tốt hơn nhiều rồi, không cần uống thuốc nữa.”

Miên Dục lạnh lùng hỏi: “Nàng là đại phu hay thái y là đại phu?”

“...” Hải Lăng mấp máy miệng, trờng mắt nhìn bát thuốc màu đen kia, lông mày nhíu lại.

Thấy bộ dạng nàng như vậy, Miên Dục im lặng, đi tới, bưng chén thuốc lên dùng thìa đút cho nàng, “Thuốc đắng dã tật, như vậy đi ta bảo Châu Nhi lấy chút kẹo đường tới cho nàng, hiện giờ ngoan ngoãn uống xong thuốc đi.”

Lời dỗ dành của hắn khiến cho hai bên tai nàng đỏ lên, tim đập loạn nhịp, ngượng ngùng há miệng uống thuốc hắn đút cho.

Từ nhỏ đến lớn không ai đối xử với nàng như vậy, trong lòng không khỏi dâng lên một trận cảm động, nhin không được vụng trộm nhìn hắn, muốn nhìn vẻ mặt của hắn hiện giờ như thế nào, phát hiện hắn đang nhìn chăm chăm bản thân, nàng giống như đi trộm bị bắt, hai má trắng xanh thoáng chốc liền đỏ lên, tâm hoảng ý loạn vội vàng rũ mắt xuống.

Gương mặt đỏ bừng của nàng rơi vào trong mắt Miên Dục, trong mắt hắn tràn ngập sự yêu thương, giọng điệu sủng nịnh, “Uống xong những thứ này, ta cùng nàng đi dạo một chút.”

“Được.” Nàng thấp giọng đáp, ngoan ngoãn uống xong bát thuốc. Đã nằm trên giường 5, 6 ngày, nằm nhiều đến mức xương cốt đều sắp nhũn ra rồi, nàng thật sự muốn đi ra ngoài một chút.

Khi có Miên Dục làm bạn đi cùng, nàng rốt cuộc cũng có thể đi ra khỏi phòng.

Phát hiện gió bên ngoài có chút lạnh, hắn sai Châu Nhi vào phòng cầm áo choàng mặc thêm cho nàng, thuận thể ôm nàng vào ngực.

Vừa lòng thấy nàng không còn kháng cự hắn thân cận, trên mặt hắn treo lên một nụ cười, ánh mắt luôn dừng lại trên người nàng.

Nàng bị hắn nhìn mà e lệ cúi đầu xuống.

Hắn duỗi tay nâng mặt nàng lên, “Đừng lúc nào cũng cúi đầu, trên mặt đất không có tiền để nhặt đâu.”

Hải Lăng bị ép nhìn thẳng hắn, bị đôi mắt câu hồn của hắn của nhìn chăm chăm, khiến cho lòng nàng rung động, tâm của nàng giống như bị câu đi, nàng kích động đưa tay che mắt hắn lại, không cho hắn dùng ánh mắt mê hoặc nàng.

“Nàng đang làm gì vậy?” Miên Dục nhẹ nhàng nắm tay nàng, nhưng không kéo xuống, tùy ý để nàng dùng tay che mắt hắn lại.

“Người đừng nhìn thiếp như vậy.” Trong lòng nàng không ngừng rung động.

“Vì sao?”

“Bởi vì...” Nàng ngáp ngừng, không biết nên nói như thế nào mới tốt, mấy giây sau mới lẩm bẩm nói: “Ánh mắt của người sẽ quyến rũ người khác.”

Miên Dục bật cười, lúc này mới kéo tay nàng xuống, nắm tay nàng.

“Sao nào, nàng sợ bị ta câu mất linh hồn bé nhỏ sao?”

“Thiếp...” Hải Lăng lúng túng rời tầm mắt đi, hoảng hốt không biết nên nhìn về phía nào.

Hắn nhẹ nhàng nắm lấy cằm nàng, nhẹ giọng nói: “Nàng là phúc tấn của ta, dù tâm bị ta câu mất thì cũng là điều bình thường.” Nói xong, hắn cúi đầu xuống, trong mắt ngập tràn yêu thương nhẹ hôn xuống môi nàng.

Nàng hơi giật mình, nhưng cũng không còn cảm thấy ghê tởm, chán ghét như trước, chỉ cảm thấy hai má nóng lên, một cơn nóng như muốn nổ tung trong lồng ngực.

12. Chương 4-1

Tông Nhân Phủ.

Miên Dục tao nhã cầm chén nước lên uống, nhưng người ngồi bên cạnh lại mồ hôi chảy ròng ròng, đứng ngồi khó khăn.

“Bối lạc gia, chuyện này sợ không tốt lắm!” Một bên là hoàng tôn bối lạc gia, một bên là tôn thất thân vương, bên này cũng không thể đắc tội.

“Vì sao không tốt?” Miên Dục vô cùng thân thiết hỏi, cánh môi hơi gợi lên nụ cười.

Nụ cười kia khiến cho Tông Lệnh rung mình, ông xoa mạnh hai tay giải thích, “Ngũ cách cách là cách cách phủ Lễ thân vương, cho nên...”

“Cho nên thế nào?” Miên Dục tiếp lời hỏi.

“Nếu, nếu phúc tấn chỉ bị bệnh nhẹ, bồi lạc gia, người xem không bằng chính ta mời Ngũ cách cách tới cửa xin lỗi phúc tấn, như vậy có được không?”

Về mặt Miên Dục như bưng tỉnh, thân thiết nói: “A..., ta hiểu rồi, bởi vì đối phương là Lễ thân vương, bởi vậy người không dám bắt người, cho nên là do phúc tấn của bản bồi lạc đáng chết, không chết là do nàng ấy mạng lớn, ý của người là như vậy sao?”

Dưới ánh mắt lạnh lẽo của hắn, trong lòng Tông Lệnh kinh hãi, cuống quýt xua tay, “Không, không, bồi lạc gia, hạ quan tuyệt đối không có ý đó, hạ quan chỉ cho là mọi chuyện dĩ hòa vi quý, cho nên mới, mới có ý định khuyên bồi lạc gia việc lớn hóa nhỏ.”

Bàn về tước vị, tất nhiên thân vương lớn hơn, nhưng vị Miên Dục bồi lạc gia này là huyền tôn được thái hậu sủng ái nhất, đồng thời cũng là tôn tử được hoàng thượng coi trọng nhất, nghe nói sau khi hắn bình định Chuẩn Cát Nhĩ trở về, vốn là hoàng thượng muốn phong hắn là Dự thân vương, nhưng hắn lại coi như trao đổi, thỉnh cầu hoàng thượng ban một cung nữ cho hắn làm chính phúc tấn, bởi vậy có thể thấy, hắn yêu thương cô gái kia biết bao nhiêu.

“Phúc tấn của ta dạo qua quỹ môn quan một chuyến, thái y phải hao tổn rất nhiều sức lực, rất không dễ dàng mới cứu được nàng trở về, hiện giờ vẫn còn rất yếu phải nằm trên giường đấy! Tông Lệnh, người nói xem chuyện này hóa nhỏ kiểu gì?” Miên Dục nhẹ giọng từ từ nói.

“Này, này...” Tông Lệnh sợ hãi không nói ra lời.

“Hay là người cho rằng bản bồi lạc không được coi trọng, cho nên tốt nhất là dừng lại, đừng không biết lượng sức mình là đi truy cứu chuyện ngũ cách cách có ý đồ giết hại phúc tấn của ta, muốn nói phúc tấn của ta mệnh tiện, xứng đáng bị người khác khi dễ đến trên đầu cũng không dám nói một tiếng.”

Tông Lệnh run rẩy vội vàng cúi người, “Hạ quan không dám, hạ quan không dám.” Hiện giờ Miên Dục không chỉ là hoàng tôn được coi trọng nhất, hoàng thượng đã phong hắn là thống lĩnh thị vệ đại nội, là đại quan nhất phẩm, đâu có chỗ nào không được coi trọng, hơn nữa khi hắn đã cố chấp, nghe nói ngay cả hoàng thượng cũng không có cách nào, cho nên mới để cho hắn cưới một cung nữ làm phúc tấn.

Lại nói năm hắn mười sáu tuổi đã lập được quân công, thân thủ mạnh mẽ có thể nói là đệ nhất dũng sĩ, ai dám xem nhẹ hắn.

“Người sợ cái gì?” Liếc mắt một cái, trên mặt Miên Dục vẫn là nụ cười, âm giọng hỏi: “Ta hỏi người, gia hại hoàng thân phải bị tội gì?”

“Nên, nên xử tử.”

Hắn hỏi lại: “Phúc tấn là thê tử của ta, có tính là hoàng thân quốc thích không?”

“Tất nhiên là phải rồi.” Tông Lệnh dùng ống tay lau mồ hôi chảy trên trán.

“Tốt, như vậy người cứ theo lẽ phải mà xử lý là được.” Đặt chén trà trong tay xuống, Miên Dục đứng dậy, lạnh lùng nói: “Nên làm như thế nào thì làm, nếu để cho ta biết người làm việc trái pháp luật, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ!”

“...Vâng...” Tông Lệnh run rẩy trả lời. Cả hai bên đều không thể đắc tội, nếu như bắt ngũ cách cách, Lễ thân vương nhất định sẽ không tha cho hắn, nhưng nếu không trị tội, Miên Dục bồi lạc này cũng không tha cho hắn, hắn có nên cân nhắc việc từ chức hay không?

Nhân dịp thời tiết sáng sủa, cơ thể đã hồi phục không ít, Hải Lăng đi vào trong viện vừa phơi nắng vừa đọc sách, thấy hơi mệt, nàng nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Phúc tấn, cẩn thận, có ong mật.”

Nghe thấy một câu cảnh báo, nàng mở mắt ra, đột nhiên nhìn thấy một nam tử ở trước mặt nàng vươn tay, nàng giật mình hoảng sợ, trong lòng hoảng sợ, thân thể cũng ngã từ trên ghế xuống.

Thấy vậy, Ngạc Nhĩ liền vội vươn tay định đỡ nàng dậy, “Phúc tấn, người có sao không?”

Nàng sợ hãi tránh cánh tay của hắn, vẻ mặt hoảng sợ, chặt vật đứng lên, còn chưa đứng vững, thì nghe thấy một giọng nói truyền đến.

“Đây là có chuyện gì?”

“Bối lạc gia.” Thất chủ tử trở về, Ngạc Nhĩ vội vàng giải thích, “Thần vừa thấy có con ong bay quanh người phúc tấn, sợ nó đốt phúc tấn, cho nên tiến lên đuổi ong đi, cũng không biết sao phúc tấn lại ngã từ trên ghế dựa xuống.” Sau đó nhìn hắn giống như nhìn thấy ác quỷ vậy.

“Là như vậy sao?” Vẻ mặt Miên Dục đắm chiêu nhìn Hải Lăng.

“Ừm.” Nàng gật đầu phụ họa.

Trầm ngâm vài giây, Miên Dục nhỏ giọng bảo Ngạc Nhĩ làm một việc.

“A?” Hắn khó hiểu trừng to mắt.

“Cứ làm theo lời ta nói.”

“Vâng.” Hắn vội vã rời đi.

Sau khi Ngạc Nhĩ rời đi, Miên Dục ngồi xuống một cái ghế bên cạnh, vẫy tay bảo nàng lại gần, “Hôm nay thấy sao rồi?”

“Đã tốt rồi.” Thấy ánh mắt quan tâm của hắn, môi hồng của nàng khẽ cười. Trải qua chuyện ngã xuống hồ, đối với nam nhân trước mắt này, nàng đã không còn cảm thấy xa lạ, cho nên sẽ không phản kháng lại hắn như trước, buổi tối khi hắn ôm nàng ngủ, nàng cũng có thể an tâm ngủ.

“Nàng đang xem sách gì vậy?” Thấy sách trong tay nàng, hắn hỏi.

“Thủy Hử truyện.”

“Hay không?” Hắn phát hiện nàng vô cùng thích xem sách, thường thường vừa xem liền vô cùng nhập tâm.

“Rất hay, Cập Thời Vũ Tống Giang, Hoa hòa thượng Lỗ Trí Thâm,... Chuyện về những người này rất đặc sắc.” Nói đến sách đang xem, hai mắt Hải Lăng như phát sáng lên, vẻ mặt cao hứng, “Bối lạc gia, người đã xem sách này chưa?”

“Gọi ta là Miên Dục.” Hắn nhú mày nói.

“Hả?” Nàng nháy mắt mấy cái nhìn hắn, giống như không hiểu ý của hắn.

“Ta nói gọi ta là Miên Dục, nàng là phúc tấn của ta, đừng gọi ta là bối lạc gia.” Nhiều ngày nay nàng đã không còn sợ hắn như trước, điều này khiến hắn vô cùng vui vẻ, nhưng vẫn còn chưa đủ, bọn họ còn chưa thật sự trở thành phu thê. Chẳng qua là hắn không dám nóng vội, chỉ sợ lại khiến cho nàng sợ hãi.

“Nhưng...” Nàng có chút xấu hổ không biết phải làm sao.

“Nàng không biết hai chữ này sao?” Hắn nâng cằm nàng lên, để nàng nhìn thẳng hắn, “Nhìn môi của ta, gọi Miên, Dục.”

13. Chương 4-2

Nàng chăm chú nhìn theo cử động môi của hắn, thoáng chốc tim đập nhanh hơn. “Miên...Miên, Dục.” Nàng thuận theo nhỏ giọng gọi, gương mặt cũng đỏ bừng lên.

“Gọi lại một lần nữa đi.” Đây là lần đầu tiên nàng gọi tên hắn, hắn nhin không được có chút kích động.

Ánh mắt nồng cháy của hắn càng khiến cho nàng thêm đỏ mặt, Hải Lăng rũ mắt xuống, lần nữa nhỏ giọng gọi, “Miên Dục.”

“Sau này nàng đều phải gọi ta như vậy, biết không?” Tay hắn vuốt ve má hồng của nàng, đang muốn ôm nàng vào trong lòng, thì nghe thấy tiếng Ngạc Nhĩ.

“Gia, đã mang người đến rồi.”

“Ừm.” Miên Dục đứng dậy, đồng thời cũng đỡ nàng đứng lên. “Nàng qua đây.” Hắn dắt nàng sang một bên, sau đó bản thân đứng sang một bên khác, nói với Ngạc Nhĩ, “Có thể bắt đầu.”

Ngạc Nhĩ nói với thị vệ bên cạnh một câu, “Cứ làm theo những gì ta vừa dặn.”

Người thị vệ kia nhận lên bước về phía Hải Lăng.

Thấy hắn từng bước đi về phía mình, đã gần đến mức chỉ cách một cánh tay, Hải Lăng nhịn không được hoảng sợ, từng bước lui về sau, khó hiểu nhìn về phía Miên Dục đứng một bên, không biết hắn muốn làm gì.

Miên Dục nhìn nàng chăm chú, nàng cũng từng bước lui về phía sau, mãi đến lúc lưng va vào gốc cây, đã không còn đường lui nữa, lúc này mới run sợ nói, “Người đừng tới đây!”

Lúc này Miên Dục mới lên tiếng, “Được rồi, lui ra đi.”

“Vâng ạ.”

Sau khi thị vệ rời đi, hắn phát tay bảo Ngạc Nhĩ cũng rời đi, lúc này mới tiến lên cầm lấy tay Hải Lăng, trấn an nàng, “Vừa rồi khiến nàng bị dọa rồi.”

“Người muốn làm gì vậy?”

“Ta chỉ muốn kiểm tra, hiện giờ ta đã xác định được một chuyện, nàng không chỉ e sợ ta, mỗi người nam nhân đến gần nàng đều sợ.”

Nàng ngạc nhiên nhìn hắn, “Người...Làm sao lại biết?”

“Vừa rồi Ngạc Nhĩ đến gần nàng, nàng liền sợ đến mức ngã từ trên ghế xuống.” Hơn nữa trước đây mỗi lần hắn đến gần nàng, vẻ mặt nàng lúc nào cũng là sợ hãi, điều này khiến hắn suy nghĩ.

Hải Lăng cúi đầu, vò khăn trong tay, một lúc sau mới trả lời, “Ừm, ta không có cách nào chịu được nam nhân xa lạ đến gần, chỉ cần đến gần ta đều sẽ cảm thấy vô cùng sợ hãi.”

“Vì sao lại như vậy?” Hắn nghi hoặc hỏi.

Chần chừ vài giây, nàng mới yếu ớt nói, “Năm ta mười hai tuổi, khi cùng đại nương đi dâng hương, thiếu chút nữa đã bị người...cưỡng bức, về sau chỉ cần có nam nhân xa lạ đến gần, ta sẽ sợ hãi.”

Miên Dục nghe vậy liền nổi giận, “Tên vô lại kia là ai?!” Thì ra là vậy, chết tiệt, nếu để cho hắn tra ra được ai là người làm việc đó, hắn tuyệt đối sẽ không tha cho tên đáng chết đó.

Thấy vẻ mặt tức giận của hắn, Hải Lăng kinh ngạc, sau đó trong lòng dâng lên một dòng nước ấm áp, nàng biết hắn rất yêu nàng. Năm đó sau khi xảy ra chuyện, không ai an ủi nàng, càng không có ai đau lòng vì nàng gặp chuyện, ngược lại đại nương lại trách mắng nàng, nói là nàng có hành vi không đoan trang mới có thể tự dưng trêu chọc đến tai họa này.

“Ta không biết, bởi vì biểu ca đúng lúc xuất hiện, cho nên hắn liền chạy thoát.”

“Nàng còn nhớ bộ dạng của hắn không? Ta cho gọi họa sĩ đến, nàng nói cho hắn diện mạo của tên đáng chết kia, ta mà bắt được hắn thì không đánh chết hắn không được.”

Nàng cảm động nhìn hắn một lúc lâu, lúc này mới nhẹ nhàng lắc tay hắn, “Đừng, đều đã là chuyện quá khứ, huống hồ ta cũng không nhớ rõ dung mạo của người đó.”

“Nhưng tên đáng chết kia khiến cho nàng bị dọa thành như vậy...”

“Hiện giờ ta không sợ nữa rồi.” Hải Lăng ngửa đầu nhìn hắn, chủ động nắm lấy tay hắn.

Miên Dục ngẩn ra, sau đó kích động ôm nàng vào trong lòng, vẻ mặt rạng rỡ.

Hắn cười rộ lên, gương mặt tuấn mỹ càng thêm mỉa mai, khiến cho nàng nhìn đến ngây người. Trương phu của nàng quả thật rất tuấn tú!

“Thập Ngũ thúc, người nói nhiều như vậy, miệng không khát sao? Đến, uống ngụm trà cho nhuận họng.” Miên Dục cắt ngang người đang nói không ngừng, giơ cái chén trước mặt hắn.

“Ách, được.” Thập Ngũ a ca quả thật nói nhiều khát nước, hắn nhận lấy chén nước, một hơi uống hết hơn nửa cốc trà, “Miên Dục, ta vừa rồi nói nhiều như vậy, người cũng nên hiểu rồi chứ?”

“Như vậy Thập Ngũ thúc cũng biết chuyện phúc tấn của ta suýt chút nữa là chết chìm chứ?”

“Này...Bây giờ không phải là không có việc gì rồi sao?” Từ giọng điệu của đứa cháu này, Thập Ngũ a ca nghe là lần này Ngũ cách cách thật sự chộc giận hắn, không khiến nàng ấy trả giá thật nhiều thì hẳn nhất định không từ bỏ ý định.

“Ý của Thập Ngũ thúc là, phúc tấn của ta mệnh tiện, có thể sống sót là vô cùng may mắn, cho nên không nên truy cứu chuyện này nữa sao?”

“Ách...” Thập Ngũ a ca thiếu chút nữa là bật ra nói phải, may may đúng lúc ngừng lại, thoáng nhìn Miên Dục dù giọng điệu mặc dù ôn hòa, nhưng ánh mắt lại âm ngoan dọa người, trong lòng hắn nhin không được hối hận, hối hận chính mình không nên nhận cái việc đến thuyết phục hắn, “A, ta sao có thể nghĩ như vậy? Nói thế nào thì nàng cũng là phúc tấn của người, việc này quả thật không thể cứ nói như vậy là xong, Ngũ cách cách cũng nói là vô cùng hối hận đã tát phúc tấn một cái khiến nàng ngã xuống hồ, nàng nói muốn tự mình...”

Ầm, Miên Dục đột nhiên vỗ bàn, khiến cho Thập Ngũ a ca giật mình hoảng sợ, thiếu chút nữa là ngã từ trên ghế xuống.

Chỉ thấy Miên Dục trừng mắt, lạnh lùng nói: “Nàng ta đánh Hải Lăng một cái tát, trách không được khi nàng ấy được cứu lên, má có chút sưng!”

Cho dù thời gian trước hắn buồn bực nàng không chịu cùng mình viên phòng, lại còn giả vờ ngu ngốc muốn khiến hắn chán ghét nàng, hắn cũng không nỡ thương tổn nàng, người mà hắn che chở như vậy, tự nhiên lại bị người khác đối xử như vậy!

Không thể tha thứ!

“Này, này...” Xem ra Miên Dục hình như Miên Dục không biết chuyện này, nha, lần này bị hắn nói ra như vậy,... Thâm, chỉ sợ Miên Dục càng không tha cho Ngũ cách cách.

“Thập Ngũ thúc, người cái gì cũng đừng nói, để cho Tông Nhân phủ theo luật mà xử, nếu có người dám can đảm bảo vệ cho nàng ta, thì ta cũng sẽ không cho qua.”

Nghe thấy hắn không hề chừa cho đường sống như vậy, Thập Ngũ a ca thâm kêu khổ trong lòng. Lúc bình thường Miên Dục cũng không khó tính, nhưng một khi đã chộc giận hắn, cho dù là thiên quân vạn mã cũng không kéo được hắn, lúc này Ngũ cách cách lại lớn mặt gia hại phúc tấn hắn vừa mới cưới vào cửa, này quả thật là tự tìm đường chết mà.

Ngũ cách cách cũng không nghĩ lại xem, cho dù Đồng Hải Lăng này xuất thân không cao, nhưng dù sao cũng là phúc tấn của Miên Dục, tục ngữ đã nói đánh chó thì cũng phải nhìn mặt chủ.

Nàng ấy đánh Đồng Hải Lăng một cái tát khiến người rơi xuống nước, thiếu chút nữa là quấy đến chết người, Miên Dục sao có thể ngồi yên để chính phúc tấn của mình bị người khác khi dễ mà không nói lời nào chứ?

Nếu như việc này thật sự làm theo luật, Ngũ cách cách dù không tính là tử tội, nhưng mang tội cũng khó trốn, không bị giam ba đến năm năm thì sợ là không được...

Thập Ngũ a ca bưng chén trà, chính mình còn đang cân nhắc nên nói với Miên Dục như thế nào, bỗng nhiên hắn lại đứng dậy.

“Thập Ngũ thúc, Miên Dục còn có chuyện cần làm, Thập Ngũ thúc từ từ dùng trà, Miên Dục xin được cáo lui trước.”

Ai nha, chủ nhân đều đã đi rồi, hấn còn làm trò thuyết khách gì nữa?

“Miên Dục...” Hấn vội vàng đuổi theo đi ra khỏi phòng, đã không còn nhìn thấy bóng dáng của cháu mình đâu nữa.

Xem ra lần này làm thuyết khách không xong rồi...Hừ?!

Thoáng nhìn hành lang đối diện có người đang đi qua, ánh mắt Thập Ngũ a ca bỗng bừng sáng lên. Có lẽ có thể xuống tay từ người kia.

14. Chương 4-3

Thấy chủ tử khi thì nhăn mày, khi thì chống cằm ngẩn người, Châu Nhi nhin không được hỏi: “Phúc tấn, người đang phiền não chuyện gì vậy?”

“Ta đang nghĩ đến những lời Thập Ngũ a ca nói.”

“Thập Ngũ a ca đã nói gì với người vậy?” Lúc trước Thập Ngũ a ca mời phúc tấn đi qua, còn không cho nàng ở bên cạnh hầu hạ, cũng không biết đã nói chuyện gì, thần bí như vậy?

“Ngài ấy nói Miên Dục...” Gọi ra cái tên này, Hải Lăng có chút e lệ, “Muốn giao Ngũ cách cách cho Tông Nhân Phủ xử phạt.”

“Là vì chuyện phúc tấn rơi xuống nước sao?”

“Ừm, Thập Ngũ a ca muốn ta thuyết phục Miên Dục, đừng truy cứu chuyện này nữa, trách làm cho hòa khí giữa phủ bối lạc và phủ thân vương bị phá hỏng.” Không nghĩ tới vì chuyện nàng rơi xuống nước, mà hấn lại muốn giao Ngũ cách cách cho Tông Nhân Phủ xử phạt, cảm giác được người quan tâm như vậy, khiến cho tim nàng đập nhanh hơn, trên mặt cũng không nhịn được nở nụ cười ngọt ngào.

Châu Nhi thấy vậy, thật lòng khen, “Phúc tấn, người nên cười nhiều hơn, nụ cười của người thật đẹp.”

Ít khi được người khác khen như vậy, Hải Lăng xấu hổ cúi đầu xuống, “Châu Nhi, đừng chọc ta nữa.”

“Nô tỳ không chọc người, nô tỳ nói thật, người cười rõ lên thật sự rất đẹp.” Châu Nhi thấy hai má nàng đỏ bừng, mỉm cười nghĩ phúc tấn này thật dễ thẹn thùng, nói tiếp, “Phúc tấn, người đừng nghe những gì Thập Ngũ a ca nói, bối lạc gia biết nên phải làm như thế nào, Ngũ cách cách luôn ương ngạnh, nên cho nàng ấy một chút giáo huấn.”

“Nhưng mà Thập Ngũ a ca nói cũng không sai, nếu ta đã không có việc gì, vậy thì không cần vì ta, khiến cho Miên Dục cùng Lễ Thân vương kết oán.”

Thập Ngũ a ca nói với nàng, Miên Dục cố ý muốn cưới nàng làm phúc tấn, đã khiến cho hoàng thượng không vui, ngày trước vì chuyện Miên Dục muốn Tông Nhân Phủ xử phạt Ngũ cách cách mà đã triệu kiến hấn, muốn khuyên hấn bỏ ý định này.

Nhưng hấn lại không chịu, cố ý muốn làm theo luật lệ Đại Thanh, hấn chiếm một chữ lý, hoàng thượng cũng không có cách nói được hấn, cho nên lúc này mới bảo Thập Ngũ a ca tới khuyên hấn, nhưng hấn vẫn không chịu nghe, cho nên Thập Ngũ a ca mới tìm đến nàng.

Đã có hoàng thượng và Thập Ngũ a ca khuyên bảo, hấn đều không nghe, vậy sao có thể nghe lời nàng chứ?

Lúc ấy nàng cũng đã trả lời như vậy, Thập Ngũ a ca lại nói...

“Không giống, cháu là người bị hại, nếu như cháu muốn Miên Dục không truy cứu, hẳn khẳng định ít nhiều sẽ nghe. Cháu chắc cũng không muốn nó vì cháu mà khiến hoàng thượng không vui, lại kết thù với Lễ thân vương chứ?”

Nàng quả thật không hy vọng Miên Dục vì nàng mà đắc tội với hoàng thượng, lại kết thù với Lễ thân vương, nhưng hẳn thật sự sẽ nghe nàng nói sao? Hải Lăng nghi ngờ tự hỏi.

Châu Nhi nghĩ nghĩ, nói: “Đó là vì bối lạc gia đau lòng cho phúc tấn, hưởng chi Ngũ cách cách khi dễ người, chẳng khác nào là không để bối lạc gia vào trong mắt sao?”

“Có thể ít đi một chuyện thì tốt một chuyện, ta không hề hận Ngũ cách cách, ta nghĩ lúc ấy nàng ấy cũng không có ý muốn đẩy ta vào chỗ chết, chỉ là không cẩn thận.”

“Người quá tốt bụng, người khác đã đối xử với người như vậy, người lại nói giúp cho nàng ấy.”

“Ta không muốn Miên Dục rước lấy phiền toái.” Hải Lăng nhìn nô tỳ của mình, “Châu Nhi, người nói, nếu như ta khuyên hẳn thì hẳn có nghe ta không?”

Châu Nhi không chút do dự gật đầu, “Lời người nói bối lạc gia khẳng định sẽ nghe, người không biết ngài ấy yêu người biết bao nhiêu, trong khoảng thời gian người hôn mê, bối lạc gia gần như không ngủ, tự mình chiếu cố cho người. Nhưng mà ta cảm thấy, nếu đơn giản tha cho ngũ cách cách như vậy, thật sự là quá lợi cho nàng ấy.”

Nghe thấy Châu Nhi nói như vậy, Hải Lăng cúi đầu trầm ngâm một lúc, sau đó phân phó, “Châu Nhi, người đi giúp ta chuẩn bị một số thứ?”

“Thứ gì ạ?”

“Chàng đã về.” Thấy trượng phu đẩy cửa vào phòng, Hải Lăng nở nụ cười, đứng dậy đón hẳn.

Miên Dục nhảy cảm phát hiện vẻ mặt của nàng có chút dị thường.

“Làm sao vậy?” Thấy trong phòng ngủ có hai cây nến long phượng, hẳn nheo mắt lại.

“Thiếp....Chuẩn bị chút rượu và thức ăn.” Nàng cúi đầu thấp giọng trả lời. Nghĩ đến chuyện sẽ phải làm, nàng có chút khẩn trương nắm chặt khăn tay.

Miên Dục đi đến trước bàn, thấy trên bàn có bầu rượu cùng bánh tử tôn, còn có một chén mì cùng hai đôi đũa, hai chiếc ly, hẳn khó hiểu nhìn về phía nàng.

“Đây là muốn làm gì?”

Nàng rót hai ly rượu, đưa một ly cho hẳn, khẽ nhấp môi một chút, lúc này mới đỏ mặt nói: “Đêm nay là đêm....Chúng ta động phòng hoa chúc.”

Nghe vậy, hẳn kinh ngạc, lập tức nhú mày, “Nàng nói đêm nay muốn....”

Hải Lăng gật đầu, xấu hổ không dám nhìn hẳn, bưng ly rượu đã uống một ngụm, nói: “Đây là rượu hợp cầm.”

Hắn nhìn sâu vào nàng, uống một ngụm ly rượu trong tay, hai người lại đối ly với nhau, cùng nhau uống cạn ly rượu.

Sau đó nàng gấp một cái bánh tử tôn đến bên miệng hẳn, hẳn há miệng cắn một nửa, “Hử, sống?”

Nhìn hẳn nhú mày, nàng nở nụ cười yếu ớt, “Không phải thiếp nói hôm nay mới là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta sao? Bánh tử tôn này tự nhiên là nửa sống nửa chín.” Tượng trưng cho sớm sinh quý tử.

Hải Lăng lại gấp một ít mì trường thọ đứt cho hẳn.

Ánh mắt của hẳn vẫn luôn nhìn nàng, ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chú khiến hai má nàng đỏ bừng, cùng hẳn chia sẻ ăn xong bát mì, mặt nàng đỏ bừng, đứng dậy nói: “Chúng ta...có phải là nên đi ngủ rồi không?”

Miên Dục gật đầu, cùng nàng đi đến bên cạnh giường.

Nàng đưa tay cởi bỏ áo ngoài cho hắn.

Nhìn tay nàng khẽ run, Miên Dục than nhẹ một tiếng, “Nàng không cần miễn cưỡng chính mình.”

“Không, thiếp không miễn cưỡng.”

“Tay nàng đang run kìa.” Hắn chỉ rõ sự thật.

Hải Lăng khẽ cắn môi dưới, “Đó là bởi vì...thiếp vô cùng khấn trương.” Đúng vậy, nàng vẫn sẽ sợ, nhưng nàng biết chính mình phải vượt qua được nỗi sợ hãi này, thì mới có thể cùng hắn tiếp tục đi tiếp.

“Nàng thật sự nguyện ý?” Hắn hỏi lại một lần.

“Ừm.” Nàng không chút do dự gật đầu, “Thiếp muốn...cùng chàng một đôi phu thê thật sự.”

Những lời này khiến cho hắn mừng như điên, “Cuối cùng nàng cũng cam tâm tình nguyện trở thành phúc tấn của ta rồi.” Hắn ôm nàng, hôn lên môi nàng thật sâu.

Nhìn vẻ mặt ửng hồng của hắn, biết hắn thương tiếc chính mình, trong lòng nàng tràn đầy nhu tình, trông mong trở thành thê tử thật sự của hắn, vì thế nhẹ nhàng mỉm cười, mở miệng nói: “Thiếp không sao cả rồi.”

“Thật sự?” Hắn nhìn chăm chú gương mặt của nàng, vẫn không có hành động gì hơn.

“Thật sự.” Nàng không chút do dự gật đầu.

Mới biết mùi đời, Hải Lăng vô cùng mệt mỏi, gần như muốn ngủ luôn, nhưng nàng nhớ đến chuyện trong lòng, vẫn cố gắng chống lại mí mắt không dám nhắm.

“Phu quân.”

“Ừm?” Hắn vốn muốn sửa lại xưng hô của nàng, nhưng chợt nghĩ, tiếng phu quân này cũng rất dễ nghe nên liền từ bỏ.

Được hắn ôm trong lòng, Hải Lăng ngẩng đầu lên nhìn hắn, “Chuyện ngũ cách cách kia...Chúng ta liền thôi đi, có được không? Đừng truy cứu nữa.”

“Vì sao? Nàng ta đánh nàng một cái tát, lại khiến nàng ngã vào trong hồ, thiếu chút nữa là khiến nàng mất mạng, vì sao nàng không hận?”

“Không hận, bởi vì nếu không có nàng ấy, ta cũng không biết...” Nàng e lệ dừng lại.

Hắn khẽ cúi xuống hôn môi hồng của nàng, hỏi: “Không biết cái gì?”

“Không biết...Chàng đối với thiếp tốt như vậy.”

Miên Dục có vẻ dăm chiêu nhìn nàng, “Ngày hôm nay nàng đã gặp Thập Ngũ a ca rồi sao?” Khi trở về, hắn từ chỗ tổng quản biết được, sau khi mình rời đi, Thập Ngũ thúc đã gặp nàng.

“Ừm, ngài ấy nói với thiếp vài câu, muốn thiếp khuyên chàng dừng tay, đừng truy cứu việc ngũ cách cách nữa.” Thấy hắn chỉ nhìn nàng không hé răng, nàng tiếp tục nói: “Thiếp có xem qua một vài sách, bên trong nói quan trường vô cùng đen tối, lục đục với nhau, chuyện người lừa ta gạt chỗ nào cũng có, mặc dù là người hoàng thất, cũng có khả năng bị người ám hại, chứ bới.”

Hắn đáp lại lời nàng, “Đúng không sai.”

“Cho nên thiếp nghĩ, nhiều bằng hữu thì tốt hơn là nhiều kẻ thù. Lúc này nếu chàng đồng ý bỏ qua cho ngũ cách cách, vậy thì Lễ Thân vương nhất định sẽ nghĩ nợ chàng một ân tình, cũng tránh việc vì Ngũ cách cách mà kết oán cùng người ta, sau này lại bị trả thù.”

Trong mắt Miên Dục lóe lên một tia dị sắc, nhưng vẫn không nói gì tiếp tục nghe nàng nói chuyện.

“Thiếp không muốn chàng vì thiếp mà có thêm kẻ địch, thế lực của Lễ Thân vương không nhỏ, đắc tội với bên đó, ngày sau chỉ sợ sẽ rước lấy phiền toái.”

“Ta không sợ.”

“Nhưng thiếp sợ, sợ hấn sẽ làm ra chuyện thương tổn đến chàng, chàng là phu quân của thiếp, thiếp không có cách nào không lo lắng.” Hải Lăng nắm lấy tay hấn, mềm giọng năn nỉ, “Cho nên chàng tha cho Ngũ cách cách có được hay không?”

Hấn nhìn nàng thật lâu, lúc này mới gật đầu, “Được rồi, nể mặt nàng, tạm tha cho nàng ta.”

“Cảm ơn phu quân.” Nàng nở nụ cười rạng rỡ.

Nàng cười đến ngọt ngào, quá mê người, khiến cho lửa nóng trong người hấn lại dấy lên hừng hực....

15. Chương 5-1

Từ hoa viên về đến phòng, Châu Nhi liền thở phì phì, sau khi đi vài bước, hai tay nàng chống hông, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Phúc tấn, người không thể cứ như vậy được.”

Hải Lăng ngừng đầu từ trong quyển sách lên, khó hiểu nhìn nàng một cái, “Sao vậy, Châu Nhi?”

“Người là phúc tấn của phủ bối lạc, phải có uy nghiêm của phúc tấn chứ, làm sao có thể để hạ nhân khi dễ đến trên đầu người như vậy?”

“Chỉ là vài chuyện nhỏ mà thôi.” Biết nàng ấy đang nói đến chuyện xảy ra lúc nàng đang đi dạo trong hoa viên không cẩn thận bị hạ nhân vấy nước lên người.

“Cái gì mà nhỏ? Bọn họ xem nhẹ người như vậy, căn bản là không coi người là phúc tấn!” Hạ nhân trong phủ có không ít người khinh thường phúc tấn, không coi nàng là chủ nhân, ngay cả phòng bếp chuẩn bị đồ ăn cho phúc tấn cũng không phải là đồ tốt.

“Vậy Châu Nhi, em muốn ta phải làm sao bây giờ? Lôi những người xem thường ta ra đánh sao?” Biết Châu Nhi là bất bình thay cho mình, trong lòng nàng cũng có cảm kích, nhưng xuất thân của nàng quả thật không xứng với Miên Dục, cũng khó trách những hạ nhân kia xem thường nàng.

Châu Nhi vội nói: “Nhưng...Cũng không thể để cho bọn họ lấn đến trên đầu người như vậy, A Quý kia rõ ràng là cố tình hắt nước đến người, người ít nhất cũng phải tránh mắng nàng ta một trận mới đúng! Người lại dễ nói chuyện như thế này, sau này hạ nhân trong phủ tất cả đều sẽ trèo lên đầu người.”

Hải Lăng đặt sách trong tay xuống, trầm ngâm rồi nói: “Ta nghĩ nàng ấy chắc không phải cố ý, ta thấy nàng ấy hình như có tâm sự nên mới không cẩn thận hắt nước vào ta. Châu Nhi, không bằng em thay ta đi hỏi xem có phải nàng ấy gặp chuyện gì hay không, rồi quay về nói cho ta biết.”

“Cái gì? Phúc tấn, nàng ta rõ ràng là cố ý...”

Nàng bình tĩnh nhìn Châu Nhi, “Châu Nhi, ngay cả em cũng không nghe ta sai bảo sao?”

Nghe vậy, Châu Nhi nhin xuống lời sắp nói ra, sửa lại, “Không có, nô tỳ không dám.” Lúc này mới không tình nguyện rời khỏi phòng ngủ.

Không lâu sau Châu Nhi liền quay về.

“Phúc tấn, thì ra là trong nhà A Quý có chuyện, phụ thân của nàng ấy ngã gãy chân, không có tiền mua thuốc, cho nên nàng ấy mới phiền não như vậy.” Phúc tấn thật sự là giỏi quan sát, quả nhiên là có chuyện.

“Em đi nói với tổng quản lấy một ít tiền, để cho nàng ấy mua thuốc cho phụ thân.”

“A, nhưng mà bên tổng quản...”

Hải Lăng khẽ cười, nói: “Em cứ nói với ông ấy là ta sai, tốt xấu gì ta cũng là phúc tấn của phủ bối lạc, ông ấy ít nhiều cũng nghe ta nói, nếu như ông ấy không nghe, vậy thì chờ đến lúc bối lạc về ta sẽ nói lại với chàng.”

Nghe thấy lời nàng nói, Châu Nhi bật cười. Phúc tấn hình như đã bắt đầu coi phủ bối lạc là nhà của mình, bối lạc gia mà biết, nhất định sẽ vô cùng cao hứng.

Nàng chân thành hy vọng, vì phúc tấn tính tình hiền lành không thích so đo này, có thể vĩnh viễn được bối lạc gia sủng ái.

Đi đến phòng ngủ, đẩy nhẹ cửa phòng, thấy thê tử đang thay quần áo, đôi mắt Miên Dục hơi tối lại, yên lặng đi đến, ôm nàng từ phía sau.

Nửa thân trên nàng đang để trần, khiến cho dục vọng của hắn nhịn không được bùng lên. Hắn luôn luôn khắc chế được bản thân, nhưng đối mặt với nàng, mọi thứ đều tan vỡ.

Hải Lăng hô nhỏ một tiếng, lập tức phát hiện người đang giở trò kia là phu quân của nàng, vì thế nàng nở nụ cười.

“Hôm nay sao người về sớm vậy?” Phát hiện tay của hắn bắt đầu không an phận mà chui vào y phục đang mặc dở của nàng, lại nhìn thoáng qua đôi mắt nóng rực của hắn, bỗng nhiên nàng đỏ mặt.

“Không có việc gì nên về sớm một chút.” Hắn hôn môi nàng một cái, hai tay không an phận vờn về bộ ngực non mềm của nàng.

“A, đừng, hiện giờ vẫn còn là ban ngày, người đừng...”

”Không có việc gì, chúng ta ở trong phòng, cũng không phải là ở bên ngoài.

“Thiếp, thiếp cảm thấy loại chuyện này nên tiết chế một chút.” Từ sau đêm động phòng đó, đêm nào hắn cũng quấn lấy nàng, khiến cho nàng mệt đến mức mỗi ngày đều dậy muộn, nhưng hắn lại vẫn sinh long hoạt hổ, nhìn không ra chút mệt mỏi nào, tối qua hai người mới....Hiện giờ hắn lại muốn nữa rồi.

“Tiết chế?” Miên Dục giống như nghe thấy chuyện cười, buông mắt nhìn nàng, “Ta cùng thê tử của mình hoan ái thì có gì sai? Chẳng lẽ nàng muốn ta đi tìm nữ nhân khác?”

“Không.”

“Vậy thì đúng rồi.” Hai tay hắn vội cởi bỏ quần áo của mình, sau đó lại cởi quần áo của nàng, rồi bế nàng lên giường.

Thấy hắn hứng trí bừng bừng, Hải Lăng đành phải tận lực theo hắn, dần dần cũng tình mê ý loạn, hai người cùng nhau rơi vào bể tình dục...

Chờ đến khi nàng tỉnh lại, Miên Dục đã không còn ở bên cạnh.

Hải Lăng đứng dậy mặc xong quần áo, thì nghe thấy tiếng Châu Nhi đẩy cửa đi vào, cười tí mắt nói: “A, phúc tấn, người tỉnh rồi.”

“Ừm.” Mặt nàng có chút hồng, ngại ngần đáp lại.

“Phúc tấn...” Châu Nhi ngập ngừng nói.

Thấy nàng ấy ấp a ấp úng, Hải Lăng khó hiểu hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Cái đó...Đổng lão gia tới đây tìm ngài.”

“Cha ta?” Nàng nhú mào, “Ông ấy đang ở đâu?”

“Ở thiên sảnh. Nếu như người không muốn gặp ông ấy, không bằng để nô tỳ bảo ông ấy đi?” Châu Nhi tri kỷ đề nghị.

Đổng lão gia mỗi lần tới phủ bối lạc, đều không phải là tới thăm con gái, mà là yêu cầu con gái thay ông cầu chúc quan với bối lạc gia, phúc tấn khó xử không muốn đáp ứng, ông ta liền bày sắc mặt ra cho phúc tấn xem, sau đó trách mắng ngài bất hiếu, rồi tức giận rời đi.

Ông ta cũng không ngấm lại, sau khi bối lạc gia cưới phúc tấn, đã giúp ông ta thăng ba cấp, ông ta còn không biết đủ, thật là lòng tham không đáy!

“Thôi, dù sao ông ấy cũng là phụ thân của ta.” Hải Lăng đi về phía thiên sảnh.

Vừa nhìn thấy con gái đi vào, Đồng Minh Luân liền nói móc nàng, “Ha, giờ là phúc tấn rồi, thật là có sĩ diện, ngay cả ta là phụ thân muốn gặp người cũng phải chờ thật lâu.”

“Con vừa mới...Nghỉ ngơi, không biết phụ thân đến.” Nàng nhắm mắt, không nghĩ muốn thấy vẻ mặt của phụ thân.

“Thôi, hôm nay ta tới là vì chuyện lần trước đã nói với người, người đã nói với bồi lạc gia chưa?”

“...Loại chuyện như vậy con không tiện mở lời với ngài ấy.” Lần trước nàng đã nói với phụ thân rằng nàng khó nói, ông ấy vẫn không chịu hết hy vọng.

“Người làm sao mà không tiện mở miệng? Người ngậm lại, chức quan của phụ thân càng lớn, không phải người càng có mặt mũi sao? Phụ thân muốn người nói, cũng là vì suy nghĩ cho người đấy.”

Hải Lăng uyển chuyển nói: “Phụ thân, ngài ấy đã giúp người thăng ba cấp, nếu người thăng quan nhanh như vậy, chỉ sợ sẽ khiến cho người khác đố kỵ.”

Đồng Minh Luân lại hùng hống nói: “Nhưng đó là Dục bồi lạc, ai dám nói ngài ấy không đúng?”

“Cũng bởi vì ngài ấy là hoàng thân, cho nên làm việc càng cần phải cẩn thận.”

Thấy con gái vẫn không chịu đồng ý, ông ta gầm lên, “Có phải người không muốn giúp phụ thân đúng không?”

“Con...” Nàng cúi đầu không nói.

“Tốt lắm, hiện giờ người đường đường là phúc tấn, cho nên liền không nhìn phụ thân ta đây vào trong mắt có phải không? Người cũng không nghĩ lại xem, lúc trước nếu không phải ta cho người đi tuyển tú, người được Dục bồi lạc nhìn trúng, thì có thể trở thành phúc tấn sao? Người là đứa con gái bất hiếu, uổng công ta nuôi người lớn đến như vậy!” Ông ta nói rất nhanh, vẻ mặt nghiêm nghị trách mắng con gái.

“Phụ thân, không phải con không muốn giúp người, mà là chuyện của phu quân con không có cách nào xen vào, cho dù con nói với ngài ấy, cũng chưa chắc ngài ấy sẽ đồng ý.”

“Người ngay cả nói cũng chưa nói, làm sao biết ngài ấy có đồng ý hay không?” Không để ý đến vẻ mặt khó xử của con gái, Đồng Minh Luân tiếp tục gây sự, “Nếu người không muốn giúp ta, vậy thì sau này đừng gọi ta là phụ thân nữa, ta không có sinh ra đứa con gái như người.” Nói xong, ông ta liền tức giận rời đi. Trong lòng lại thầm nghĩ, đứa con gái này luôn luôn dễ bắt nạt, tin tưởng ông đã nói như vậy rồi, nàng ta nhất định không dám làm trái ý ông.

Hải Lăng chau mày, bắt đầu dĩ thử dài.

Mà mọi chuyện đều rơi vào mắt của người đứng bên ngoài cửa sổ.

“Ngạc Nhĩ, đi tìm Đồng Minh Luân tới.” Miên Dục thấp giọng phân phó.

Nhìn Đồng Minh Luân như ý nguyện được thăng lên một bậc, vẻ mặt vừa lòng rời đi, Ngạc Nhĩ bất bình nói: “Gia, người thật sự muốn giúp ông ta thăng quan sao? Người dung túng ông ta như vậy, nói không chừng qua mấy ngày nữa, ông ta lại chạy đến yêu cầu người giúp ông ta thăng quan.”

Miên Dục lạnh lùng nói: “Đây là lần cuối cùng.”

“Nhưng mà nếu như ông ta lại đến cửa...”

“Phân phó xuống, về sau nếu ông ta đến tìm phúc tấn, không cho ông ta bước vào cửa.” Hần không muốn thấy nàng lại phải khó xử. Có phụ thân như vậy thì không có còn hơn.

“Vâng ạ.” Ngạc Nhĩ vui vẻ. Hần đã sớm không vừa mắt Đồng Minh Luân lòng tham không đáy này, ý vào con gái gả cho bồi lạc gia, hết lần này đến lần khác chạy đến cầu quan, thật sự là vô liêm sỉ.

Rời khỏi phòng, Miên Dục quay đầu lại ra lệnh, “Ngạc Nhĩ, việc này đừng cho phúc tấn biết.”

Ngạc Nhĩ cung kính trả lời, “Vâng ạ.”

Xem ra gia thật sự yêu thương phúc tấn, chẳng qua là phúc tấn thật sự đáng được gia sủng ái.

Hạ nhân làm sai, hoặc là bất kính với phúc tấn, chưa một lần bị trách mắng, thậm chí khi bọn họ gặp khó khăn còn được phúc tấn giúp đỡ.

Vốn là có vài hạ nhân xem thường xuất thân của phúc tấn, từ đầu không để phúc tấn vào mắt, nhưng gần đây những hạ nhân đó bắt đầu thay đổi quan điểm, những người nói xấu về phúc tấn cũng dần dần không còn nói rằng phúc tấn không xứng với bối lạc gia nữa.

Hiện giờ trong phủ đang truyền đi những lời như thế này....

“Phúc tấn thật sự là một người tốt.”

“Bối lạc gia có thể lấy được nữ nhân như phúc tấn, thật sự là có phúc khí.”

“May là bối lạc gia cưới nàng làm phúc tấn, nếu như cưới người kiêu căng như Ngũ cách cách, vậy thì chúng ta sẽ không có được những ngày tốt như bây giờ.”

Người trong phủ bối lạc, đều đã bắt đầu thật tâm yêu quý vị nữ chủ nhân tính tình tốt này rồi.

16. Chương 5-2

Trong đêm tối, Hải Lăng mở to mắt khó ngủ.

Sờ đến vị trí trống bên cạnh, nàng thở dài một cái, khó có thể tưởng tượng rằng chính mình lại có thể nhớ hẳn nhiều đến như vậy.

Đã qua nửa năm từ sau khi hai người động phòng, đây là lần đầu Miên Dục rời khỏi nhà, hôm nay là ngày thứ ba hẳn không có ở nhà.

Nửa năm qua, hàng đêm hẳn đều ôm nàng đi vào giấc ngủ, ban đầu nàng vẫn có chút không quen, nhưng mà một khi đã quen được hẳn ôm, giờ phút không có hẳn ở bên cạnh, ngược lại một mình cảm thấy khó ngủ.

Hải Lăng đơn giản đứng dậy đọc sách, nhìn thấy lâu, lúc này mới có chút buồn ngủ, lại quay về giường, nhắm mắt một lát, cuối cùng cũng thiếp đi.

Nàng vừa nằm ngủ không bao lâu, cửa phòng ngủ bị người lén lút mở ra, một bóng dáng im hơi lặng tiếng đi tới, hẳn đi đến bên giường, nhắc màn che lên, cởi giày và tắt ra trèo lên giường.

Cơ thể cảm thấy có gì đó khác thường, khiến Hải Lăng từ trong mộng đột nhiên tỉnh giấc, nàng sợ tới mức thiếu chút nữa là thét lên, vừa mở mắt liền thấy trong bóng đêm nam nhân đang khinh bạc nàng là ai, lúc này mới nuốt xuống tiếng kinh hô.

“Sao người đã trở lại? Không phải nói là đi năm ngày sao?” Trong mắt nàng lộ ra vẻ kinh hãi khi nhìn thấy phu quân về trong đêm.

“Chuyện vừa xong ta liền quay về gấp.” Tay Miên Dục chui vào trong nội y của nàng, vỗ về chơi đùa thân thể mềm mại. Cái miệng cũng không nhàn rỗi, chiếm lấy miệng của nàng, hôn mạnh xuống.

Thiên a, mới rời đi ba ngày, hẳn liền nhớ nàng muốn chết!

Hải Lăng e lệ hỏi: “Người, người không mệt mỗi sao?”

“Không mệt, hiện giờ tinh thần của ta rất đủ, nếu nàng buồn ngủ cứ tiếp tục ngủ, ta tới là được.”

Nói cái gì? Hẳn chính là đang “vội vàng” được hăng say, nàng sao có thể ngủ được.

“Ừm, ừm...” Trong miệng nàng nhịn không được than nhẹ, “Nha, đừng, đừng nhanh như vậy...”

“Ta rất nhớ nàng!” Hẳn khàn khàn nói, khắc chế chính mình muốn tiến thẳng vào người nàng, thả chậm tốc độ đưa đẩy.

“Thiếp cũng vậy.” Nàng ôm mặt hẳn, nhìn đôi mắt tràn đầy tình cảm của hẳn, khóe môi nở nụ cười.

Lời nói của nàng khiến cho hắn khó có thể kiềm chế, “Ta có thể nhanh hơn một chút không?”

“Ừm.” Nàng hơi nhắm mắt lại, cảm nhận cảm giác tuyệt mỹ khi hai người kết hợp.

Nàng muốn sống cạnh hắn cả đời, sau đó cùng sinh mấy đứa bé.

Nàng hy vọng hắn cả đời này không họa không bệnh, không ưu không sầu, mỗi ngày đều trôi qua trong sự vui vẻ...

Đây không phải là, nàng...đã yêu nam nhân này rồi sao?

Hôm nay là sinh nhật của Miên Dục, vài vị phúc tấn cùng cách cách, theo vài vị a ca cùng bồi lạc, bồi tử đồng thời đến chúc mừng Dục bồi lạc.

Giờ phúc này các nam nhân đang ở tiền thính nói chuyện, mà các nữ nhân thì đang ở tại hậu viện tán gẫu.

Hải Lăng không giỏi ứng phó với những chuyện như thế này, hầu hết thời gian đều là im lặng nghe các nàng nói chuyện, ngẫu nhiên có người hỏi đến nàng, thì nàng liền trả lời.

Lúc này tay nàng lặng lẽ đặt lên bụng, khoe miệng khẽ nhếch lên cười nhẹ, nghĩ thầm rằng muốn tặng cho phu quân một lễ vật đặc biệt.

Một phúc tấn thấy nữ chủ nhân là nàng thật quá an tĩnh, liền kiểm chuyện nói với nàng, “Dục phúc tấn, ta nghe nói cô có thể nhìn thấy trong đêm, có phải là thật không?”

“Ừm,” Lời này khiến cho những người khác cũng có hứng thú, có người tiếp lời hỏi: “Cho dù là đêm tối, đều có thể nhìn thấy rõ ràng sao?”

“Đúng.”

Có người nhìn chằm chằm hai mắt của nàng một lúc, “Thấy tròng mắt của cô cũng không khác với chúng ta, sao lại có thể kỳ lạ như vậy nhỉ?”

“Đúng vậy, giống như mắt mèo vậy.”

“Ta nghe nói là Dục bồi lạc vì cô có thể nhìn trong đêm, cho nên mới cố ý kết hôn với cô.” Bỗng nhiên có người vô cùng thất lễ nói một câu như vậy.

Lời này nói ra, lập tức khiến mọi người nhao nhao nghị luận, giống như coi đương sự không tồn tại.

“Là như vậy sao?”

“Thì ra là thế, ta đã nói rồi, Dục bồi lạc sao có thể bỏ Ngũ cách cách mà cưới nàng làm phúc tấn, thì ra là có dị năng!”

“Nhưng mà cho dù có thể nhìn thấy trong đêm, thì có ích gì?”

“Thời điểm tấn công ban đêm thì sẽ rất có ích, ta nghe nói lúc trước khi Dục bồi lạc hướng hoàng thượng yêu cầu chỉ hôn đã từng nói qua, ngài ấy chính là nhìn trúng ánh mắt của Dục phúc tấn, cho nên mới lấy nàng.”

“Hiện nay Thất a ca, Phúc bồi lạc và Dục bồi lạc, bọn họ đang ở tiền thính thương thảo, liên quan đến đêm tấn công loạn đảng. Ở trên đường đến đây, ta nghe thấy hình như bọn họ nói chuẩn bị muốn dẫn Dục bồi lạc cùng đi, hiện giờ xem ra hình như là chuyện này là thật!”

Mọi người tán gẫu đến hăng say, không ai chú ý đến vẻ mặt biến sắc của Hải Lăng.

“Dục phúc tấn, cô có biết việc này không?” Có người hỏi nàng.

“Ta không biết.” Nàng lắc đầu.

“Có khả năng lát nữa Dục bồi lạc mới có thể nói với cô.”

“Đi theo bọn họ đuổi bắt loạn đảng rất nguy hiểm, Dục phúc tấn cô phải cẩn thận một chút.”

Hải Lăng không hề đáp lời, chỉ là hơi nhắm mắt lại. Thì ra...Sở dĩ hấn cưới nàng, là vì đôi mắt của nàng. Nàng cúi đầu che đi suy nghĩ trong mắt, không để cho người khác nhìn thấy sự đau lòng không thể miêu tả.

“Ta không đồng ý, việc này quá nguy hiểm.” Ở tiền đình, Miên Dục mở miệng liền từ chối yêu cầu của Phúc bối lạc.

“Ta sẽ phái người bảo vệ Dục phúc tấn, tuyệt đối sẽ không để cho người nào làm thương đến một cọng tóc của phúc tấn.” Phúc bối lạc đảm bảo nói.

Đôi mắt lạnh băng của hấn quét về phía Phúc bối lạc, “Đao kiếm không có mắt, nếu thật sự khiến nàng bị thương, người muốn mang đầu đến cho ta sao?”

Lời này vừa nói ra, vài vị a ca, bối lạc, bối tử đều đưa mắt nhìn nhau.

Thập Ngũ a ca phẩy quạt, tiếp lời, “Miên Dục, nếu Phúc bối lạc đã hứa hẹn nhất định sẽ bảo vệ phúc tấn của cháu an toàn, không có thể làm nàng bị thương, cháu đừng quá lo lắng nữa.”

“Đúng vậy, Miên Dục, lần vây quét này chúng ta đã sớm có chuẩn bị, chỉ sợ bọn họ thừa dịp hỗn loạn là chạy thoát, cho nên mới cần đến phúc tấn của cháu hỗ trợ, giúp bắt mấy con chuột trong động.” Phụ trách chỉ huy vây quét lần này là Thất a ca, cười tít mắt nói.

“Miên Dục, người không đáp ứng cũng được, nhưng chúng ta có thánh chỉ của hoàng thượng.” Vốn không muốn bày ra thánh chỉ để đàn áp hấn, nhưng nhìn bộ dạng không muốn đáp ứng yêu cầu của bọn họ, Phúc bối lạc lúc này mới lấy thánh chỉ ra.

Miên Dục tiếp nhận thánh chỉ, liếc mắt nhìn một cái, lập tức sắc mặt trầm xuống.

Thấy sắc mặt của hấn trầm xuống, Thất a ca vội vàng giải thích, “Vốn chúng ta cũng không tính dẫn phúc tấn của cháu đi, là hoàng a mã nhắc tới Dục phúc tấn có thể nhìn thấy trong đêm, cho nên mới muốn phúc tấn của cháu cùng đi với chúng ta, có lẽ sẽ giúp được gì đó.”

“Đúng vậy, nếu không phải hoàng thượng đề cập, chúng ta cũng không biết chuyện này.” Phát hiện ánh mắt lạnh lẽo đầy sát khí của hấn, Phúc bối lạc nhanh chóng đem mọi chuyện đổ lên người hoàng thượng.

Trùng trùng nhìn đạo thánh chỉ, Miên Dục lạnh lùng nói: “Nếu là ý chỉ của hoàng thượng, xem ra ta không đồng ý không được.” Giọng nói lạnh băng, khiến cho nhiệt độ trong lòng lập tức giảm xuống.

“A, đúng rồi, Miên Dục, sách cháu nhờ ta tìm ta đã tìm thấy.” Thập Ngũ a ca nhanh chóng lấy ra cuốn quyển sách, lúc này mới khiến nhiệt độ tăng trở lại.

Tiến bước mấy vị a ca, bối lạc, bối tử kia đi, Miên Dục quay về phòng ngủ.

Nghe thấy tiếng hấn đi vào, Hải Lăng vẫn tiếp tục đọc sách.

Nhảy cảm phát hiện vẻ mặt của nàng có chút lạnh nhạt, hấn nhíu mày, đi đến bên bàn ngồi xuống. Nàng vẫn như cũ không nhìn hấn, chỉ nhìn sách trong tay, giống như quyển sách kia vô cùng hay khiến nàng không thể dời mắt.

Có gì đó không thích hợp.

“Những phúc tấn cùng cách cách kia chọc giận nàng khiến nàng không vui sao?” Hấn thăm dò hỏi.

“Không có.” Hải Lăng thấp giọng trả lời. Các nàng chỉ là nói cho nàng biết những điều nàng không biết thôi, nàng không biết chính mình vì sao lại để ý những lời đó, để ý đến mức bức mình không muốn nói chuyện với hấn.

Hấn sờ cằm, đánh giá gương mặt nhìn nghiêng của nàng.

Hai người liền cứ ngồi như vậy một lúc, Hải Lăng vẫn không để ý đến hấn, Miên Dục liền để sách trong tay lên bàn.

Nàng lặng lẽ liếc mắt nhìn, thoáng nhìn thấy bìa sách viết “Thái Bình ngự lãm”, hai mắt liền mở to, nhưng khiến nàng ngạc nhiên không phải là vì mấy chữ này, mà là...

Mặt nàng hơi ngẩng lên, trong mắt lộ ra vẻ nóng lòng, nhin không được đưa tay a, nhưng còn chưa đụng đến sách đã bị hấn lấy đi mất.

Ánh mắt của nàng chuyển động theo quyển sách, chớp cũng không chớp, “Đó là bản Tống khắc sao?”

“Ừm.” Miên Dục hừ nhẹ một tiếng, trong lòng bất mãn. Vì quyển sách trên tay hấn, cuối cùng nàng cũng chịu để ý đến hấn rồi hả?”

“Thiếp, thiếp có thể xem không?” Nàng giơ tay lên, khấn cấp muốn lấy quyển sách trên tay hấn.

Nhưng hấn lại đổi tay, không cho Hải Lăng đụng vào quyển sách.

“Không được, nàng không thấy ta đang xem sao?” Hấn giả bộ vô cùng hứng thú lẩm bẩm những trang sách mấy trăm năm kia.

“Vây, vậy chờ người xem xong, có thể cho thiếp xem không?” Ánh mắt nàng như đang cầu xin.

Giờ phút này vẻ mặt vui vẻ của nàng không phải là vì hấn, mà là vì quyển sách trên tay hấn, Miên Dục nhìn thấy có chút không rõ tư vị, khe hừ một tiếng, “Ừm.”

Nàng nhìn không chuyển mắt, kiên nhẫn chờ hấn xem xong quyển sách kia.

Bị ánh mắt nóng bỏng của nàng nhìn đến không yên, hấn chậm rãi mở miệng, “Nếu...Bây giờ nàng hôn ta một cái, ta liền tặng quyển sách này cho nàng.” Vốn muốn trêu chọc nàng, nhưng hiện giờ người thiếu kiên nhẫn trước lại là hấn.

Hải Lăng không chút do dự đến bên cạnh hấn, hôn lên hai má của hấn.

Hấn bất mãn chỉ vào môi của mình, “Hôn ở đây mới được tính.”

Má hồng của nàng lại càng thêm đỏ, hơi chần chừ, sau đó liền biết nghe lời hôn lên môi hấn.

Hấn thuận thế ôm nàng ngồi lên đùi, một tay ôm lấy cái eo mảnh mai của nàng, một tay giữ lấy gáy nàng, làm cho nụ hôn càng thêm sâu.

Bốn phiến môi dính lấy nhau thật lâu mới tách ra, nàng thở gấp, vừa được tự do liền bắt lấy quyển sách trên tay hấn.

Miên Dục phát hiện sức hấp dẫn của mình không bằng một quyển sách, trong lòng có chút buồn bực, nhưng nhìn vẻ mặt lộ ra vẻ hưng phấn cẩn thận lật từng trang của nàng, tất cả oán giận đều tan biến.

Thôi, chỉ cần nàng vui vẻ là được.

Có được quyển sách bản Tống khắc kia, Hải Lăng cứ như vậy để phu quân của mình sang một bên, xem rất chăm chú, mãi đến khi muốn đi ngủ, hấn mới rút quyển sách trong tay nàng đi, không cho nàng xem tiếp.

“Mai lại xem, giờ muốn rồi.”

Hải Lăng hầu hạ hấn cởi quần áo, trong đầu vẫn đang nghĩ đến quyển sách vừa xem, bên tai chợt nghe thấy giọng nói của hấn.

“Mấy ngày nữa Thất thúc muốn đi vây quét loạn đảng, muốn dẫn nàng đi cùng, nói là muốn nâng lực nhìn trong đêm của nàng hỗ trợ, giúp bọn họ trừ loạn đảng.”

Nghe vậy, bỗng nhiên nàng cảm thấy tim đập chậm lại, cúi đầu đáp, “Ừm.” Những phúc tấn, cách cách kia nói quả nhiên không sai, chính vì đôi mắt này, hấn mới lấy nàng.

Miên Dục nói tiếp, “Ta sẽ ở bên cạnh nàng, nàng không phải sợ.”

“Ừm.” Nàng nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả.

17. Chương 6-1

Ban đêm yên tĩnh, nhưng lại đang diễn ra một hồi giết chóc đầy máu.

Máu tươi khắp nơi, dưới đêm tối không trăng không sao, người bình thường nhìn không thấy rõ, nhưng nàng lại nhìn thấy rất rõ ràng mọi thứ.

Khi những cây đao cây thương chém xuống từng người, máu phun ra, khiến cho sắc mặt nàng trở nên trắng bệch.

Gió lạnh mang theo mùi máu tươi quấn quanh chớp mũi, Hải Lăng ngồi trên lưng ngựa cảm giác buồn nôn.

Nàng chưa từng trải qua việc tàn nhẫn như thế này.

Một, hai trăm quan binh truy kích và tiêu diệt hai, ba mươi tên loạn đảng, những người đó yếu không địch lại mạnh, bị ép phải ẩn thân trong bóng tối, lại đều dưới sự chỉ điểm của nàng, đều bị chém chết.

Miên Dục ngồi sau lưng nàng, mặc dù phát hiện nàng có chỗ không thích hợp, lại chỉ nghĩ là nàng sợ hãi, cho nên nhẹ nhàng an ủi bên tai nàng.

“Đừng sợ, có ta ở đây, không ai có thể làm nàng bị thương.”

Nàng chỉ lắc đầu, trong mắt chứa lệ, nhìn những người vì nàng mà bị giết, một cảm giác tội lỗi dâng lên trong ngực nàng.

Nàng không muốn chỉ ra chỗ những người đó, nàng không muốn trở mặt nhìn bọn họ bị giết, mặc kệ là loạn đảng bị quan binh giết, hay là quan binh chết dưới kiếm loạn đảng, tất cả đều thật đáng sợ, thật đáng sợ....

Đừng, đừng giết người nữa!

“Dục phúc tấn, còn người nào trốn mất nữa không?” Phúc bối lạc thúc ngựa đến bên cạnh nàng hỏi. Lần vây quét này bọn họ đã toàn thắng, có thêm sự chỉ điểm của nàng, gần như một lưới đã bắt hết những tên loạn đảng này.

Hải Lăng lắc đầu, nói không ra lời, cảm thấy trong bụng càng lúc càng đau.

Thấy nàng không trả lời, Phúc bối lạc truy hỏi: “Dục phúc tấn, còn có mười mấy người trốn ở...”

“Hải Lăng?” Cuối cùng Miên Dục phát hiện ra điều không đúng.

“Nôn!” Rốt cuộc nàng ói ra, hai mắt nhắm lại, lập tức ngất đi, đồng thời dưới thân nàng cũng thấm ướt một mảng, máu tươi chảy ra.

Mây đen che kín trời, che đi ánh mặt trời rực rỡ.

Trên mặt Hải Lăng cũng mất đi nụ cười, nàng thất thần mở to mắt nhìn đầu giường.

Lần này thay Phúc bối lạc vây quét loạn đảng, nàng phải trả giá đắt là mất đi thai nhi mới hơn hai tháng của nàng.

Nàng làm mẹ mà không thể bảo vệ được con của mình!

Thật xin lỗi, hài tử, mẹ có lỗi với con, là mẹ đã hại chết những người đó, cho nên ông trời mới trừng phạt lên người con!

Đều là mẹ không tốt, đều là mẹ không tốt!

Nghe thấy tiếng bước chân, nàng nhắm mắt lại, che đi tất cả đau khổ trong mắt, lật người, mặt hướng vào bên trong, không muốn nhìn thấy ai.

Đi đến bên giường, ánh mắt Miên Dục u sầu nhìn bóng lưng của nàng.

Hắn không biết nàng mang thai, mãi đến khi nàng mất đứa con của bọn họ, hắn mới biết việc này.

Hắn khổ ở vì đứa con của hai người không thể đến với thế giới này, càng khổ sở vì thái độ lạnh lùng của nàng.

Gương mặt nàng đã mất đi nụ cười chỉ còn lại bi phẫn, từ lúc tỉnh dậy, nàng không chịu nói một câu với hắn.

Buổi tối khi đi ngủ, nàng cũng không thể ngủ an ổn, thường gặp ác mộng, khiến cho lòng hắn cứ thất lại.

“Nàng muốn ta phải làm thế nào thì mới bằng lòng tha thứ cho ta?” Hắn biết nàng không ngủ, bi thương nói.

“...” Bấy ngày nay Hải Lăng đều trầm mặc không nói gì. Nàng cái gì cũng không muốn nói, chỉ sợ chính mình vừa mở miệng ra liền không chịu được mà oán hận hắn.

Nàng biết việc này không thể trách hắn, nàng không muốn lấy hắn ra để trách cứ.

Ngày đó khi Miên Dục biết nàng sinh non, vẻ mặt giật mình cùng ánh mắt đau đớn của hắn, đều khiến cho nàng không có cách nào mà trách móc hắn được.

Là lỗi của nàng, vì chuyện xảy ra trong ngày sinh nhật của hắn mà giận dữ không lập tức nói cho hắn biết việc mình có thai, sau đó lại mê muội trong bản Tổng khắc kia, quên mất việc này.

Mà đứa con của bọn họ....cứ như vậy không còn nữa! Có thể trách ai bây giờ?

“Nếu ta biết nàng có thai, bất luận là thế nào ta cũng sẽ không để cho nàng đi giúp Thất thúc.” Miên Dục tự trách nói.

Những lời này không an ủi được Hải Lăng, ngược lại giống như đang chỉ trích nàng không nói cho hắn biết việc nàng có thai, nàng cắn môi, hốc mắt đỏ bừng.

Thấy nàng vẫn im lặng như cũ, hắn lại nói thêm: “Đừng đau lòng nữa, sau này nàng muốn mấy đứa nhỏ, ta đều sẽ cho nàng.”

Cuối cùng Hải Lăng cũng mở miệng, “Mặc kệ là có mấy đứa con, cũng không phải là đứa con này, không phải!”

Miên Dục nghe vậy cứng lời, không biết phải nói gì.

Lúc này, tiếng của Châu Nhi truyền đến, “Bối lạc gia, Thất a ca cùng với Phúc bối lạc đến thăm phúc tấn.”

Lập tức hắn giận tái mặt. “Bọn họ còn có mặt mũi đến đây!” Tức giận đùng đùng rời khỏi phòng ngủ.

Ở tiền sảnh đang có mấy người ngồi, vừa nhìn thấy hắn tiến vào, vẻ mặt của mọi người liền nở nụ cười lấy lòng.

Thấy a ca nhìn về phía Phúc bối lạc, ý bảo hắn lên tiếng trước, Phúc bối lạc âm thầm kêu khổ trong lòng, nhìn về phía gương mặt lạnh băng của Miên Dục, đành phải gượng cười, nói: “Miên Dục, chúng ta đến thăm Dục phúc tấn, sức khỏe của phúc tấn không có việc gì chứ?”

“Người nói xem?”

Ánh mắt lạnh băng phóng đến, lạnh lẽo khiến Phúc bối lạc lạnh run người.

“Ta, ta cùng Thất a ca mang theo một chút thuốc bổ tốt nhất, muốn đưa cho phúc tấn của người bồi dưỡng. Hài tử không còn chúng ta cũng rất tiếc, chẳng qua là chăm sóc tốt, về sau muốn mấy đứa, đều, đều có thể sinh.” Sao lại dùng ánh mắt oán độc như vậy trừng hắn, hắn vô cùng vô tội có được không?

Hắn nào biết Dục phúc tấn có thai, hơn nữa ngày đó cũng chỉ ở bên cạnh nhìn, thay bọn họ chỉ ra những tên phản loạn trốn đi, nào biết nàng ấy nhìn thôi mà cũng sinh non hả?

Thấy vẻ mặt u ám muốn giết người của hắn, Thất a ca cũng vội bồi thêm nói: “Đúng vậy, hiện giờ quan trọng nhất là để Dục phúc tấn điều dưỡng thân thể, những thứ thuốc này đều là thuốc bổ ta mang từ trong cung đến, sau này dưỡng tốt thân thể, muốn sinh bao nhiêu thì sinh.”

“Dù có sinh thì cũng phải là đứa nhỏ này nữa rồi!” Miên Dục không thể nhịn được, nắm lấy cổ Phúc bối lạc, hung tợn hỏi: “Lúc trước người đảm bảo với ta tuyệt đối không khiến nàng có chút tổn thương nào? Người nói đi, người muốn đền đứa nhỏ cho ta thế nào?”

“Ta, ta, ta....” Hắn sắp bị hắn bóp cổ chết rồi, “Người, người, người thả, thả tay...”

“Miên Dục, người thật muốn bóp chết hắn sao, mau buông tay!” Thắt a ca thấy, nhanh chóng tiến lên muốn gỡ hắn ra.

Nhưng lực nắm của hắn rất lớn, Thắt a ca không thể làm gì, dưới tình thế cấp bách nói: “Việc này cũng không thể trách chúng ta, nếu biết chuyện phúc tấn của cháu có thai, ta tuyệt đối không để cho nàng ấy đi, không phải bản thân cháu cũng không biết sao? Sao có thể đổ hết lên đầu chúng ta?”

Bị hắn nói như vậy, Miên Dục lạnh mặt buông Phúc bối lạc ra, gầm lên ra lệnh đuổi khách, “Biến, toàn bộ đều biến hết đi cho ta!”

“Được, được, chúng ta đi, cháu đừng tức giận.” Thắt a ca vội vàng kéo Phúc bối lạc đang thở dốc vội vàng rời đi.

Sau khi bọn họ rời đi, Miên Dục phần nộ gạt tất cả mọi thứ trên bàn xuống đất, tiếp đó một chưởng đánh nát cái bàn.

Nhìn người ngồi trong sân, ngẩn người nhìn chăm chăm một đóa hoa, Châu Nhi nhịn không được thở dài một cái.

Mới gần ngủ hơn mười ngày, phúc tấn đã tiêu tụy đi rất nhiều, gầy yếu kinh người, ngài ấy giống như đã quên mất cười là như thế nào, trên mặt luôn là đờ đẫn vô thần, khiến người khác nhìn thấy đều chua xót không đành.

Thỉnh thoảng, nàng còn nghe thấy phúc tấn tự thì thào, nói là thật xin lỗi, đều là do nàng hại chết bọn họ, nếu bọn họ muốn tìm người đòi mạng thì tìm nàng là được, đừng làm hại đến con của nàng.

Xem ra mất đi đứa con, phúc tấn vô cùng tự trách, cho nên vẫn luôn không vui.

Châu Nhi đến bên cạnh Hải Lăng, khuyên nhủ, “Phúc tấn, bên ngoài trời lạnh, quay về phòng đi.”

Nàng yên lặng đứng dậy, trở lại phòng ngủ.

“Bối lạc gia nói ngày hôm nay có việc nên sẽ về trễ.”

“Ừm.” Nàng hừ nhẹ một tiếng.

“Người đừng như vậy nữa, người còn tiếp tục như vậy, sẽ càng khiến cho Bối lạc gia phiền lòng.” Không có nam nhân nào muốn có một thê tử luôn buồn phiền, nàng thật lo lắng cho phúc tấn, một khi không có sự sủng ái của Bối lạc gia, vậy thì phúc tấn phải làm gì mới tốt?

Một lúc sau, Hải Lăng vẫn không trả lời.

“Phúc tấn, thứ cho nô tỳ vô lễ, nhưng nô tỳ có chuyện không nói không được.” Châu Nhi nhịn không được trong lòng liền nói ra, “Nói thật ra, mất đi hài tử, người thương tâm, Bối lạc gia cũng không chịu được, lần trước Thắt a ca cùng Phúc bối lạc đến thăm người, nghe nói Bối lạc gia đã phát hỏa với bọn họ, còn đuổi bọn họ đi. Bối lạc gia yêu thương người như vậy, gần nửa tháng nay vẫn luôn an ủi người, nhưng nhائن của con người cũng có hạn, người còn tiếp tục như vậy, rồi đến một ngày Bối lạc gia sẽ không còn kiên nhẫn với người nữa.”

Nhắm mắt lại nắm chặt tay, Hải Lăng muốn mở miệng nói, thì nghe thấy bên ngoài có tiếng thái giám thông báo, “Dục phúc tấn, thái hậu đến.”

“Cái gì?” Nàng và Châu Nhi đều kinh hãi, “Thái hậu!?”

“Không sai, thái hậu là đặc biệt đến thăm Dục phúc tấn.”

“Thái hậu đang ở đâu?”

“Sắp đến nơi rồi.”

18. Chương 6-2

Hải Lăng vội vàng đứng dậy, đi ra ngoài phòng ngủ nghênh đón loan kiệu của thái hậu.

“Hải lăng khấu kiến thái hậu.”

“Sức khỏe của con chưa hồi phục, lẽ nào có thể miễn thì miễn đi, đến, để bản cung nhìn con một chút.” Thái hậu cẩn thận nhìn khí sắc của nàng, đau lòng vỗ tay nàng, “Nhìn con sao lại tiêu tụy thể này, trách không được sao Miên Dục lại đau lòng như vậy, nháo đến tận chỗ hoàng thượng.”

“Chàng nổi giận với hoàng thượng?” Hải Lăng ngạc nhiên.

Thái hậu vừa nói vừa kéo nàng đi vào trong phòng, “Đứa nhỏ Miên Dục này trách hoàng thượng đã hạ chỉ để con đi giúp Thất a ca dẹp loạn đảng, cho nên mới hại con sinh non, mất đi đứa con đầu của hai con.”

“Chàng...Sao có thể nói với hoàng thượng như vậy được?” Nàng có chút giật mình, sợ hãi bởi vì mình mà chọc giận mặt rồng, đưa tới họa.

“Lần này quả thật là hoàng thượng không đúng, sao có thể để một nữ tử yếu đuối đi giúp mấy người Thất a ca chứ? Các con mất đi hài tử, cũng là hoàng thượng mất đi một huyền tôn, đối với chuyện này hoàng thượng vẫn luôn không nỡ, cho nên không trách Miên Dục, con đừng lo lắng.”

Hai người ngồi ở phòng khách nói chuyện, thái hậu lại nói tiếp, “Bản cung nghe nói mấy ngày nay con vẫn luôn hậm hực không vui. cho nên mới đến thăm con. Mất đi hài tử ai cũng đau lòng, chẳng qua là điều này cũng nói hài nhi kia không có duyên với chúng ta, con cũng đừng quá nhớ thương.”

“...Vâng, thái hậu.” Hải Lăng cúi đầu đáp.

“Nhìn con khó chịu, Miên Dục cũng không vui vẻ. Đứa nhỏ này, rất ít khi đặt người khác vào trong lòng, con còn nhớ, khi con vẫn còn ở Si Tảo đường, bản cung đã từng đi qua đó một chuyến không?”

“Con vẫn nhớ.” Khi đó thái hậu đến thuận miệng hỏi mấy câu rồi đi.

“Lúc ấy Miên Dục chuyển bị xuất chinh Chuẩn Nhĩ Cát, nó đã đến gặp bản cung, nói với bản cung rằng muốn cưới con làm chính phúc tấn, năn nỉ bản cung chăm sóc con thay nó cho đến lúc nó trở về.”

“Cái gì?” Hải Lăng kinh ngạc ngẩng đầu. Cho nên lúc đó nàng có thể an ổn sống ở Si Tảo đường, cho dù là lén đọc trộm sách bị đại nhân ở đó phát hiện, cũng chưa từng bị trách phạt, là vì nguyên nhân đó sao?

“Nó nói với bản cung, con đã từng cứu mạng nó, bản cung cho rằng nó vì báo ân cho nên mới cưới con, nhưng nó nói rằng không phải, lần đầu tiên gặp con, thì đã luôn nhớ đến con, chỉ tiếc lúc đó nó mang thương tích trên người, không có cách nào tìm được con, về sau lại không ngờ tới gặp con ở trong cung.” Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hải Lăng, thái hậu mỉm cười nói tiếp, “Con thấy, con không nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của đứa nhỏ kia khi nhắc đến con, vẻ mặt vui sướng của nó đến giờ bản cung vẫn còn nhớ rõ.”

Nàng không hề biết Miên Dục lại đối với nàng như vậy, trong lòng Hải Lăng nhất thời kích động, “Con cho rằng chàng vì con có thể nhìn trong đêm, cho nên mới lấy con...”

“Không hề có chuyện đó, sao con có thể nghĩ như vậy?”

“Con nghe phúc tấn của Thất a ca và các cách cách đều nói như vậy.”

“Chỉ sợ là các nàng đã hiểu lầm, lúc ấy nó nói với hoàng thượng, bởi vì con có thể nhìn thấy trong đêm, cho nên mới cứu được con, không phải vì vậy mà cưới con.” Vẻ mặt thái hậu hiền lành tươi cười, còn nói: “Miên Dục là do bản cung nuôi lớn, bản cung hiểu rất rõ, nếu không phải người trong lòng nó, tuyệt đối sẽ không cưới vào cửa. A, con có biết lần đó Ngũ cách cách đẩy con xuống nước, sau khi Miên Dục tha cho nàng, nàng vẫn một lòng muốn gả cho Miên Dục, cho dù ủy khuất làm trắc phúc tấn cũng đồng ý?”

“Hải Lăng không biết.” Nàng nhẹ day trán, chưa từng có ai nói với nàng chuyện này.

“Con có biết lúc đó Miên Dục đã trả lời như thế nào không?” Thấy nàng lắc đầu, thái hậu cười nói: “Miên Dục nói, có thể, ngày nào Ngũ cách cách vào cửa, thì ngày nào hắn cũng sẽ cho nàng ngủ trên mặt hồ mà nàng đã đẩy con xuống.”

“A! Thật sự là chàng nói như vậy sao?” Nghe thái hậu nói như vậy, vẻ mặt Hải Lăng hiện lên sự kinh ngạc. Đây không phải là...muốn chìm chết Ngũ cách cách sao?

“Không sai, lần này thật sự khiến Ngũ cách cách sợ hãi, không dám la lối muốn gả cho Miên Dục nữa.” Thấy vẻ mặt rung động của Hải Lăng, thái hậu từ từ nói tiếp, “Khi nó nói muốn cưới con làm phúc tấn, vốn là bản cung không quá đồng ý, nhưng sau nghĩ, khó có người được Miên Dục để ý, cho dù thân phận của hai con không tương xứng, bản cung vẫn thay nó cầu tình với hoàng thượng, để hoàng thượng thành toàn cho hai con.”

Nghe thái hậu nói đến việc này, hốc mắt Hải Lăng không khỏi nóng lên, “Con không biết... Trong lòng chàng lại đối xử với con như vậy.” Thì ra phu quân của nàng là thật tâm yêu thương nàng. Những suy nghĩ xoắn xuýt nhiều ngày, hiện giờ giống như rẽ mây nhìn thấy mặt trời tất cả đều tan ra.

Là do nàng quá u mê, dựa vào những lời người ngoài nói, liền xóa bỏ những việc chàng đã làm vì nàng, cuối cùng bản thân đau khổ, cũng khiến chàng đau khổ, lại cũng khiến cho đứa nhỏ của bọn họ bị mất. Nghĩ đến đây, Hải Lăng hổ thẹn cúi đầu. Đều là do nàng không đủ rộng lượng, mới có thể tạo thành những nuối tiếc này.

Nhìn vẻ mặt áy náy của nàng, thái hậu ảm giọng rồi lại nói tiếp một chuyện, “Trước kia không biết vì sao Miên Dục luôn không chịu cạo râu, chỉ khi đến sinh thần mỗi năm của bản cung mới chịu cạo đi để bản cung vui, nhưng thời gian gần đây, vậy mà ngày nào nó cũng cạo râu sạch sẽ, đều là vì con đó.”

“Vì con?”

“Đúng vậy, hài tử kia không thích gương mặt quá tuấn tú của mình, cho nên từ năm mười mấy tuổi đã bắt đầu nuôi râu, muốn che đi dung mạo quá tuấn mỹ đó. Nhưng hắn để râu lâu như vậy, đến ngày thứ hai sau khi các con thành thân liền cạo hết đi, đó không phải vì con thì vì ai?”

Nghe đến đây, trong lòng Hải Lăng rung động mãnh liệt, cổ họng nghẹn lại, nàng vội vàng im lặng, kích động không nhận được rơi lệ.

Thái hậu nhẹ nhàng vỗ vai nàng, hòa ái nói: “Lần này có phải khúc mắc trong lòng đã được mở rồi không, nha đầu?”

Đón lấy ánh mắt giống như hiểu rõ của thái hậu, Hải Lăng vội vàng lau nước mắt, cả gương mặt đỏ bừng, “Cảm tạ thái hậu đã nói cho Hải Lăng biết chuyện này.”

Thái hậu hiền lành cười, “Con vui vẻ, tự nhiên Miên Dục cũng vui vẻ, lần này Thất a ca có thể an tâm rồi.”

“Thất a ca?” Nàng khó hiểu cảm xúc của mình thì liên quan gì đến mấy người Thất a ca.

“Thất a ca nói, mỗi lần Miên Dục nhìn thấy hắn cùng Phúc bối lạc, đều là vẻ mặt muốn giết người, hại bọn họ đến giờ vừa nhìn thấy nó, liền tránh xa.”

Hải Lăng bị lời này của thái hậu chọc cười, “Chuyện mất hài tử, không thể trách mấy người Thất a ca.”

“Con hiểu rõ là được.” Thấy nụ cười của nàng, “Ta thấy con nên cười nhiều hơn, cười rộ lên thật là ngọt ngào.” Lần đầu nhìn thấy đứa nhỏ này, bà đã biết nàng là một người nhân hậu hiền lành, cho nên mới đồng ý để Miên Dục cưới nàng.

Được thái hậu khen, Hải Lăng e lệ cúi đầu xuống, khóe miệng cũng không khỏi xao động nở nụ cười.

Sau khi tiễn thái hậu rời đi, Hải Lăng ngồi nghỉ trước cửa sổ, nói khẽ với bầu trời, “Hài tử, là mẹ có lỗi với con, nhưng mà, mẹ chỉ có thể vì con đau lòng nốt ngày hôm nay, mẹ không thể để cho những người quan tâm mẹ cùng đau lòng.” Nói xong nàng nhắm mắt, hai tay chấp trước ngực, cầu nguyện với bầu trời.

Sau đó, nàng ngồi ở phòng khách chờ Miên Dục.

Mãi đến khuya hần mới trở về phòng, thấy nàng ngồi ở trong phòng khách, không khỏi có chút kinh ngạc, “Đã muộn thế này sao nàng còn chưa ngủ?”

“Thiếp đang đợi chàng, thiếp có lời muốn nói với chàng.” Nhìn hần, Hải Lăng từ từ đi về phía hần.

“Nói gì?” Thấy sắc mặt của nàng không giống ngày thường, Miên Dục khẽ hạ mắt.

“Thật xin lỗi, mấy ngày nay đã khiến chàng lo lắng cho thiếp rồi.” Nàng thấp giọng nói.

Nghe vậy, thoáng chốc hần liền thả lỏng chân mày, “Chỉ cần nàng không sao là tốt rồi.”

Ngón tay nàng khẽ vuốt ve gương mặt tuấn mỹ của hần, nàng mới phát hiện, hần cũng gầy đi không ít.

Đột nhiên thấy nàng rơi nước mắt, hần giật mình cả kinh, “Sao nàng lại khóc?”

Nàng vùi mặt vào trong lòng hần, thì thầm nói, “Thật xin lỗi, thiếp chỉ khóc lần này, lần này khóc xong, thiếp sẽ không đau khổ nữa.”

“...Được, nàng cứ khóc đi.” Từ khi mất đi đứa nhỏ, nàng chưa từng khóc, hiện giờ nàng nguyện ý khóc ra, cũng có nghĩa là cuối cùng nàng cũng buông được đứa nhỏ. Miên Dục vui mừng vô nhẹ lưng nàng, để nàng ở trong lòng hần khóc đủ.

Một lúc sau, nàng ngẩng đầu lên, nín khóc mỉm cười nói, “Miên Dục, thiếp muốn sinh mười hai đứa nhỏ.”

Nghe vậy hần ngạc nhiên, “Mười hai? Có phải là nhiều quá hay không?”

“Không nhiều.”

“Vì sao nàng lại muốn sinh nhiều như vậy?”

“Thiếp muốn đưa bọn họ trở về.”

“Bọn họ?”

“Những người vì thiếp mà chết.”

Hần suy nghĩ một lúc, liền hiểu nàng đang nói đến ai, là những người bị nàng chỉ ra chỗ ẩn nấp bị giết trong lần cùng Phúc bối lạc đi vây quét loạn đảng.

Hần biết nàng vẫn luôn áy náy với những người đó, ban đêm vẫn thường gặp phải ác mộng.

“Được rồi, theo nàng.” Tuy rằng nói như vậy, nhưng muốn để nàng sinh nhiều như vậy hay không lại phụ thuộc trên người hần. Mười hai đứa? Thật sự quá nhiều, hần không nỡ để nàng trở thành heo mẹ sinh liên tục không ngừng.

Tâm ý kiên định của Hải Lăng khiến Miên Dục vô cùng ngoài ý muốn.

Bởi vậy, giờ này bên trong màn che trên giường, có người đang cố gắng khắc chế bản thân không bị hấp dẫn.

Một người khác lại nhịn xuống xấu hổ, một bàn tay lặng lẽ chui vào bên trong quần áo của người bên gối, vuốt ve lồng ngực rắn chắc, đôi chân thon dài cũng lặng lẽ bò lên chân hần, ý đó khiến hần không thể kiềm chế được.

Trước kia rõ ràng là hần vô cùng thích làm chuyện này, nhưng gần đây, cũng không biết vì sao, luôn có ý phòng trách nàng, cho nên đã ba tháng rồi nàng vẫn chưa có thai, cứ như vậy, kế hoạch muốn sinh mười hai đứa không biết đến bao giờ mới thực hiện được.

Miên Dục bắt lấy tay nàng, nghiêm mặt nói, “Hải Lăng, ta có chút mệt rồi.”

“Không sao, chàng cứ ngủ đi, để thiếp tự đến là được.” Nàng nói lại nguyên câu hần đã nói với nàng.

“Loại chuyện này, một mình nàng làm không được.” Miên Dục bật cười.

Hai, ba tháng gần đây, thê tử của hần đối với hần phải nói là “tính” trí bưng bưng, ban đêm thường khiêu khích, trên chộc khiến hần dục hỏa khó nhịn mà mất đi khống chế.

Hắn đã hỏi qua thái y việc này, thái y nói nàng mới sinh non không lâu, tốt nhất là tĩnh dưỡng một năm rồi lại có thai, như vậy thì đối với thân thể của nàng sẽ tốt hơn.

Thái y còn dạy cho hắn, cách làm thế nào để tránh khiến nàng có thai, cho nên mỗi lần đến những ngày nàng dễ thụ thai kia, hắn luôn luôn đặc biệt kiềm chế bản thân.

Mấy ngày gần đây là thời điểm nàng dễ thụ thai, cho nên hắn tuyệt đối không thể kích động.

“Chàng mệt thì cứ nằm là được, ta có thể tự mình tới.” Hải Lăng đỏ mặt, trèo lên người hắn, muốn cởi quần áo của hắn. Nàng đã vụng trộm xem qua Xuân Cung đồ, biết có thể ngồi trên người hắn làm chuyện kia.

Tay nàng một mực dao động trên người hắn, Miên Dục nhìn đến mặt đỏ bừng, miệng khô lưỡi hanh, đúng lúc mắt lấy bàn tay muốn hướng đến thân dưới của hắn, bỗng nhiên nói, “Hải Lăng, nàng ngoan, nàng muốn, qua hai ngày nữa ta lại cho nàng, hôm nay đi ngủ trước có được không? Mai ta có việc, cần phải dậy sớm.” Ông trời, hắn sắp bị dục hỏa hừng hực kia đốt cháy rồi.

Nghe thấy giọng nói của chút không rõ, Hải Lăng cho rằng hắn thật sự mệt mỏi, đành phải nằm xuống bên cạnh hắn, không “quấy rầy” hắn nữa, “Được rồi, vậy chàng ngủ đi.”

Hắn đều đã nói như vậy, nếu như nàng vẫn còn muốn tiếp tục, thật có phần giống bá vương ngạch thượng cung rồi.

Một lúc sau, giống như nghĩ đến điều gì đó, nàng có chút bất an hỏi: “Thật xin lỗi, có phải là do thiếp quá... nóng vội rồi không?” Nàng lo lắng hắn sẽ chán ghét nàng không biết kiềm chế bản thân.

Miên Dục giải thích, “Nàng đừng nghĩ ngợi lung tung, thật sự là hai ngày tới ta cần phải dậy sớm, không phải là không muốn cùng nàng làm chuyện kia. Chờ qua hai ngày tới, ta nhất định sẽ toàn tự thỏa mãn yêu cầu của nàng.” Hắn ái muội nói. Qua hai ngày tới, nàng đã qua thời kỳ thụ thai, đến lúc đó nàng có thể đừng nghĩ đến ngủ rồi.

Trong bóng đêm, Hải Lăng xấu hổ đỏ mặt, ngập ngừng giải thích, “Ta chỉ muốn mau chóng sinh bọn họ trở về, cho nên mới...” Hắn sẽ không cho rằng nàng thật sự muốn tìm bất mãn chứ?

Miên Dục đương nhiên hiểu rõ ý của nàng, cho nên mới tránh đi thời điểm thụ thai của nàng, nhưng hắn không nói ra, cười nhẹ ôm nàng vào lòng.

“Ngủ đi.” Xem ra hắn phải nghĩ cách chuyển hướng suy nghĩ của nàng đi mới được.

19. Chương 7-1

Đông đi xuân tới, trên cây được khoác lên một tầng lá mới, trong vườn hoa xuân thì nhau nở rộ.

Phủ bối lạc có chuyện vui, Miên Dục được tấn phong làm Dự thân vương, Hải Lăng cũng được sắc phong lên làm phúc tấn thân vương.

Cho nên vừa qua năm mới, người trong phủ liền vội vàng dọn đồ ở phủ bối lạc, chuyển đến phủ đệ Dự thân vương được hoàng thượng ban tặng, trong phủ từ trên xuống dưới đều rất vui mừng.

Nhưng điều khiến Hải Lăng vui nhất không phải là chuyện Miên Dục được tấn phong, mà là đứa trẻ mới sinh đang nằm trong nôi ngủ say sưa.

“Tiểu gia hỏa này cuối cùng cũng chơi mệt.”

“Đúng vậy, lần qua lần lại lâu như vậy, không dễ dàng gì mới dỗ được ngủ.” Châu Nhi cùng ma ma chăm sóc hài tử cười nói.

“Phúc tấn, người đi nghỉ một lát đi.” Châu Nhi rót cho nàng chén trà.

“Ta không sao.” Uống một ngụm trà, nhìn ra cảnh xuân bên ngoài, Hải Lăng đứng dậy đi ra ngoài viện, ngắt lấy vài cành hoa xuân, sau đó quay lại phòng cắm vào bình hoa.

Liếc nhìn đứa nhỏ đang ngủ say, trong lòng nàng tràn ngập nhu tình.

Đứa nhỏ này không phải là do nàng sinh, mà là được Miên Dục ôm từ bên ngoài về, nói là vừa mới sinh liền đã không còn cha mẹ, rất đáng thương, hỏi nàng có muốn nuôi hay không.

Nhìn khuôn mặt đáng yêu của đứa nhỏ, nàng không bỏ được, vì thế liền nhận nuôi đứa nhỏ này.

Nàng biết rõ, Miên Dục là vì muốn dời đi suy nghĩ của nàng, cho nên mới ôm đứa nhỏ này về. Sau này nàng liền nhận ra, Miên Dục là cố gắng không muốn nàng sớm có thai, cho nên mỗi tháng đều có vài ngày, dù thế nào hắn cũng không đụng vào nàng.

“Vương gia.” Đằng sau truyền đến tiếng của Châu Nhi và ma ma.

Nàng vội vàng quay người lại, tươi cười nói: “Sao hôm nay chàng về sớm vậy?”

“Ngày mai ta phải đi ra ngoài làm việc, ước chừng khoảng một tháng mới có thể trở về.”

“Lâu vậy sao?!”

Nghe thấy sự quyến luyến trong giọng nói của nàng, khóe môi hắn cong lên, kéo nàng ngồi lên đùi mình, đồng thời phất tay cho Châu Nhi và ma ma lui ra. “Sao nào, không nỡ sao? Xong chuyện ta sẽ nhanh chóng trở về.”

Hải Lăng vội vàng lắc đầu, “Không, chính sự quan trọng hơn, chàng không cần phải gấp gáp quay về, cứ đi từ từ, đừng làm bản thân quá vất vả.” Nàng không hy vọng hắn phải mệt mỏi, chỉ hy vọng hắn đi bình an, về cũng bình an là tốt rồi.

Miên Dục ôm eo nàng, hôn xuống môi hồng của nàng, “Con ngủ rồi sao?”

“Ừm, vừa mới ngủ không lâu.” Chợt nghĩ đến một chuyện, nàng nói: “Đúng rồi, sáng nay thái hậu triệu thiếp vào cung, nói qua hai tháng nữa là tới sinh thần của người, muốn thiếp nói với chàng, ngài đã hai năm rồi không được xem quý phi say rượu, năm nay dù thế nào cũng nhất định phải xem.”

Nghe vậy, bỗng Miên Dục lại nhắm mắt lại. Sinh thần năm kia của thái hậu, hắn đang chinh chiến ở Chuẩn Cát Nhĩ, năm ngoái thì hắn phải ra ngoài làm việc, không ở trong kinh thành, không nghĩ đến thái hậu vậy mà lại không quên chuyện này.

Không nhìn ra vẻ mặt hắn có vẻ kỳ quái, nàng khó hiểu hỏi: “Thái hậu bảo chàng đi mời gánh hát sao? Nhưng những chuyện như thế này không phải đều là do phủ nội vụ phụ trách sao?”

“Người không phải muốn ta đi mời gánh hát.” Hắn vỗ về chơi đùa vành tai của nàng.

“A, không phải? Vậy vì sao muốn thiếp nói với chàng như vậy?”

“Có thể là người chỉ nhắc vậy thôi.”

“Thái hậu còn nói thiếp cùng tiến cung, người nói người đó hát rất hay.”

“...” Mơ tưởng, ngày đó hắn tuyệt đối sẽ không để cho nàng tiến cung.

“Ừm, Miên Dục...” Hắn cúi người ngậm vành tai của nàng, khiến cho cả người nàng run rẩy, đón nhận ánh mắt tràn ngập tình dục của hắn, má hồng thoáng chốc liền đỏ bừng.

Hắn dùng miệng tháo từng nút thắt quần áo của nàng.

Hô hấp của Hải Lăng bắt đầu dồn dập, thân thể cũng dâng lên một cỗ khô nóng, nàng then thùng ôm cổ hắn, thấp giọng nói, “Chúng ta...Lên giường có được không?”

Miên Dục ôm lấy thê tử cả người đỏ bừng, đi vào bên trong.

“Đã thành thân lâu như thế rồi nàng vẫn còn dễ đỏ mặt như vậy.” Trong giọng nói của hắn mang theo ý cười.

Ngoài phòng cảnh xuân khắp nơi, trong màn lụa xuân ý triển miên.

Ngày Miên Dục rời đi, trong phủ Dự thân vương có hai vị khách không mời mà đến.

“Tỷ tỷ, biểu ca, sao hai người lại đến đây?” Hai người bọn họ không phải là bỏ trốn rồi sao? Sao lại có thể tìm đến nàng?

“Chúng ta nghe nói muội đã thành phúc tấn thân vương, cho nên đến thăm muội một chút.” Đồng Hải Đường thân thiện cầm tay nàng, cẩn thận đánh giá sắc mặt hồng nhuận, muội muội lớn lên đã xinh đẹp giờ lại càng thêm lộng lẫy. “Nhìn bộ dạng hiện giờ của muội, quả nhiên có chút dáng vẻ của phúc tấn rồi. Muội mau nói cho tỷ tỷ nghe một chút, rốt cuộc là thế nào mà muội lại thành phúc tấn thân vương.”

Trên người muội muội mặc là tơ lụa tốt nhất, trang sức mang trên người cũng đều là vàng bạc châu ngọc, mọi thứ đều là thượng phẩm, khiến nàng không thể rời mắt.

Người đẹp vì lụa quả nhiên không sai, quần áo trên người Hải Lăng khiến cho nàng giống như một quý phu nhân, còn mình...Đồng Hải Đường cúi đầu nhìn quần áo vải thô mình đang mặc, trong lòng càng thêm hối hận.

Trong mấy ngày cùng Thường Hoảng bỏ trốn tới nay, tiền bạc trên người nàng đều đã dùng hết, đành phải quay về nhà Thường Hoảng để xin giúp đỡ, nhưng phụ thân Thường Hoảng lại giận dữ mắng chửi bọn họ không biết xấu hổ, không chỉ không chịu tha thứ cho bọn họ, còn không chịu cung cấp tiền tài cho bọn họ, vì thế nàng đành phải bán dần trang sức trên người.

Khi bán hết trang sức, hai người càng ngày càng túng quẫn đến sắp không chịu được nữa, lúc này bọn họ chỉ có thể vụng trộm quay về tìm mẫu thân đòi tiền, lúc này từ chỗ mẫu thân mới biết được tin muội muội lại trở thành phúc tấn thân vương.

Bởi vì phụ thân vẫn còn đang tức giận chuyện nàng cùng Thường Hoảng bỏ trốn, mà chuyện của bọn họ hàng xóm đều lời ra tiếng vào, nương liền bảo bọn họ đến chỗ muội muội ở tạm.

Thấy cuộc sống sinh hoạt xa hoa của muội muội, nàng quả thật vừa hối hận vừa hâm mộ.

Thấy tỷ tỷ hỏi đến chuyện này, Hải Lăng nghĩ rồi nói: “Này...Là từ lúc ta tiến cung làm cung nữ đã gặp ngài.” Nàng nói qua loa.

Nghe vậy, Đồng Hải Đường bật thốt lên, “Cái gì?! Dự thân vương cứ như vậy nhìn trúng muội sao? Haiz, sớm biết vậy ta cũng nên đi tuyển tú mới đúng.”

Tỷ tỷ vừa nói xong, nàng liền phát hiện vẻ mặt Thường Hoảng biểu ca hơi đổi, vì thế nhanh chóng cắt ngang lời, “Tỷ tỷ, hai người cũng mệt rồi, ta cho người đi chuẩn bị phòng, để cho hai người nghỉ ngơi.”

“Ta không mệt, không bằng muội dẫn chúng ta đi dạo phủ Dự thân vương đi!” Cùng Thường Hoảng trải qua thời gian thiếu thốn, hiện giờ nàng rất hâm mộ cuộc sống cấm y ngọc thực.

Thấy nàng hứng khởi như vậy, Hải Lăng đành phải gật đầu, “Được rồi.”

Thường Hoảng từ đầu đến giờ vẫn luôn yên lặng, lúc này mới mở miệng, “Hai người đi đi, ta muốn đi nghỉ trước.”

“Ặc, được, ta cho người đưa ca đến phòng.”

Sai người đưa hần đến phòng nghỉ, Hải Lăng dẫn theo tỷ tỷ đi thăm quan phủ Dự thân vương.

“Tỷ tỷ, tỷ cãi nhau với biểu ca sao?” Nàng không xem nhẹ vẻ mặt vừa rồi của biểu ca.

“Không có.” Đồng Hải Đường tham lam nhìn viên cảnh hoa lệ tinh xảo, không chút để ý trả lời.

“Vậy vì sao vẻ mặt biểu ca lại không vui như vậy?”

Đồng Hải Đường bĩu môi, “Ta sao biết được vì sao hần không vui chứ?” Thấy hần đi rồi, nàng bắt đầu oán giận với muội muội, “Lúc trước ta đúng là bị trúng tà, mới có thể Thường Hoảng bỏ đi. Mấy ngày nay ở cùng hần, ta chịu khổ nhiều quá, ta không ngờ tới hần lại vô dụng như vậy, sớm biết thế thì ta đã đi tuyển

tú rồi.” Nếu như vậy, thì người được hưởng cuộc sống cảm y ngọc thực này sẽ là nàng, mà không phải là Hải Lăng.

“Sao tỷ tỷ lại nói như vậy? Không phải tỷ vô cùng thích Thường Hoàng biểu ca sao, thích đến nỗi không phải người đó thì không gả?”

“Không sai, lúc trước quả thật là ta thích hắn, nhưng mà thích thì có cơm ăn sao? Hắn ngoại trừ khuôn mặt đẹp, căn bản không biết kiếm tiền, muội nhìn xem bộ quần áo này của ta có đáng mấy đồng không? Mà tất cả trang sức của ta, đều bị bán hết rồi. Hắn vừa yếu đuối lại vô năng, ta thật hối hận lúc trước không nghe lời phụ thân nói, thật là bị ngu mới cùng hắn rời khỏi.” Đồng Hải Đường ảo não liên tục mắng.

“Tỷ tỷ, tỷ không nên nói biểu ca như vậy.” Hải Lăng nhú mày.

20. Chương 7-2

Lúc trước không phải là tỷ tỷ vì vô cùng thích Thường Hoàng biểu ca, cho nên mới liều lĩnh cùng huynh ấy rời đi sao, bây giờ lại vì nghèo khổ mà chán ghét huynh ấy sao? Tình cảm của hai người cứ như vậy mà không qua được thử thách này sao?

“Sao nào, ta nói vậy muội đau lòng rồi hả?” Đồng Hải Đường không vui liếc mắt nhìn nàng.

“Muội không có...”

Không để muội muội nói hết câu, nàng cắt lời, “Muội cũng thích Thường Hoàng, đúng không?”

“Muội không có.” Hải Lăng chợt dạ phủ nhận.

Đồng Hải Đường hừ lạnh, “Muội đừng gạt ta, từ sau ngày hôm đó hắn cứu muội, muội liền vụng trộm thích hắn, đừng cho là ta không biết.” Đáng tiếc, lúc đó Thường Hoàng một lòng đều đặt trên người nàng, trong mắt không nhìn thấy bất kỳ ai.

“Muội...” Trong lòng cứng lại, không thể nói tiếp, ngừng vài giây rồi nói, “Hiện giờ muội không còn ý nghĩ đó nữa rồi.”

“Bởi vì bây giờ địa vị của muội là phúc tấn thân vương cao quý, được sống những ngày vinh hoa phú quý sao?”

Tỷ tỷ chanh chua châm chọc, khiến cho nàng có chút khó chịu, vì thế giải thích, “Không phải, là vì phu quân đối với muội vô cùng tốt.”

“A..., tốt với muội như thế nào?” Khi muội muội nhắc đến trượng phu, vẻ mặt ngọt ngào đó khiến Đồng Hải Đường vô cùng chói mắt.

“Chàng rất yêu muội.”

“Hắn không ở trong phủ sao?” Nàng thật muốn nhìn thử xem nam nhân như thế nào lại khiến cho muội muội có vẻ mặt thỏa mãn như vậy? Có thể được phong làm thân vương, khả năng cũng đã một bó tuổi rồi!

“Chàng có việc phải ra ngoài, một tháng sau mới có thể trở về.” Cúi đầu xuống, Hải Lăng hỏi, “Tỷ tỷ, hai người đã về gặp phụ thân và đại nương chưa?”

“Đã gặp nương, nương muốn chúng ta qua đây ở một thời gian.”

“Hai người muốn ở vương phủ?” Hải Lăng kinh ngạc, không nghĩ tới bọn họ lại định ở lại vương phủ một thời gian.

“Sao nào, có sao không?”

“Không, không.”

Đồng Hải Đường giương giọng, bèn nhón nhấc nhở muối muối, “Hải Lăng, lúc trước nếu không phải ta không đi tuyển tú, muối sao có cơ hội có được ngày hôm nay? Người có ngày hôm nay, toàn bộ đều là do ta ban tặng, người tốt nhất nhớ cho kỹ.”

Một bên ru đứa nhỏ ngủ, một bên xem thư Miên Dục gửi về, đều đã đọc vài lần, nhưng vừa đặt lại chỗ lại thấy nhớ.

Châu Nhi chọc nàng, “Phúc tấn, lá thư sắp bị người xem đi xem lại đến rách rồi.”

Dù bị hầu tỳ cười nhạo, Hải Lăng vẫn không nỡ cất lá thư đi, lưu luyến mãi.

“Chàng nói mọi chuyện rất thuận lợi, rất nhanh có thể quay về.” Khóe miệng nàng nở nụ cười ngọt ngào.

Châu Nhi đáp, “Hy vọng vương gia nhanh quay về.” Cũng không phải vì nàng muốn gặp vương gia, mà là hy vọng ngài trở về trừng trị vị khách hung hãn kia.

Ý vào mình là tỷ tỷ của phúc tấn, Đồng Hải Đường kia gần như coi vương phủ là nhà mình, ở trong này tác quái, bừa bãi nhục mạ hạ nhân, còn yêu cầu phúc tấn mua quần áo, trang sức và một đồng đồ cho nàng ta.

Vì mặt mũi của phúc tấn, người người tức giận nhưng không dám nói. Bọn họ là hạ nhân bị khi dễ thì thôi, quá đáng hơn là nữ nhân kia đối với phúc tấn cũng không có chút khách khí nào!

“Châu Nhi, em là nhớ vương gia, hay là nhớ đến Ngạc Nhĩ?” Vừa nghe thấy Châu Nhi nói vậy, Hải Lăng liền trêu ngược lại. Chuyện Châu Nhi có tình cảm với Ngạc Nhĩ, nàng đã sớm biết, thăm nghĩ lần này bọn họ trở về, nàng định thương lượng với Miên Dục, tìm ngày tốt bàn chuyện hôn sự của hai người bọn họ.

Châu Nhi bĩu môi hờn dỗi, “Ai thèm nghĩ đến cái cọc gỗ kia, nô tỳ là hy vọng Vương gia sớm trở về, đỡ để Hải Đường tiểu thư tiếp tục làm loạn ở vương phủ.”

Nghe vậy, khóe môi đang cười của Hải Lăng rũ xuống, “Hôm nay tỷ tỷ lại làm chuyện gì?”

“Nàng đến phòng bếp, sau người làm một đồng điểm tâm nàng thích, lại còn bảo bọn họ mỗi ngày đều phải làm theo khẩu vị của nàng, hương vị phải đậm lên. Đầu bếp nói là phúc tấn thích ăn nhạt, kết quả nàng muốn đầu bếp phải nấu theo khẩu vị của nàng, còn nói nếu như người nào không thuận theo, nàng liền muốn cho người đuổi đầu bếp đi.”

Nghe thấy vậy, Hải Lăng nhú mày.

Châu Nhi nhân cơ hội khuyên nhủ, “Phúc tấn, không phải nô tỳ muốn nói, người còn tiếp tục để nàng ấy làm như vậy, thì nàng sẽ thật cho rằng bản thân là nữ chủ nhân của cái vương phủ này đấy.”

Hải Lăng khó khăn nói, “Nhưng nàng cũng là tỷ tỷ của ta, em nói ta đuổi nàng đi thế nào đây?”

Biết nàng mềm lòng, xấu hổ không dám đuổi tỷ tỷ đi, Châu Nhi đề nghị, “Ít nhất người cũng phải cảnh cáo nàng, bảo nàng thu liễm vào một chút.”

“Ta đã khuyên nàng, nhưng mà nàng căn bản không nghe.” Từ nhỏ tỷ tỷ đã kiêu căng như vậy, muốn làm cái gì thì làm, không thềm để ý tới người khác.

Thấy chủ tử hình như không có cách với vị khách không mời mà đến này, Châu Nhi không khỏi vội lên, “Em thấy nàng từ đầu đã không rõ ràng, người nào mới là phúc tấn của vương phủ này, người còn dung túng như vậy, đến lúc vương gia trở về, nói không chừng là sẽ tức giận.”

Hải Lăng thở dài một tiếng. Nếu để cho Miên Dục biết tỷ tỷ ở trong phủ làm loạn như vậy, có lẽ sẽ tức giận.

“Được rồi, ta sẽ đi khuyên nhủ nàng.”

Mấy ngày trước nàng đã nói với tỷ tỷ, chính mình đã thay nàng viết thư cầu xin cậu tha thứ chuyện của nàng và Thường Hoảng biểu ca, nhưng mà tỷ tỷ lại không chút cảm kích, còn nói cậu có tha thứ hay không, từ đầu nàng đều không cần, cũng không muốn gả cho Thường Hoảng.

Hải Lăng đi đến phòng Đồng Hải Đường và Thường Hoảng, tính toán nói chuyện với tỷ tỷ, nhưng mà vừa vào phòng, liền thấy nàng ngồi ở bàn trang điểm, mang trang sức mới mua, cười toe toét.

“Tỷ tỷ.”

“Hải Lăng, muội đến vừa đúng lúc, muội xem ta mang chuỗi trân châu này có đẹp không?”

“Đẹp.” Nàng gật đầu. Tỷ tỷ vốn đã rất xinh đẹp, giờ phút này, mặc quần áo tốt nhất, trên đầu cài hai cây châm, lại càng thêm diễm lệ. Ánh mắt nhìn thoáng qua người nằm trên giường, kinh ngạc hỏi, “Y, Thường Hoàng biểu ca làm sao vậy?” Ban ngày lại nằm trên giường.

Đồng Hải Đường không chút để ý nói, “Hắn nói đau đầu không thoải mái.”

Nàng quan tâm hỏi, “Có cần mời đại phu đến xem không?”

“Muội đi hỏi đi.” Vội vàng đeo vòng trân châu lên, nàng căn bản không để ý đến phản ứng của hắn.

Thấy vẻ mặt không quan tâm của tỷ tỷ, Hải Lăng đi đến bên giường hỏi thăm, “Biểu ca, huynh không khỏe, có cần ta mời đại phu đến khám không?”

“Không cần, chỉ là có chút đau đầu, không cần phiền phức như vậy.” Mở mắt ra thấy là nàng, Thường Hoàng vội vàng ngồi dậy, bỗng chốc cảm thấy một trận hoa mắt chóng mặt, may mà nàng đúng lúc duỗi tay đỡ lấy thì hắn mới không ngã xuống giường.

“Nhưng mà muội thấy sắc mặt của huynh không tốt lắm, vẫn là để muội mời đại phu đến xem tốt hơn.” Nàng lo lắng nói. Sắc mặt biểu ca thật sự tái nhợt, khí sắc rất kém.

“Này...Được rồi, vậy thì làm phiền biểu muội rồi.” Thấy thiện ý của Hải Lăng, lại nhìn người ngồi trước bàn trang điểm, chỉ lo đến đồng trang sức, Thường Hoàng nhin không được cảm khái.

Trước kia hắn dù biết chuyện Hải Lăng thầm mến mình, nhưng trong lòng hắn chỉ có Hải Đường, bị Hải Đường diễm lệ làm thần hồn điên đảo, cho nên chưa từng nhìn đến.

Hôm nay nhìn lại, hắn phát hiện, Hải Lăng cũng rất xinh đẹp, không thua gì Hải Đường, quan trọng nhất là tính tình của nàng tốt hơn Hải Đường rất nhiều.

“Vậy biểu ca nghỉ ngơi một chút, ta cho người đi mời đại phu tới.” Nói xong, Hải Lăng bảo Châu Nhi sai người đi mời đại phu, sau đó đi ra ngoài.

Thấy biểu ca không khỏe, nàng không tiện nói đến chuyện bảo bọn họ rời đi, đi ra trước phòng, thấy tỷ tỷ vẫn thờ ơ với biểu ca như vậy, nàng có chút buồn bực, nhưng lại không có lập trường đi chỉ trích tỷ tỷ.

Nàng hoài nghi, tỷ tỷ có thật sự từng thích biểu ca hay không, nếu không tình cảm lại dễ dàng biến mất như vậy?

Nàng không khỏi nghĩ đến, sau này có phải là Miên Dục cũng sẽ giống như tỷ tỷ, qua thời gian tình cảm đối với nàng cũng sẽ phai nhạt mất?

Đến lúc đó, chàng cũng sẽ đối xử lạnh lùng với nàng như tỷ tỷ đối với Thường Hoàng biểu ca sao?

21. Chương 7-3

Nhìn thấy trên hành lang cách đó không xa có một nam tử đang đi đến, hai mắt Đồng Hải Đường nhìn không chớp mắt, kéo nô tỳ bên cạnh lại hỏi.

“Tiểu Thúy, người kia là ai?”

Tiểu Thúy bị phái đến hầu hạ nàng, ngẩng đầu nhìn, trả lời, “A, là vương gia của chúng ta, người đã trở lại.”

“Người kia chính là Dự thân vương?!” Đồng Hải Đường giật mình. Nàng vẫn cho rằng bộ dạng của Dự thân vương vừa già vừa xấu, không ngờ hôm nay nhìn thấy, lại trẻ tuổi anh tuấn như vậy, nàng chưa từng gặp qua người nào tuấn mỹ như vậy.

“Đúng vậy.”

Miên Dục nhanh chóng đi về phía các nàng, hần vừa về đến phủ, liền vội vàng muốn gặp thê tử đã hai mấy ngày không được gặp.

“Vương gia vạn phúc.” Hần vừa đi đến trước mặt các nàng, Đồng Hải Đường vội vàng phúc thân, nũng nịu nói.

“Ừm.” Đáng tiếc hần ngay cả nhìn cũng không liếc mắt một cái, phát tay rồi nhanh chóng đi về phía trước.

“Người đi vội như vậy là định đi đâu vậy?” Thấy hần ngay cả liếc mắt nhìn nàng một cái cũng không có, nàng có chút không vui hỏi.

“Tất nhiên là đến chỗ phúc tấn rồi.” Tiểu Thúy liếc mắt nhìn nàng một cái. “Vương gia của chúng tôi rất yêu thương phúc tấn, mỗi lần phải đi ra ngoài, lúc quay về liền đến chỗ phúc tấn đầu tiên.” Bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, bật thốt lên, “A, ta nhớ là phúc tấn đã đến phòng của Thường công tử, Vương gia quay về phòng sẽ không thấy phúc tấn, ta phải nhanh chóng đi thông báo cho phúc tấn.”

“Không cần, để ta đi nói cho muội muội biết, không có chuyện của người, người đi xuống đi.” Mâu quang nhíu lại, Đồng Hải Đường đuổi Tiểu Thúy đi, cũng không quay về phòng mà là đi về phía phòng ngủ của Hải Lăng.

Nàng sờ đầu, kéo vạt áo, trên mặt nở nụ cười kiều mỵ, đi về phía phòng ngủ, vừa lúc gặp Miên Dục đang không tìm thấy người.

“Vương gia, người không tìm thấy muội muội của ta sao?”

“Muội muội người? Người là ai?” Nghe vậy, Miên Dục nhíu mày nhìn thẳng nàng.

“Bẩm vương gia, ta là tỷ tỷ của Hải Lăng Hải Đường.”

“Người là tỷ tỷ của Hải Lăng?”

“Vâng, ta biết Hải Lăng ở đâu, để ta đưa vương gia qua.”

“Vậy người dẫn đường đi.”

Dẫn người đi đến phòng nghỉ, Hải Đường nhìn sườn mặt của hần, làm ra vẻ vô tình hỏi, “Vương gia chắc cũng biết chuyện Hải Lăng từng ái mộ một nam tử chứ?”

“Hải Lăng từng ái mộ một nam tử?” Nghe vậy, Miên Dục hơi nhíu mày.

“Đúng vậy, muội ấy không nói qua với người sao, vậy...Chúng ta vẫn là đừng nên qua, quay về phòng ngủ của Hải Lăng thì tốt hơn.” Nàng che miệng, giống như nói gì đó không nên nói.

“Sao thế, người nói rõ ràng đi? Hải Lăng ở đâu?” Hần nhíu mày hỏi.

“Muội, muội ấy ở đây...” Về mặt Đồng Hải Đường khó xử, tiếp đó nói, “Lúc này muội ấy đang ở phòng của Thường Hoàng biểu ca, từ nhỏ Hải Lăng đối với Thường Hoàng biểu ca...” Nói đến đây, nàng không nói tiếp, nghiêng đầu dò xét hần.

Nàng không nói hết, nhưng bất kỳ ai nghe đều hiểu có ý gì, Miên Dục bất động thanh sắc hỏi, “Nam nhân kia ở trong phủ?”

“Đúng, hần cùng ta đến thăm muội muội, muội muội có lòng tốt giữ ta ở lại một thời gian, ai ngờ hần cũng ở lại không đi, thời gian này Hải Lăng thường đến tìm hần...A!” Đồng Hải Đường tỏ vẻ kinh hoàng, “Ta không nên nói những lời này, ta nghĩ muội muội không nên tiếp tục ái mộ Thường Hoàng biểu ca mới đúng, dù sao muội ấy cũng gả cho vương gia rồi.”

“Hần ở trong phòng kia?” Hần mâu trầm xuống.

“Ở ngay phòng đó.”

Miên Dục vút Đồng Hải Đường đang đắc ý lại, lập tức đi về phía căn phòng kia.

Đi tới ngoài phòng, hắn không gõ cửa mà đẩy cửa đi vào, quả nhiên thấy Hải Lăng ở bên trong, nàng ngồi trước bàn, đang cùng một nam tử nói chuyện.

“...Biểu ca, huynh nghỉ ngơi thêm vài ngày, đừng vội vàng rời đi, có chuyện gì thì cũng để dưỡng bệnh tốt rồi nói.”

“Nhưng mà ta đã làm phiền mọi người lâu như vậy, sao còn không biết xấu hổ nữa chứ?”

“Biểu ca đừng nói như vậy, tất cả mọi người đều là người nhà, huynh cứ an tâm ở chỗ này dưỡng bệnh, chỗ tỷ tỷ ta sẽ khuyên thêm...”

“A, vương gia, người đã về rồi!” Thoáng nhìn người đẩy cửa vào, Châu Nhi kêu lên.

Hải Lăng vội vàng quay đầu, vừa nhìn thấy Miên Dục, liền vui mừng tiến ra đón, “Chàng đã về.”

“Nàng ở chỗ này làm gì?” Giọng nói của hắn hơi trầm xuống, tuần mâu liền nhìn Thường Hoảng một cái, trong mắt lướt qua một tia không vui.

“Biểu ca và tỷ tỷ đến thăm thiếp, thời gian này ở tạm trong phủ.” Nàng tiến lên kéo hắn đi vào trong phòng, giới thiệu cho hắn, “Đây là biểu ca của thiếp, Thường Hoảng biểu ca, huynh ấy bị phong hàn đã nhiều ngày, ở trong phủ dưỡng bệnh. Biểu ca, vị này là Dị thân vương.”

Lãnh đạm gật đầu, Miên Dục không nói câu nào, liền trực tiếp dắt Hải Lăng rời đi.

Nghiêng đầu nhìn vẻ mặt phong trần mệt mỏi của phu quân, nhận thấy vẻ mặt lạnh lùng không vui của hắn, Hải Lăng chần chừ, nhẹ nhàng kéo tay hắn, săn sóc mở miệng nói, “Đi đường gấp gáp, chàng vất vả rồi, về phòng ngủ một lát đi.”

Liếc mắt nhìn nàng một lúc, Miên Dục nói, “Ta muốn đi tắm trước, nàng hầu hạ ta.”

Hải Lăng sững sốt, gật đầu, “Được.” Đây là lần đầu tiên hắn muốn nàng hầu hạ tắm rửa, nàng vội vàng phân phó Châu Nhi đi chuẩn bị nước và quần áo.

Sau khi Châu Nhi rời đi, Miên Dục hỏi, “Hắn tới bao lâu rồi?”

“Ai cơ?” Mấy giây sau, nàng mới hiểu ý, “Chàng nói tỷ tỷ và Thường Hoảng biểu ca sao? Ngày chàng rời đi, tỷ tỷ và biểu ca liền tới.”

“Bọn họ vẫn ở đến bây giờ?”

“Ừm, Thường Hoảng biểu ca nhiễm phong hàn, mà tỷ tỷ lại...” Nàng dừng lại một chút, không biết nên nói chuyện tỷ tỷ với hắn như thế nào, liền nói, “Vẫn ở đến bây giờ.”

“Chờ hắn tốt hơn, bảo hắn rời đi.” Từ lúc thành thân đến bây giờ, ngoài hắn, nàng vẫn không thể chịu được có nam nhân đến quá gần nàng, nhưng vừa rồi, vậy mà nàng lại vô cùng thân thiện với nam tử kia, hơn nữa vẻ mặt thân thiết, cảnh kia khiến hắn vô cùng chướng mắt.

“Ừm, thiếp sẽ khuyên tỷ tỷ.” Nhưng hình như tỷ tỷ ở lại trong phủ thành nghiện, không có ý định rời đi, nên làm sao bây giờ?

Thường Hoảng biểu ca vừa rồi nói, nếu tỷ tỷ không muốn đi cùng hắn, thì hắn sẽ rời đi một mình.

Vậy là có ý gì, hắn đã hết hy vọng với tỷ tỷ, nếu không thể khiến tỷ tỷ quay lại, thì từ nay mỗi người một ngã.

Ài, sao bọn họ lại thành ra như vậy chứ?

Không lâu, hai người cùng đi đến phòng tắm, hạ nhân đã chuẩn bị tốt nước ấm rồi lui ra ngoài, Hải Lăng ngại ngần cởi quần áo cho Miên Dục.

“Nàng cũng tắm cùng đi.”

“A, không, thiếp...” Nàng chưa kịp từ chối, đã bị hắn kéo vào bên trong bồn tắm, quần áo đều bị ướt hết.

Hắn gọn gàng cởi quần áo của nàng ra, vứt ra ngoài, sau đó mãnh liệt che môi nàng lại.

Một trận mây mưa qua đi, hai người một mỗi ôm nhau tựa vào bồn tắm.

Hải Lăng tựa vào trong ngực hắn tìm một chỗ thoải mái, chớp mũi ngửi mùi hương quen thuộc, khiến cho nàng dù đang trong mộng cũng nở nụ cười ngọt ngào.

Thiền thiết một lúc, Miên Dục liền tỉnh, quyến luyến hôn lên môi nàng, vuốt nhẹ má phẩn non mềm của nàng.

“Ngoại trừ của ta, không cho phép cho trong lòng nàng có bất kỳ kẻ nào, có nghe hay không?” Hắn thấp giọng ra lệnh bên tai nàng.

Nàng đã ngủ say nên không có cách nào trả lời câu nói tràn ngập ham muốn chiếm hữu của hắn.

Hắn lấy quần áo trên bình phong, nhẹ nhàng mặc vào cho nàng và bản thân, ôm nàng quay về phòng.

“Vương gia, phúc tấn ngủ rồi sao?”

“Ừm.” Nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, sau khi đắp chăn cho nàng, Miên Dục quay đầu nhìn Châu Nhi, “Châu Nhi, ta có chuyện hỏi người, người đi theo ta.”

“Vâng ạ.” Nhìn sắc mặt vương gia trầm xuống, không biết người muốn hỏi chuyện gì, trong lòng Châu Nhi giật mình.

Đi theo hắn tới phòng khách, nàng nơm nớp lo sợ phúc thân, “Vương gia, người muốn hỏi Châu Nhi chuyện gì?”

“Là chuyện giữa tỷ tỷ của phúc tấn và biểu ca của nàng, bọn họ vì sao lại ở trong vương phủ lâu như vậy?”

Châu Nhi nghe vậy liền vui vẻ. Nếu vương gia chủ động hỏi, nàng nhất định phải mang tất cả những chuyện ác mà Đồng Hải Đường nói hết cho vương gia nghe! Nàng bắt đầu kể từng chuyện Đồng Hải Đường làm khi ở vương phủ.

Phát hiện theo như lời của Châu Nhi nói thì chỉ kể nhiều về Đồng Hải Đường, nhưng không có nhiều chuyện về Thường Hoảng, Miên Dục nhíu mày cắt ngang lời của Châu Nhi.

“Nam nhân tên Thường Hoảng kia vì sao không đi?”

“Đây tất nhiên là do Hải Đường tiểu thư kia!”

“Có liên quan gì đến nàng?”

“Bọn họ là cùng nhau tới, tuy rằng phúc tấn không nói rõ, nhưng nô tỳ thấy bọn họ giống như một đối, chỉ là không biết vì sao, hình như Hải Đường tiểu thư không quan tâm đến Thường công tử, ngay cả khi Thường công tử bị bệnh cũng không quản, vẫn là phúc tấn có lòng tốt, mời đại phu đến khám và chữa bệnh cho Thường công tử.”

“Phúc tấn hay đến thăm hắn sao?”

“Vâng, phúc tấn đã từng nói đến, năm đó nếu không có Thường công tử cứu người, thì người đã bị cưỡng bức, cho nên người vô cùng cảm kích Thường công tử.”

“Là hắn cứu nàng?!” Nghe vậy Miên Dục nhíu mày, suy nghĩ một lát, phất tay nói, “Ta đã biết, người đi xuống đi.”

22. Chương 8-1

Sáng sớm, Hải Lăng và Châu Nhi đang chơi đùa cùng với đứa nhỏ, có người không mời mà đến.

“Hải Lăng, ta có lời muốn nói với muội.”

“Chuyện gì?” Hải Lăng nhìn tỷ tỷ, ngoài ý muốn phát hiện vẻ mặt của nàng có phần hưng phấn, giống như có chuyện gì rất vui vẻ.

Thấy Châu Nhi cũng ở đó, Đồng Hải Đường không khách khí ra lệnh, “Châu Nhi, người dẫn đứa nhỏ đi xuống đi, đừng để nó làm ồn đến ta và phúc tấn.”

Châu Nhi không nghe lời nàng ta, không nhúc nhích.

“Châu Nhi, người điếc sao, ta bảo người đi xuống người không nghe thấy sao?” Đồng Hải Đường nghiêm mặt trách mắng.

“Đây là vương phủ, Châu Nhi chỉ nghe lệnh của vương gia và phúc tấn mà thôi.” Nàng lạnh lùng cãi lại.

“Đồ nô tài chết tiệt, lại dám nói chuyện với ta như vậy!” Đồng Hải Đường vô cùng tức giận, không chút nghĩ ngợi đưa tay lên đánh lên mặt nàng một cái.

Không hiểu vì sao bị tát một cái, Châu Nhi giận đỏ mặt, “Người dám đánh ta!”

“Vì sao không dám? Người là đồ cầu nô tài, đánh chết...”

Thấy tỷ tỷ lại giơ tay lên, Hải Lăng không khỏi nổi giận, vội vàng kéo lại, “Tỷ tỷ, tỷ đừng quá đáng, Châu Nhi không làm sai chuyện gì? Vì sao tỷ lại đánh người như vậy?”

“Muội cũng nhìn thấy, vừa rồi nàng ta nói chuyện với tỷ là thái độ kiêu gì? Muội dung túng cho nô tài như vậy, coi chừng nàng ta trèo lên đầu muội đấy!”

Hít một hơi thật sâu, Hải Lăng thay đại tỷ nhận lỗi với Châu Nhi, “Châu Nhi, thật xin lỗi, em lui xuống trước đi.”

“Phúc tấn!” Châu Nhi đỏ mắt kêu lên. Nàng vào vương phủ lâu như vậy, nhưng chưa từng phải chịu ủy khuất như thế này, phúc tấn lại càng chưa bao giờ lớn tiếng trách mắng các nàng, mà Đồng Hải Đường này lại dám đánh nàng?!

“Nể mặt ta, đừng so đo với tỷ tỷ có được không?” Hải Lăng ôn nhu trấn an nàng.

“Vâng.” Nếu phúc tấn đã nói như vậy, nàng đành phải gật đầu, ôm hài tử rời đi.

Sau khi nàng đi, lúc nàng Hải Lăng mới nghiêm giọng nói, “Tỷ tỷ, tỷ không nên đánh Châu Nhi.”

“Nàng ta chẳng qua chỉ là một nô tài, dám không nghe lời của ta, vì sao ta không thể đánh nàng?” Vẻ mặt Đồng Hải Đường kiêu căng phản bác.

“Nàng cũng không phải là nô tỳ của tỷ, tỷ không thể trách phạt được.”

Không nghĩ tới muội muội sẽ cãi lại, Đồng Hải Đường tức giận muốn bác bỏ, lại nghĩ đến mục đích mình đến tìm nàng, liền chữa lại, “Được, được, lần này là không đúng được chưa?”

“Tỷ tỷ, tỷ đến cũng đúng lúc, ta có chuyện muốn nói với tỷ, tỷ và biểu ca...”

Hải Lăng còn chưa nói xong, Đồng Hải Đường đã cắt ngang lời nàng, cao hứng phấn chấn tự mình nói, “Hải Lăng, ta có chuyện muốn thương lượng với muội, không bằng tỷ muội chúng ta cùng chung một chồng đi.”

“Cái, cái gì?!” Nghe vậy, vẻ mặt Hải Lăng kinh ngạc.

Đồng Hải Đường không chút e lệ, đúng tình hợp lý nói tiếp, “Tuy rằng tỷ muội chúng ta cùng chung một chồng, nhưng mà tỷ tỷ cũng sẽ không cướp vị trí phúc tấn, tỷ tỷ liền ủy khuất làm trắc phúc tấn là được rồi, sau này có tỷ tỷ ở đây, hạ nhân trong vương phủ sẽ không có chuyện không có quy củ nữa rồi.”

“Tỷ tỷ, sao tỷ lại có suy nghĩ như vậy chứ?” Nàng giật mình nhìn tỷ tỷ, không thể tưởng tượng tỷ tỷ lại muốn chung chồng với nàng.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của muội muội, Đồng Hải Đường mỉm cười nói ra lý do đã tính trước tới qua.

“Ta nghĩ một mình muội hầu hạ vương gia, nhất định sẽ cảm thấy vô cùng vất vả, ta vì tình tỷ muội, cho nên mới nghĩ chia sẻ cùng muội hầu hạ vương gia, sau này có tỷ tỷ ở đây, muội sẽ không phải mệt mỏi.”

“Ta một chút cũng không mệt.” Nhìn vẻ mặt nhất định phải có của tỷ tỷ, Hải Lăng đột nhiên cả kinh, lúc này mới tỉnh ngộ là tỷ tỷ nhìn trúng phu quân của nàng, cho nên mới nói như vậy.

“Ai, Hải Lăng, muội đừng mạnh miệng, tuy rằng muội là phúc tấn, nhưng vương gia là thân phận gì? Ngày sau nhất định còn có thể nạp trắc phúc tấn và thứ phúc tấn. Chỉ cần có tỷ tỷ ở đây, tỷ tỷ sẽ giúp muội, không cho người nạp những trắc phúc tấn cùng thứ phúc tấn đó, khiến người chỉ chuyên sủng hai tỷ muội chúng ta.”

Hải Lăng lạnh lùng không nói.

Thấy sắc mặt của nàng, Đồng Hải Đường trừng mắt, “Sao nào, muội không chịu sao?”

Nàng không đồng ý, nàng tuyệt đối không muốn chung chồng với tỷ tỷ, tỷ tỷ sao có thể cướp cả phu quân của nàng chứ? Quá đáng quá rồi đấy!

“Hải Lăng, muội đừng quên, nếu không có ta, muội sẽ không có cơ hội tiến cung, sao có thể trở thành phúc tấn của Dục thân vương?” Đồng Hải Đường tức giận nghiêm mặt nhắc nhở nàng.

Nhìn gương mặt xinh đẹp của tỷ tỷ, trái tim Hải Lăng lạnh lẽ, nàng nói, “Chuyện này muội không tiện quyết định, phải xem ý tứ của vương gia.” Nàng nói là thật, không phải nói cho qua, với tính tình của Miên Dục, chàng không muốn, không ai có thể bắt buộc chàng được.

Đồng Hải Đường hồ nghi hỏi, “Ý của muội là...Muốn ta tự mình đến hỏi người?”

Hải Lăng thấp giọng nói: “Nếu như chàng thích, ai cũng không ngăn được, nếu không thích, ai cũng không bắt ép chàng được.” Thân là nữ nhân thật đáng buồn, không có cách nào ngăn được phu quân nạp thiếp, nếu như ngăn cản, liền phạm vào thất xuất.

Nàng không biết Miên Dục có nhìn đến tỷ tỷ hay không, nhưng chuyện tỷ tỷ mơ ước phu quân của mình, nàng cảm thấy vô cùng đau lòng...

“Châu Nhi, dẫn hài tử xuống.” Miên Dục vừa vào phòng, liền trầm mặt phân phó.

“Vâng ạ.” Nghe được giọng nói không vui của vương gia, Châu Nhi và ma ma liếc mắt nhìn nhau.

Để ý thấy vẻ mặt của phu quân có chút khó coi, không biết tức giận cái gì, Hải Lăng cẩn thận hỏi, “Làm sao vậy?”

“Ta rất khó hầu hạ sao?” Hần lạnh giọng chất vấn.

“Không, không hề.” Nàng lắc đầu, không biết vì sao đột nhiên hần lại hỏi như vậy.

“Là nàng để tỷ tỷ đi tìm ta?”

Tỷ tỷ thật sự đến tìm chàng sao? Trong lòng Hải Lăng trầm xuống, ban đầu im lặng, sau đó gật đầu, “Ừm.” Bất an dò xét hần. Nàng không ngờ tỷ tỷ lại đến tìm chàng sớm như vậy, chàng sẽ không đồng ý với tỷ tỷ chứ?

“Nàng biết nàng ta tìm ta vì chuyện gì sao?”

“...Biết.” Nàng rũ mắt xuống, sợ hãi không muốn nghe hần nói đồng ý nạp tỷ tỷ làm trắc phúc tấn.

“Vậy vì sao nàng lại để cho nàng ta đến tìm ta?” Miên Dục lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng.

Nàng buông tay xuống, thấp giọng nói, “Thiếp...không thể quyết định thay chàng, cho nên...”

“Cho nên để nàng ta tới tìm ta?” Hần nâng mặt nàng lên, lạnh lùng chất vấn, “Là vì đứa bé kia khiến nàng phân tâm, cho nên nàng bận rộn không có tâm tư hầu hạ ta sao?”

Ánh mặt lạnh băng của hần khiến nàng lập tức hiểu ra, nếu chính mình có gan nói đúng, hần nhất định sẽ đưa đứa bé kia đi, nàng vội lắc tay, “Không, không phải, hài tử có Châu Nhi và ma ma chăm sóc, thiếp không bận.”

Nàng vô cùng chắc chắn hẳn đang tức giận, nhưng không biết rốt cuộc hẳn vì sao lại tức giận, vì thế trong lòng có chút luống cuống, nắm lấy tay hẳn, cẩn thận hỏi, “Thiếp đã làm sai cái gì, khiến chàng không vui như vậy?”

“Nàng rất hào phóng, đại lượng đến mức muốn chia sẻ phu quân của mình cùng nữ nhân khác?” Hẳn trào phúng nói.

Vừa rồi Đồng Hải Đường đến thư phòng tìm hẳn, gần như không hề cố kỵ cởi áo muốn dùng sắc dụ hẳn, ngay khi hẳn trách mắng nàng, nàng ta lớn tiếng nói là ý của Hải Lăng...

“Vương gia bớt giận, Hải Đường cũng phải tiện nữ như vậy, là muối muối lo lắng muối ấy không hầu hạ vương gia không được chu đáo, hy vọng Hải Đường có thể cùng muối ấy chung một chồng, cùng hầu hạ vương gia, cho nên Hải Đường mới làm như vậy, hy vọng vương gia sẽ vui vẻ, nếu không...Hải Đường cũng không phải là nữ nhân không biết thẹn, mong vương gia đừng hiểu lầm.”

Nói xong nàng ta liền khóc nức nở, bộ dạng điềm điềm đáng yêu không chỉ không khiến hẳn cảm thấy thương tiếc, ngược lại lời nói của nàng ta khiến cho hẳn tức giận.

Nữ nhân nào không hy vọng một đời một kiếp được trọng phu sủng ái, mà nàng lại vui lòng cùng tỷ tỷ chia sẻ sủng ái của trượng phu!

Nếu như nàng thật sự yêu hẳn, thì sẽ tuyệt đối không cho phép nữ nhân khác chung chồng, sở dĩ nàng nguyện ý làm như vậy, vậy chứng minh – nàng không đủ thương hẳn, có lẽ, nàng chưa từng yêu hẳn.

Bởi vậy sau khi đuổi Đồng Hải Đường đi, rốt cuộc hẳn không thể bình tĩnh xử lý công việc, lập tức đến tìm nàng.

“Vâng, là tỷ tỷ yêu cầu.” Hải Lăng nghe vậy liền thấy khó chịu. Cái gì nàng cũng có thể cho tỷ tỷ, nhưng chỉ có Miên Dục là nàng không muốn, chỉ cần nghĩ đến một ngày tỷ tỷ nằm trong ngực chàng cười ngọt ngào, ngực nàng liền thất lại, nàng thậm chí còn muốn không để ý đến tình cảm tỷ muội, đuổi tỷ tỷ ra khỏi phủ.

Miên Dục lạnh lùng nói, “Cho nên nàng đồng ý.”

“Thiếp, thiếp không đồng ý, thiếp biết chuyện này thiếp không làm chủ được, muốn xem ý của chàng.” Về mặt lạnh băng của hẳn khiến cho nàng cả kinh, không tự chủ được mà nắm lấy tay hẳn.

Câu trả lời của nàng khiến hẳn không vui. Muốn xem ý của hẳn? Chẳng lẽ nàng không có lựa chọn của mình sao?

Tỷ tỷ nàng yêu cầu như vậy, nàng chẳng những không cự tuyệt, lại còn để nàng ta đến tìm hẳn, chẳng lẽ nàng từ đầu đã không quan tâm hẳn có bao nhiêu nữ nhân sao?

Hay là vì trong lòng nàng vẫn luôn nhớ đến nam nhân tên Thường Hoảng kia?

Ý nghĩ này khiến Miên Dục vừa ghen vừa tức, lạnh lùng đẩy tay nàng ra, xoay người rời đi.

Thấy hẳn phát tay áo rời đi, Hải Lăng ngăn người, không rõ rốt cuộc là hẳn tức giận cái gì.

Chẳng lẽ là vì nàng để cho tỷ tỷ đến tìm hẳn?!

Nhưng mà chuyện này vốn không phải do nàng quyết định, huống hồ, nàng hy vọng hẳn có thể tự mình từ chối, đánh nát suy nghĩ của tỷ tỷ.

Chẳng lẽ...Hẳn muốn nạp tỷ tỷ làm trắc phúc tấn?! Nghĩ như vậy khiến cho sắc mặt nàng trắng bệch.

Ban đêm, trời đã khuya, nhưng Miên Dục vẫn ở trong thư phòng không quay về phòng ngủ.

Hải Lăng bưng chén trà sâm, ở cửa thư phòng do dự một lúc, lúc này mới giơ tay gõ cửa.

“Ai vậy?”

“Là thiếp.”

“Tiến vào.”

Nghe thấy bên trong truyền đến giọng nói, Hải Lăng vội vàng đẩy cửa vào.

“Đã muộn thế này, sao còn chưa nghỉ ngơi?” Miên Dục ngồi trước bàn, từ đồng công văn ngẩng đầu lên nhìn nàng, giọng nói không nhanh không chậm không nghe ra hỉ nộ.

“Thiếp nghe nói chàng còn đang phải làm việc, cho nên liền pha cho chàng chén trà sâm.” Hải Lăng đi đến bên trái bàn gỗ, đưa trà sâm cho hắn.

Buổi chiều hôm nay sau khi hắn trầm mặt rời đi, nàng vẫn luôn lo sợ bất an, sau đó bữa tối hắn cũng ăn ở thư phòng, không ăn cùng với nàng.

Tiếp đó nàng chờ cả một buổi tối, nhưng vẫn không thấy hắn quay lại phòng ngủ, trong lòng lại càng không yên, bởi vì từ lúc hai người viên phòng tối nay, hắn chưa bao giờ như vậy.

Nàng không biết rốt cuộc là mình làm gì khiến hắn không vui, cả buổi tối đứng ngồi không yên, đợi một lúc lâu, lúc này muộn cỡ đưa trà sâm cho hắn, nghĩ muốn gặp hắn một lần, hỏi rõ rốt cuộc là mình sai ở đâu.

Miên Dục nhận lấy trà sâm nàng đưa tới, mặt không chút thay đổi uống vài ngụm.

“Đã không còn sớm, chàng...vẫn còn chưa xong việc sao?” Thấy hắn không định mở miệng, Hải Lăng nhẹ giọng hỏi.

“Ừm, vẫn còn vài sổ sách phải xem.” Buổi chiều Đồng Hải Đường đến làm loạn, hắn quay về phòng tìm nàng, sau đó quay về thư phòng lại không có tâm trạng xử lý công việc, cho nên, mới trì hoãn đến muộn như vậy.

Nàng khẽ nắm quần áo, chần chờ hỏi, “VẬY...Ta có thể ở lại chỗ này chờ chàng không?”

“Nàng chưa buồn ngủ sao?” Nghe thấy lời nàng, Miên Dục nhìn nàng một cái.

“Không buồn ngủ.” Hải Lăng dùng sức lắc đầu, trên mặt nở nụ cười lấy lòng.

“Tùy nàng.” Thấy nàng chủ động lấy lòng, tức giận trong lòng từ chiều đến giờ, thoáng chốc liền tiêu tan bớt đi.

“Thiếp sẽ không làm ồn đến chàng.” Nói xong, nàng liền ngoan ngoãn ngồi trên ghế dựa, không lên tiếng nữa, thư phòng lại quay về yên tĩnh như lúc ban đầu.

Ánh mắt Hải Lăng khó kiềm chế tự quần quanh, dừng lại trên người phu quân đang phê duyệt công văn, ánh mắt của nàng ngay bản thân nàng cũng không nhận ra có bao nhiêu lưu luyến. Trong đêm khuya cứ như vậy ở bên cạnh hắn, nhìn hắn xử lý công vụ, nàng kim lòng không được nở nụ cười yếu ớt.

23. Chương 8-2

Miên Dục đã sớm phát hiện ra tầm mắt của nàng đặt trên người hắn, hắn cũng không nói gì, chỉ là tùy ý cho nàng nhìn mình, bởi vì ánh mắt chuyên chú nhìn hắn, khiến cho hắn có cảm giác thỏa mãn kỳ lạ, cơn tức trong lòng còn sót lại liền tiêu tán.

Lấy tốc độ nhanh nhất xử lý công việc, hắn ngẩng đầu đón lấy tầm mắt của nàng, Hải Lăng vội vàng e lệ cúi mặt xuống.

“Đi thôi, về phòng.” Hắn đứng dậy đi ra cửa.

“Ừm.” Đi bên cạnh hắn, nàng nhin không được vụng trộm nhìn hắn, tỉ mỉ phát hiện vẻ mặt của hắn không còn lạnh lùng nữa.

Hắn...không tức giận nữa sao?

Chần chờ một lát, Hải Lăng nhẹ giọng nói, “Thiếp...Hôm nay có phải là thiếp đã làm sai điều gì khiến chàng không vui không?” Không hỏi rõ ràng, nàng không biết sau này chính mình có tái phạm khiến hắn tức giận nữa hay không.

Miên Dục neho mắt nhìn nàng, “Nàng còn không biết mình sai cái gì sao?”

“Thiếp... không biết.” Về mặt nàng khó hiểu lắc đầu, hoàn toàn không biết chính mình sai ở đâu.

Hắn hừ nhẹ một tiếng, hỏi, “Thường Hoàng kia là người lúc trước đã cứu nàng?”

Nàng có chút không rõ vì sao hắn lại nói về chuyện này nhưng vẫn thuận theo trả lời, “Ừm, năm đó nếu không phải là huynh ấy đúng lúc cứu thiếp, chỉ sợ thiếp đã bị người khác cưỡng bức, cho nên thiếp vẫn luôn cảm kích biểu ca.”

“Ân tình là ân tình, nàng phải nhớ cho rõ ai là trượng phu của mình.” Gọn gàng dứt khoát cảnh cáo, không cho nàng lại nhớ đến Thường Hoàng, hắn mới là người nàng lúc nào cũng phải nhớ đến trong phòng.

“Thiếp đương nhiên nhớ rõ.” Cảm giác tay hắn ôm eo nàng thắt chặt lại, mà trong giọng nói của hắn lại có chút tức giận, Hải Lăng có chút không hiểu.

“Một khi đã vậy, mau chóng đuổi hai người đó đi, nếu như bọn họ còn vòng vo, liền đến trưởng phòng chỉ cho bọn họ ít bạc, coi như là cảm tạ ân tình năm đó hắn cứu nàng.”

Không dự đoán được hắn sẽ nói như vậy, Hải Lăng hơi kinh ngạc. Chẳng lẽ ý của hắn là đuổi cả tỷ tỷ đi sao? Đây không phải là hắn không định nạp tỷ tỷ làm trắc phúc tấn sao?

Nàng nhin không được vui vẻ đáp, “Được, qua hai ngày nữa biểu ca khỏi bệnh, thiếp sẽ bảo bọn họ rời đi.”

Thấy nàng không có ý muốn giữ Thường Hoàng lại, trong lòng Miên Dục cũng thoải mái hơn.

Xem ra là hắn đa tâm, cho dù lúc trước nàng từng ái mộ Thường Hoàng, nhưng lúc này trong lòng nàng đều hướng về hắn.

Phiền não trong lòng đã tiêu tán, Hải Lăng kéo tay hắn, bên môi nở nụ cười rạng rỡ.

Nhìn nụ cười ngọt ngào của nàng, tâm tình của Miên Dục cũng tốt lên theo nàng, “Sao nào, cười vui vẻ như vậy?”

“Không có gì, trăng đêm nay thật đẹp.” Nàng mở to mắt, giả bộ ngắm trăng, không dám đối mặt với hắn nói ra điều vui vẻ trong lòng.

Giờ Ngọ ngày hôm sau, vương phủ có một vị khách ngoài ý muốn.

Thấy phụ nhân ngồi trong sảnh, Hải Lăng nhíu mày, chậm rãi bước vào.

“Đại nương, sao ngài lại đến đây?”

Đồng phu nhân vừa thấy nàng đến, ban đầu đánh giá toàn thân của nàng, trong lòng thầm nghĩ quả nhiên con gái nói không sai, Hải Lăng ở đây quả thực là sung sướng, gương mặt cùng dáng người đều xinh đẹp hơn.

“Hải Lăng, con gả qua lâu như vậy, đại nương vẫn không rảnh đến thăm con, ngày hôm nay liền đặc biệt bớt chút thời gian đến xem con sống thế nào? Nhìn khí sắc của con, chắc hẳn sống rất tốt?”

“Vâng.” Sao đại nương lại không rảnh, cả ngày đều rảnh rồi không có việc gì làm. Nhưng nàng cũng không phải oán giận đại nương không đến thăm mình, mà là không rõ vì sao hôm nay đại nương lại đặc biệt đến, nhất định là có chuyện. “Đúng rồi, đại nương, tỷ tỷ ở trong phủ, để con cho người mời tỷ tỷ đến gặp ngài.”

“Không cần, hôm nay ta đặc biệt đến thăm con, không phải đến gặp nó.” Đổi giọng, sắc mặt Đồng phu nhân trầm xuống, “Ta nói Hải Lăng, con làm phúc tấn rồi, liền không nhận cha mẹ sao?”

Không biết bà nói đến việc gì, Hải Lăng vội vàng phủ nhận, “Hải Lăng chưa từng nghĩ như vậy.”

“Chưa?” Đồng phu nhân nói, “Con không biết chuyện phụ thân con mấy lần đến phủ gặp con, kết quả đều bị thủ vệ ngăn ở ngoài, không cho ông ấy đi vào?”

“Có chuyện này? Con không biết.” Nàng còn tưởng rằng phụ thân hết hy vọng, cho nên mấy ngày nay mới không đến cửa cầu quan, không nghĩ tới bị thủ vệ chặn lại, nói như vậy...Chẳng lẽ là ý của Miên Dục?

Là phụ tham lam khiến chàng phiền lòng, cho nên mới không có phụ thân vào cửa sao?

“Con không biết?” Đồng phu nhân hồ nghi nhìn nàng.

Tối trước cửa vương phủ, bà còn tưởng rằng sẽ giống như trượng phu bị cản lại ở ngoài cửa, vốn là không muốn mất mặt, nhưng sáng sớm Hải Đường về nhà khóc lóc kể về bà một phen, khiến bà không thể tự mình đến cửa, may mà thủ vệ sau khi biết thân phận của bà, cũng không ngăn bà ngoài cửa.

“Con thật sự không biết có chuyện này, con nghĩ có lẽ là do vương gia phân phó.”

“Vì sao ngài ấy lại phân phó như vậy?” Đồng phu nhân nghi ngờ hỏi, “Chẳng lẽ con bảo ngài làm vậy?”

“Không phải, chuyện này nếu không phải đại nương nói, con không hề biết.”

“Thôi, hôm nay ta tới là vì chuyện khác.” Đồng phu nhân vẫy tay, chẳng muốn truy cứu chuyện này, bà tới đây là có chuyện quan trọng hơn muốn nói.

“Chuyện gì?” Hải Lăng nắm chặt khăn trong tay, trong lòng cũng biết mục đích của đại nương đến đây. Nàng thiện lương, nhưng không hề ngu dốt, có thể khiến cho đại nương tự mình đến cửa, nhất định là vì chuyện của tỷ tỷ.

“Ta đây nói thẳng, một mình con hầu hạ vương gia nhất định vô cùng vất vả, không bằng để cho tỷ tỷ con cùng con hầu hạ vương gia, cùng có thể giảm bớt chút trách nhiệm của con. Huống hồ hai tỷ muội các con ở một chỗ, có thể chiếu cố lẫn nhau, có nó chăm sóc con, cũng không ai dám khinh dễ con.”

Hải Lăng rũ mắt xuống. Quả nhiên đại nương đến vì chuyện này, thật buồn cười, chẳng lẽ bà không biết từ nhỏ đến lớn, người bắt nạt nàng nhiều nhất chính là tỷ tỷ sao? Hiện giờ, ngay cả trượng phu của nàng mà tỷ tỷ cũng muốn cướp!

“Vậy Thường Hoàng biểu ca làm sao bây giờ?”

“Hắn?” Đồng phu nhân khinh thường nói, “Cái tên vô dụng đó, Hải Đường không cần hắn nữa, con bảo hắn trở về đi, đỡ phải hắn lại vướng mắc với Hải Đường buông buông.”

Bà vốn cho rằng đại ca sẽ nể mặt mình, để cho Hải Đường và đứa cháu ngoại này bá đường thành thân, kết quả không ngờ tới đại ca vừa nghe đứa con mình dẫn Hải Đường bỏ trốn, tính ương ngạnh kia liền nổi lên, ngay cả con trai cũng không nhận.

Nếu không, dựa vào gia sản của mẹ bà, đủ cho Hải Đường sống tốt, chẳng qua là...Hôm nay tới đây mới phát hiện Dự thân vương phủ này, còn hơn xa nhà mẹ đẻ bà, cho nên vô luận thế nào bà cũng phải để con gái gả cho Dự thân vương.

“Cái gì?” Nghe đại nương vô tình nói như vậy, vẻ mặt Hải Lăng ngạc nhiên.

“Tóm lại, con để vương gia nạp Hải Đường vào là được.”

Nàng im lặng không lên tiếng. Không, nàng không muốn như vậy, nàng không muốn mang trượng phu của mình chia sẻ với nữ nhân khác.

“Hải Lăng, ta nói con có nghe hay không?”

“Con nghe, nhưng mà...” Nàng hít sâu một hơi, nói ra suy nghĩ trong lòng, “Con không muốn cùng tỷ tỷ chung chồng.”

“Người nói cái gì?” Đồng phu nhân giận dữ hỏi. Không nghĩ tới Hải Lăng ngày xưa luôn nhu thuận, cũng dám cự tuyệt yêu cầu của bà.

Đối mặt với lửa giận của đại nương, Hải Lăng hơi rùng mình, sau đó lấy dũng khí nói, “Đại nương, tỷ tỷ là người của biểu ca, sao có thể lại gả cho vương gia? Lại nói, chuyện này cho dù con đồng ý, vương gia không đồng ý cũng không có tác dụng.” Tối hôm qua Miên Dục muốn nàng nhanh chóng cất bước tỷ tỷ và Thường Hoàng biểu ca, điều này chứng tỏ chàng không muốn thu tỷ tỷ làm trắc phúc tấn.

“Người là phúc tấn của ngài, chỉ cần người mở miệng, có nhiều nữ nhân hầu hạ, sao ngài không đồng ý? Nam nhân đều như vậy, chỉ ngại không đủ nữ nhân, sẽ không ngại nhiều nữ nhân.” Đồng phu nhân tức giận ra lệnh, “Tóm lại, chuyện này người không thể không đồng ý!”

“Phúc tấn, Đồng phu nhân kia thật sự quá đáng, bà ta dựa vào cái gì mà yêu cầu người làm như vậy?!” Vừa rồi Châu Nhi vẫn luôn ở bên cạnh, sau khi Đồng phu nhân rời đi, mới tức giận nói.

Hải Lăng cắn môi dưới, bởi vì tức giận, tim trong ngực như muốn nhảy ra. Nàng tuyệt đối sẽ không mang trượng phu chia một nửa cho tỷ tỷ, nàng không muốn chàng ôm ấp nữ nhân nào ngoài mình!

“Phúc tấn, người không thể đồng ý với yêu cầu của bà ta.” Thấy nàng im lặng không nói, Châu Nhi lo lắng nhắc nhở.

Mấy giây sau, Hải Lăng nhin xuống tức giận trong lòng, lúc này mới từ từ mở miệng nói, “Châu Nhi, em yên tâm, mặc kệ là đại nương nói gì, ta cũng sẽ không đồng ý.”

“Vậy thì tốt rồi, em còn sợ người sẽ mềm lòng đồng ý với bà ta. Tuy rằng vương gia sủng người như vậy, nhưng nếu người thật sự mở miệng, vương gia nhất định sẽ không đồng ý.” Phúc tấn chỉ có một điều duy nhất không tốt chính là quá mềm lòng, cho nên mới bị tỷ tỷ đáng giận kia bắt nạt.

Hải Lăng nhắm mắt trầm ngâm một lát. Tính tình của tỷ tỷ muốn cái gì nhất định phải có được, tuyệt đối không bỏ qua như vậy, mình nên làm gì bây giờ?

Cho dù bây giờ đuổi tỷ tỷ đi, khẳng định tỷ tỷ cũng sẽ không rời đi.

Đúng rồi, nàng lại đi khuyên nhủ Thường Hoảng biểu ca, thuận tiện cho huynh ấy chút bạc, coi như là báo ân, có lẽ chỉ cần huynh ấy mềm lời dễ dàng tỷ tỷ vài câu, tỷ tỷ sẽ đồng ý rời đi cùng biểu ca.

Nghĩ như vậy, Hải Lăng vội vàng đi đến phòng của Thường Hoảng.

“Phúc tấn, người vội vàng đi đâu vậy?” Thấy nàng đi vội vàng như vậy, Châu Nhi vội đuổi theo.

“Đi tìm biểu ca.” Bắn khoắc đến mặt mũi của Thường Hoảng, nàng bảo Châu Nhi, “Em về phòng trước đi.”

Đi tới cửa phòng, Hải Lăng giật mình thấy Thường Hoảng đang thu dọn quần áo, giống như chuẩn bị rời đi.

“Biểu ca, huynh làm gì vậy?”

“Biểu muội, muội đến đúng lúc, ta đang muốn tìm muội nói cáo từ, ở trong vương phủ quá rầy lâu như vậy, ta cũng nên đi.”

“Vậy tỷ tỷ?”

“Nàng ấy?” Nhắc đến Hải Đường, vẻ mặt Thường Hoảng trở nên u ám, “Nàng ấy không muốn đi cùng ta.”

“Biểu ca...” Hải Lăng khó xử nhìn hần. Nàng tới đây là hy vọng hần có thể dẫn tỷ tỷ đi, nhưng xem ra hần nhất định rời đi một mình.

Thấy nàng muốn nói lại thôi, hần mở miệng hỏi, “Làm sao vậy? Có phải muội có gì muốn nói không?”

Nàng nâng mắt nhìn hần một lúc, lúc này mới nói ra mục đích của mình, “Nếu biểu ca phải rời đi, ta hy vọng huynh có thể đi dẫn tỷ tỷ cùng đi.”

“Ta đã hỏi qua nàng, nhưng nàng không muốn đi, nói muốn ở lại.” Thường Hoảng bất đắc dĩ nói.

“Nhưng mà tỷ tỷ...” Hải Lăng do dự, không biết nên nói như thế nào, nàng sợ hần nghe xong sẽ khổ sở.

Thấy vẻ mặt nàng kỳ quái, Thường Hoảng hỏi, “Hải Đường làm sao?”

Dưới sự truy hỏi của hần, suy xét một lúc, nàng quyết định nói cho hần biết sự thật, “Tỷ tỷ muốn...muốn vương gia nạp nàng.”

“Cái gì?!” Trong lòng Thường Hoảng phát lạnh, cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao nàng không chịu cùng hần rời đi. Cũng đúng, hần chỉ là một bình dân bình thường, dựa vào đâu mà so sánh với một vương gia? Luận gia

thế không có gia thế, luận quyền thế không có quyền thế, càng đừng nói dung mạo của Dự thân vương vô cùng tuấn mỹ, nhưng...“Nàng chẳng lẽ không nghĩ đến đó là trượng phu của muội sao?”

Nàng bất đắc dĩ trả lời, “Tỷ tỷ luôn là như vậy, muốn làm gì thì làm cái đó.”

“Không sai, nàng vốn là một nữ nhân bốc đồng lại ích kỷ, sao có thể suy nghĩ cho muội.” Thường Hoảng cao giọng cười. Hắn không phải không biết tính của Hải Đường, nhưng lúc trước bị vẻ ngoài xinh đẹp của nàng làm cho mê hồn, hoàn toàn không nghĩ đến những cái này.

Lúc trước sau khi hai người cùng rời khỏi Đồng gia, hắn liền dẫn nàng đến Giang Nam làm sinh ý nhỏ sống tạm, nhưng nàng lại âm ỉ muốn hắn mua nhà lớn, lại còn muốn một đám nô tỳ hầu hạ nàng, mặc trên người cũng phải là tơ lụa, ăn phải là sơn hào hải vị.

Hắn buôn bán dù kiếm được tiền, cũng không chịu được tốc độ tiêu xài của nàng, cho đến sau này, thậm chí ngay cả nhà cũng phải bán đi lấy tiền mặt, tài chính quay vòng không được, sinh ý của hắn cũng cứ như vậy là sụp đổ.

Hắn không phải chưa từng hối hận muốn đưa nàng quay về Đồng gia, nhưng lại suy nghĩ, Hải Đường đã là nữ nhân của hắn, hắn nên gánh trách nhiệm này, nhưng ai ngờ nàng lại ham muốn vinh hoa phú quý, ngay cả trượng phu của muội cũng muốn cướp.

Hải Lăng thấy Thường Hoảng nghe xong liền vô cùng đau lòng và phẫn nộ, nhưng vô luận là thế nào nàng cũng không muốn phải mang trượng phu của mình chia sẻ với tỷ tỷ, cho nên vẫn nói ra lời trong lòng, “Biểu ca, ta biết tỷ tỷ là người của huynh, cho nên việc tỷ tỷ không muốn cùng huynh rời đi, ta hy vọng huynh có thể khiến tỷ tỷ cùng đi, ta chuẩn bị một chút bạc, có thể duy trì sinh hoạt của hai người một thời gian.”

“Hơn nữa, trước đó ta đã viết một phong thư, gửi cho cậu, cầu tình thay cho hai người, thỉnh cầu ông ấy chấp nhận huynh và tỷ tỷ, ta nghĩ cũng sắp có tin tức rồi.”

Không ngờ nàng lại làm như vậy, Thường Hoảng có chút ngoài ý muốn liếc mắt nhìn một cái. Ở trong mắt nàng, hắn không còn nhìn thấy sự luyến mộ của ngày xưa, giờ phút này, vì bảo vệ trượng phu của mình, nàng không còn giống ngày xưa để mặc Hải Đường thích lấy thì lấy, trong mắt nàng là sự kiên định, điều đó nói lên nàng vô cùng để ý đến trượng phu của mình.

Trầm ngâm một lát, hắn hỏi: “Biểu muội, Dự thân vương đối với muội thế nào?” Thật ra trong thời gian ở đây, hắn cũng nghe không ít hạ nhân nói đến, Dự thân vương vô cùng sủng ái nàng, nhưng hắn hy vọng có thể chính tai nghe nàng nói.

“Chàng đối với ta rất tốt, đời này chưa từng có ai yêu thương, để ý ta như vậy.”

“Vậy thì tốt rồi.” Hắn trầm ngâm gật đầu, “Khi nào thì người kia mang tin tức của phụ thân ta về?”

“Ta nghĩ chắc vài ngày nay là sẽ có thôi.”

Suy nghĩ giây lát, giống như hạ quyết tâm gì đó, Thường Hoảng ngẩng đầu, “Được, nếu phụ thân đồng ý hôn sự của ta và Hải Đường, dù Hải Đường không muốn, ta cũng sẽ mang nàng ấy về quê, không để cho nàng ấy bám lấy vương gia.” Nữ nhân của hắn thì hắn nên tự mình quản giáo cho tốt.

“Thật sao? Cảm ơn biểu ca.” Hải Lăng vui sướng nói.

Đối mặt với vẻ thiện lương của nàng, hắn cảm thấy đau lòng và áy náy. “Biểu muội, là chúng ta nên xin lỗi, ta chỉ làm chuyện ta nên làm mà thôi.”

Giờ phút này trong phòng không có ai phát hiện bên ngoài phòng xuất hiện một bóng người, nghe xong câu chuyện của hai người, liền lộ ra vẻ mặt phẫn hận và oán độc.

24. Chương 9-1

Ba ngày sau, cuối cùng Hải Lăng cũng nhận được tin tức từ phía cậu, xem xong nội dung bức thư, nàng vui mừng đi về phía phòng Đồng Hải Đường và Thường Hoàng.

Miên Dục vừa về phủ liền thấy thê tử vẻ mặt vui vẻ đi trên hành lang, bước chân đang đi về phía phòng ngủ liền đổi hướng đi phía sau nàng.

Đứng ở xa, hẩn nhìn qua cửa phòng thấy nàng đưa cho Thường Hoàng một phong thư, đôi mày nhăn lại, chỉ thấy nàng vẻ mặt tươi cười không biết đang nói gì với Thường Hoàng, Thường Hoàng nhận thư, đọc một lát sau đó nói mấy câu.

“...Thế này thì tốt quá rồi, cảm ơn muội, Hải Lăng.”

“Không có gì, biểu ca, cứ như vậy...” Hải Lăng còn chưa nói xong, thì thấy Miên Dục đi vào trong phòng.

“Có chuyện gì vậy? Nhìn hai người cười vui vẻ như vậy.” Hẩn ngoài cười trong không cười lên tiếng, trong giọng nói lộ ra một tia âm hàn

Thường Hoàng rung mình, ngẩng đầu nhìn, phát hiện Miên Dục đang phóng ánh mắt sắc như đao về phía hẩn.

Lúc trước hẩn cũng cảm nhận được hình như Dự thân vương đối với mình có chút địch ý, mà giờ phút này ánh mắt ghét cay ghét đắng làm hẩn càng thêm chắc chắn. Nhưng làm hẩn khó hiểu, hẩn không biết bản thân mình đắc tội với Dự thân vương ở chỗ nào?

Không ngờ được Miên Dục sẽ ở chỗ này, Hải Lăng có chút ngoài ý muốn, nàng mỉm cười giải thích, “Là như vậy, thiếp vừa nhận được thư cậu gửi đến, cho nên lấy đưa cho biểu ca.”

Cuối cùng cậu cũng nguyện ý tha thứ cho biểu ca và tỷ tỷ, điều này chính là tin tức vô cùng tốt, cho nên nàng vội vàng đến nói cho biểu ca tin này.

“Vậy sao? Thư viết gì vậy?” Miên Dục bất động thanh sắc ôm vai nàng, liếc mắt nhìn Thường Hoàng một cái.

Nhận lấy ánh mắt sắc bén chiếu đến, Thường Hoàng vốn không hiểu, sau đó nhìn thấy hẩn ôm vai Hải Lăng, bộ dạng chiếm hữu kia khiến hẩn lập tức hiểu ra, thì ra sở dĩ Dự thân vương có địch ý với hẩn, tất cả là vì Hải Lăng, hẩn không khỏi cười khổ. Xem ra vị vương gia này vô cùng để ý đến Hải Lăng.

“Thư ở chỗ này, mời vương gia xem.” Hẩn không muốn tạo ra hiểu lầm gì, vì thế thản nhiên đưa thư trong tay cho Miên Dục.

Miên Dục nhận thư, sau khi xem xong, sắc mặt cũng bình thường lại, đưa thư trả lại cho hẩn, “Nói như vậy, người định cưới Đồng Hải Đường, bốn vương chúc mừng các người trước.”

“Cảm ơn vương gia.” Thường Hoàng vội chắp tay đáp lại. Trong lòng trộm cười, quả nhiên là vậy, địch ý của vương gia trong phút chốc liền biến mất.

“Người định bao giờ thì cầu hôn?” Đã nhiều này, Đồng Hải Đường vẫn chưa từ bỏ trăm phương nghìn kế muốn tính kế hẩn, khiến hẩn vô cùng mất kiên nhẫn, chỉ mong sao sớm đuổi nàng ta ra khỏi phủ.

“Khoảng hai ngày nữa, chờ sau khi ta và Đồng Hải Đường thương lượng xong, thì sẽ qua chỗ dựng cầu hôn.”

“Nếu như cần gì, cứ việc nói với tổng quản, ta sẽ dặn hẩn trước một tiếng.” Miên Dục nói xong, liền dẫn Hải Lăng đi.

Đi ra khỏi phòng, phát hiện trên mặt Hải Lăng vẫn treo lên nụ cười, hẩn nhíu mày hỏi: “Thường Hoàng muốn thành thân với tỷ tỷ của nàng là chuyện của bọn họ, nàng cười vui vẻ như vậy làm gì?”

“Không dễ dàng gì mới nhận được lời đồng ý của cậu, cho hai người đó thành thân, thiếp nhịn không được vui vẻ cho bọn họ mà thôi.” Nàng không thể nói ra lời thật lòng, nàng vui như vậy là vì sắp tới tỷ tỷ sẽ theo biểu ca rời khỏi vương phủ, sẽ không âm ỉ muốn là trắc phúc tấn nữa.

“Bọn họ sẽ sớm rời khỏi vương phủ chứ?” Miên Dục chỉ quan tâm chuyện này, nếu không phải vì mặt mũi của nàng, hẳn đã sớm ra lệnh đuổi khách.

“Ừm, sau khi biểu ca thuyết phục tỷ tỷ, sẽ lập tức rời đi.”

Trở lại phòng ngủ, Hải Lăng hầu hạ thay triều phục, mặc vào một chiếc trường bào, giúp hắn cài đai lưng, sau đó lại mặc thêm một ngoại bào màu trắng.

Thay đổi xong quần áo, nhìn phong thái mị nhân của phu quân, cho dù hàng đêm vẫn chung chăn gối, nàng vẫn không nhận được mà bị mê hoặc.

Ánh mắt thẹn thùng e lệ của nàng, khiến tâm trạng của Miên Dục vô cùng tốt, kéo nàng ngồi trên đùi, hắn hôn nhẹ lên môi hồng một cái.

Bị cử chỉ thân mật của hắn làm đỏ mặt, Hải Lăng đột nhiên nghĩ đến một chuyện, nàng vội vàng nhắc nhở hắn, “Còn chưa đến nửa tháng nữa là đến sinh thần của thái hậu, chúng ta nên tặng lễ vật gì thì tốt?”

“Ta đã chuẩn bị xong lễ vật, nàng không cần quan tâm. Đúng rồi, ngày sinh thần của thái hậu, nàng ngàn vạn lần đừng tiến cung.”

“A, nhưng mà lúc trước thái hậu nói muốn thiệp tiến cung cùng người xem diễn...”

“Đến lúc đó nàng tìm lý do từ chối.” Môi hắn chuyển xuống chiếc cổ trắng ngần của nàng.

“Vì sao?” Hô hấp của nàng có chút loạn, khó hiểu hỏi.

“Ngày đó có nhiều hoàng thân quốc thích và quan văn võ tiến cung chúc mừng thái hậu, ta lo lắng nàng sẽ không quen.”

Mặc dù Hải Lăng cảm thấy lý do này hơi gượng ép, nhưng mà vẫn dụi dằm đồng ý, “Được, thiệp sẽ nói với thái hậu rằng không khỏe, ngày hôm đó sẽ không tiến cung, a...” Nàng kinh hô một tiếng, kiều nhan đỏ lên, “Chàng, chàng đừng như vậy...” Hắn vậy mà lại cách quần áo cần ngực nàng.

Nàng đưa tay muốn che ngực, nhưng bị hắn bắt được giữ chặt đằng sau lưng.

Miên Dục nâng mắt ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp đỏ bừng vì xấu hổ của nàng, ban đầu chỉ là muốn trêu chọc nàng, nhưng mà đùa với lửa, trong cơ thể hắn liền dâng lên một cỗ lửa nóng, bế nàng lên, đi về phía giường.

Nàng vừa hầu hạ thay quần áo, giờ lại rơi xuống đất...

“Chàng...Không có việc gì làm sao?” Trong màn lụa, Hải Lăng thẹn thùng hỏi.

“Những chuyện đó không vội.”

Không rảnh nói chuyện, nàng yêu kiều than nhẹ...

“Hải Lăng.”

“Tỷ tỷ.” Thấy nàng, Hải Lăng nhú mày. Không biết biểu ca có nói chuyện cậu gửi thư tới hay không? Tỷ tỷ có đồng ý cùng hắn rời đi không?

“Muội cho người lui xuống đi, ta có chuyện muốn nói với muội.” Đồng Hải Đường liếc mắt nhìn ma ma và Châu Nhi.

Hải Lăng bảo các nàng đưa hài tử về phòng trước, Châu Nhi chần chừ một chút, lúc này mới chậm chạp đi ra ngoài, trong lòng nói thầm. Chuyện gì đây, thần bí như vậy không cho các nàng nghe?

Nhìn các nàng rời đi, Hải Lăng mới hỏi: “Tỷ tỷ có chuyện gì muốn nói với muội?”

Đồng Hải Đường mỉm cười mở miệng, “Hải Lăng, ta quyết định gả cho Thường Hoàng rồi.”

“A, thật vậy sao?” Trên mặt nàng vui vẻ, “Vậy thì tốt quá rồi, chúc mừng tỷ.”

“Thường Hoảng nói quấy rầy ở vương phủ lâu như vậy, ở lại cũng xấu hổ, đã rời khỏi vương phủ trước, đến khách điểm ở tạm, mà ta sau khi chào từ biệt muội thì cũng phải rời khỏi.”

“Như vậy à, vậy tỷ tỷ phải bảo trọng rồi.” Trong lòng nàng lập tức thở ra nhẹ nhõm, may mắn cuối cùng tỷ tỷ cũng rời đi.

Đồng Hải Đường lại nói, “Như thế này, ta muốn về nhà trước một chuyến, cùng nương thương lượng làm thế nào để phụ thân tha thứ, nhưng Thường Hoảng lại quên vài thứ, muốn ta giúp hẩn mang qua, Hải Lăng, muội có thể giúp ta mang qua khách điểm được không?”

Thấy tỷ tỷ thành tâm thành ý, nàng cũng không suy nghĩ nhiều, liền gật đầu đồng ý, “Được.”

Đồng Hải Đường lập tức đem bao quần áo giấu ở sau lưng giao cho nàng, cẩn thận dặn dò, “Thường Hoảng ở phòng số ba khách điểm Thăng Lai, khi muội đến cứ hỏi chưởng quầy là được. Đúng rồi, những lời ta vừa nói với muội, thì đừng cho Châu Nhi biết.”

“Vì sao?”

“Muội cũng biết nha đầu kia rất ghét ta, nếu biết ta nhờ muội thay ta đưa đồ đến khách điểm, khẳng định sẽ nhiều miệng, nói không chừng còn nghi ngờ ta muốn hại muội.”

“Châu Nhi sẽ không nghĩ như vậy.” Mặc dù miệng Hải Lăng nói như vậy, nhưng nàng vô cùng hiểu tỷ tỷ nói không sai, Châu Nhi quả thật vô cùng ghét tỷ tỷ, còn luôn đề phòng tỷ ấy.

“Sao lại không, nha đầu ấy mỗi lần thấy ta, liền phòng ta như phòng trộm, tóm lại, muội đừng nói cho Châu Nhi biết là được, cũng đừng cho Châu Nhi đi theo, tự mình đến là tốt rồi.” Vì để muội muội tin tưởng, Đồng Hải Đường nói tiếp, “Chờ muội đến khách điểm, tỷ muội chúng ta tâm sự một lúc, ta có chút chuyện muốn nói với muội, là chuyện về vương gia.”

“Vương gia.”

Thấy muội muội có hứng thú, Đồng Hải Đường cố ý nói, “Muội có muốn hẩn cả đời chỉ sủng ái mỗi mình muội hay không?”

“Đương nhiên...là muốn.” Hải Lăng thành thật gật đầu.

“Thì vậy, ta sẽ dạy muội, làm thế nào để buộc chặt được tâm của hẩn, còn nữa, sau này nếu hẩn muốn nạp thiếp, muội cần phải làm những gì.” Cúi đầu xuống, vẻ mặt Đồng Hải Đường áy náy nói tiếp, “Ta biết chính mình lúc trước không nên đối với muội như vậy, ta chỉ là muốn bù đắp lại cho muội, có lẽ đây là lần cuối tỷ muội chúng ta gặp mặt.”

Cho dù lúc trước tỷ tỷ một lòng muốn cướp phu quân của nàng, nhưng giờ phút này tỷ ấy đã thay đổi, lại chủ động đến giải thích, Hải Lăng luôn khoan dung, lập tức liền tha thứ cho qua.

“Việc này tỷ tỷ không cần để ở trong lòng, đều đã qua rồi.” Ít nhất tỷ ấy cũng đã đồng ý rời đi cùng Thường Hoảng, không còn mơ ước đến phu quân của nàng, như vậy là đủ rồi.

“Hải Lăng, muội thật sự rất lương thiện. Ta đã nói trước với nương, muốn về nhà trước, như vậy lát nữa chúng ta sẽ gặp nhau ở khách điểm.”

“Được.”

Thấy muội muội đồng ý, Đồng Hải Đường mỉm cười rồi rời đi.

25. Chương 9-2

“Cô nương, phòng số ba chính là gian này.”

“Làm phiền tiểu nhị rồi.” Hải Lăng lấy một chút bạc vụn đưa cho tiểu nhị.

Tiểu nhị nói cảm ơn rồi rời đi. Nàng đứng ngoài cửa gỗ một lúc không thấy ai mở cửa, chần chừ một lúc rồi trực tiếp đẩy cửa đi vào, nhìn thoáng qua trong phòng, thấy Thường Hoảng đang nằm trên giường, hai mắt nhắm lại giống như đang ngủ.

“A, biểu ca đang nghỉ ngơi sao?”

Nàng đặt túi quần áo xuống, không đến đánh thức hần, yên lặng ngồi trên ghế đợi tỷ tỷ.

Không lâu sau, Đồng Hải Đường liền cầm theo một bình trà nóng đi vào.

“Tỷ tỷ, tỷ đã về, hình như biểu ca đang ngủ.” Hải Lăng không nghi ngờ nói.

Đồng Hải Đường đưa mắt nhìn về phía giường một cái, “Ừm, hần nói đêm qua ngủ không ngon, muốn ngủ một lúc, dặn tỷ đừng đánh thức hần.” Nàng rót hai chén trà, đưa một chén cho muội muội, sau đó nâng chén kính nàng, “Hải Lăng, trước đây là tỷ tỷ không đúng, chén trà này là tỷ tỷ xin lỗi muội, chuyện ngày xưa muội đừng để trong lòng.”

“Tỷ tỷ đừng nói như vậy, muội sẽ không để trong lòng.” Nàng nhận lấy chén trà, uống một ngụm.

“Tỷ còn muốn cảm ơn muội, ít nhiều cũng nhờ muội viết thư cho cậu, xin cậu tác thành chuyện của tỷ và Thường Hoảng, đến, chúng ta lấy trà thay rượu, về sau không kể đến những hiềm khích trước đây nữa, làm tỷ muội tốt với nhau.”

Dưới sự ân cần khuyên bảo của tỷ tỷ, sau khi uống xong chén trà, nàng cảm thấy hoa mắt, liền phát hiện chỗ không đúng, nhưng đã không còn kịp rồi, toàn thân nàng không có chút sức lực, không có cách nào đứng lên được.

“Tỷ tỷ, tỷ bỏ thêm cái gì vào trong trà?”

Thấy nàng gục xuống bàn, Đồng Hải Đường cuối cùng cũng thực hiện được quỷ kế cười gằn, nói ra âm mưu của mình.

“Trong trà không có gì cả, ta chỉ hạ thuốc mê vào cốc của ngươi thôi! Ngươi dám không để ta ở trong phủ, lại còn kích động Thường Hoảng dẫn ta đi? Hừ, cũng đừng trách ta không nể tình tỷ muội! Chờ sau khi ngươi chết, Dự thân vương và cả vương phủ đều là của ta.”

“Tỷ, tỷ muốn giết ta!?” Nghe vậy, Hải Lăng chấn kinh, nhưng giờ phút này nàng không có chút sức lực ào, chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

“Không sai, chờ sau khi ngươi và Thường Hoảng chết, vương gia biết được hai người cùng nằm trên giường, sẽ nghĩ đến ngươi là muốn bỏ trốn cùng Thường Hoảng, đến lúc đó...Ha ha ha, hần sẽ hận ngươi đến chết.”

Không thể tưởng tượng được tỷ tỷ sẽ bày ra âm mưu ác độc như vậy, không chỉ muốn đẩy nàng vào chỗ chết, mà còn vu khống cho nàng và Thường Hoảng biểu ca!

“Sao tỷ lại có thể làm như vậy?! Tỷ và Thường Hoảng biểu ca cũng từng có tình cảm, thậm chí ngay cả biểu ca tỷ cũng muốn giết?!”

“Nếu như hần không chết thì kế hoạch của ta không thể thành công, vì tương lai của ta, đành phải hy sinh hần thôi.” Đồng Hải Đường cười lạnh nói, “Cả chương quây và tiểu nhị của khách điểm này đều tận mắt thấy ngươi cầm bọc quần áo tiến vào gian phòng này tìm người, lần này dù ngươi không chết thì cũng hết đường chối cãi, ngươi có biết trong bọc quần áo này là gì không? Tất cả đều là quần áo và trang sức mà ta lấy trộm từ phòng ngươi.”

Lúc này Hải Lăng mới bừng tỉnh, thì ra tỷ tỷ vì vu oan cho nàng, cho nên mới không cho nàng nói với Châu Nhi, hơn nữa nàng còn gạt Châu Nhi rời khỏi vương phủ, một mình đến khách điểm.

Nàng cố gắng giữ lại một chút ý thức, không để mình hôn mê, yếu ớt hỏi, “Ngươi...Với cá tính của ngươi, tuyệt đối sẽ không nghĩ ra được mưu kế này, rốt cuộc là ai đứng sau ngươi?”

“Ngươi đã sắp chết thì ta cũng thẳng thắn nói cho ngươi biết, tất cả đều là chủ ý của nương ta, ai bảo ngươi dám không để vương gia thu ta, còn muốn đuổi ta đi!” Những điều này đều là mưu kế ngày hôm qua nàng nương bày ra cho nàng.

“Quả nhiên là đại nương...” Nàng cũng đoán được, đại nương vẫn luôn sủng nịnh đại tỷ, thay tỷ tỷ nghĩ ra những âm mưu như vậy cũng không có gì lạ, “Nhưng dù vậy, dù ta có chết, các người cũng đừng mong được như ý, Miên Dục, chàng sẽ không thềm nhìn đến người, chẳng lẽ người không sợ vì chuyện này mà chàng sẽ giận lây sang các người sao? Dù sao chúng ta cũng là tỷ muội.”

Đồng Hải Đường cười lạnh, “Không cần người lo lắng, chờ sau khi các người chết, ta sẽ tự mình đi thông báo cho hắn, nói là người và Thường Hoàng là gian phu dâm phụ cùng nhau bỏ trốn, như vậy, hắn sẽ không giận lây sang ta.”

Hải Lăng cố gắng chống đỡ mí mắt, sống chết trông mắt nhìn nàng ta. Nàng không cam lòng, không cam lòng cứ như vậy chết đi trong âm mưu của tỷ tỷ, nhưng cơ thể nàng không thể nhúc nhích được.

Miên Dục, cứu thiếp!

Thiếp không muốn phải rời bỏ chàng như vậy, thiếp còn muốn sinh con cho chàng, cùng chàng sống đến đầu bạc, cùng nhau nhìn con của chúng ta lớn lên...

Thấy muội muội cuối cùng không chống đỡ được nữa, nặng nề nhắm mắt lại, Đồng Hải Đường lộ ra nụ cười đắc ý.

“Người cứ an tâm chết đi, trượng phu của người sẽ do ta chiếu cố, ha ha ha....”

Kéo Hải Lăng lên giường của Thường Hoàng, sau đó khép cửa phòng lại, đi đến cách vách do nương cho người thuê ngày hôm qua, đốt nến, tùy ý để ngọn lửa từ từ lan ra cả căn phòng.

Gừng càng già càng cay, nương đã tính toán hết mọi chuyện, nếu như lửa cháy từ phòng bên cạnh phòng bọn họ, người ngoài sẽ không nghi ngờ, khi có người phát hiện sẽ cho rằng bọn họ xui xẻo bị chết lây, mà hai người họ bị hôn mê, nếu không bị chết cháy thì cũng bị ngạt khói mà chết.

“Ta nghe rõ ràng là phúc tấn đến khách điểm gặp người, trên đường nhiều khách điểm như vậy, rốt cuộc là khách điểm nào?” Sau khi Đồng Hải Đường muốn nàng cùng ma ma đi ra ngoài, nàng liền cảm thấy bất thường, nhất là vẻ mặt của Đồng Hải Đường rất thành khẩn, xem ra có điều không ổn, cho nên nàng liền trốn bên cạnh cửa, nghe lén hai người nói chuyện, nhưng vì cách xa, cho nên không nghe được hết.

Sau khi Đồng Hải Đường rời đi, nàng đã hỏi phúc tấn, nhưng phúc tấn không chịu nói, không lâu sau liền nói muốn ra ngoài, lại không cho nàng đi cùng, dưới sự truy hỏi của nàng, phúc tấn mới nói là đến khách điểm gặp người.

Nàng trái lo phải nghĩ cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng, vì thế lặng lẽ đi theo phúc tấn, nhưng bước chân của nàng không thể nhanh bằng kiệu phu, không bao lâu liền mất dấu.

Đã tìm vài khách điểm mà không thấy người, Châu Nhi đang do dự có nên về hay không, thì nghe phía trước có người hô cháy.

Nàng giật mình, rồi đột nhiên trong lòng nảy ra một dự cảm xấu, khẩn trương đi đến khách điểm đó, liền thấy bên trong hỗn loạn, từ bên ngoài cũng có thể thấy được lửa cháy bên trong, khói đen tỏa ra ngùn ngụt.

Không ít người trong khách điểm chạy ra ngoài, nàng bắt lấy một tiểu nhị trong đám người, vội vã hỏi: “Tiểu nhị, ta hỏi người, vừa rồi người có thấy một nữ nhân mặc y phục màu tím đi vào khách điểm?”

“...Hình như có.” Tiểu nhị bị khói đen làm sắc không ngừng ho, khó khăn trả lời.

“Cái gì mà hình như? Người nghĩ cho rõ ràng, cuối cùng là có hay không?” Châu Nhi lo lắng quát lên.

Tiểu nhị bị nàng nắm chặt quần áo, đành phải cẩn thận nghĩ lại, hỏi, “Có phải là người dung mạo xinh đẹp, quần áo màu tím có thêu hoa sen?”

“Đúng, đúng.”

“Vậy thì không sai, cách đây không lâu người đó vừa đến khách điểm, ta còn dẫn đến một gian phòng, sau đó thì không thấy người đi ra.”

“Cái gì?” Sắc mặt Châu Nhi tái nhợt, lo lắng hỏi lại, “Gian phòng đó ở đâu?”

Tiểu nhị có lòng tốt nói cho nàng, “Cô nương, hiện giờ cả dãy phòng chữ địa kia đều đang cháy lớn, nếu như cô muốn vào cứu người chỉ sợ là không được.” Cũng bởi vì lửa cháy quá lớn, không thể dập lửa nhanh được, bọn họ mới từ bỏ cứu người mà bỏ chạy ra ngoài.

“Nhưng phúc tấn của ta ở bên trong...”

“Châu Nhi, nàng làm gì ở đây?”

Chợt nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên, nàng vội vàng quay đầu lại, thấy là Ngạc Nhĩ, lập tức kích động bắt lấy cánh tay hắn, “Ngạc Nhĩ, bên trong cháy lớn, nhưng phúc tấn ở bên trong, người nhanh nghĩ cách cứu phúc tấn ra đi!”

“Cái gì? Hải Lăng ở bên trong?!”

Nghe thấy tiếng quát lớn, lúc này Châu Nhi mới phát hiện vương gia đang đứng sau lưng Ngạc Nhĩ.

“Sao Hải Lăng lại ở trong khách điểm?” Miên Dục vội hỏi.

“Sau nói tiếp, vương gia, hiện giờ cứu người quan trọng hơn.”

“Nàng ở chỗ nào?” Miên Dục cất bước định đi vào trong, bỗng dừng lại quay đầu lại hỏi.

Tiểu nhị lập tức trả lời, “Là dãy phòng chữ địa phòng số ba, đi thẳng đến cuối rẽ trái là đến, nhưng bây giờ chỗ đó lửa đang cháy lớn, rất nguy hiểm, người vẫn là nên...” Còn chưa nói xong, chỉ thấy hắn không hề quay đầu lại chạy thẳng vào.

Thấy chủ tử đi vào, Ngạc Nhĩ cũng không dám chậm trễ, lập tức đi theo vào.

Châu Nhi cũng không nhàn rồi, mắng tiểu nhị, “Người còn đứng đây làm gì? Còn không nhanh tìm người cứu hỏa? Nếu như vương gia của chúng ta mệnh hệ gì, các người đền tội được sao?”

“Cái gì vương gia?”

“Người vừa vào chính là Dự thân vương!”

“Hả, này, này...” Tiểu nhị lập tức cả kinh, không đợi Châu Nhi nói thêm cái gì, lập tức tìm chuông quây trong đám người, nói rõ nguyên nhân, sau đó một đám người mang theo thùng nước quay lại cứu hỏa. Nếu Dự thân vương có sơ xuất gì, chỉ sợ khách điểm của bọn họ không thể chịu được.

Mà giờ phút này Miên Dục đã đến hậu viện, thấy một dãy các phòng đều chìm trong biển lửa, xung quanh là tiếng lách tách của gỗ cháy, còn chưa đến gần đã cảm nhận được sức nóng.

Hắn không hề do dự đá văng cánh cửa phòng số ba, tiến thẳng vào bên trong.

“Vương gia!” Ngạc Nhĩ cả kinh kêu lên, không kịp ngăn cản hắn, đành phải kiên trì, đi theo chủ tử vào bên trong.

Vừa vào bên trong phòng, đập vào mặt là khí nóng cùng khói đen khiến Miên Dục không mở được mắt, hắn miễn cưỡng mở mắt nhìn khắp phòng, mơ hồ thấy bóng người nằm trên giường.

Hắn bước nhanh đến gần, nhưng mà cảnh hắn nhìn thấy là Hải Lăng cùng Thường Hoảng ôm nhau nằm ngủ, trong mắt hắn liền dấy lên lửa giận.

Hắn gắt gao nhìn hai người trên giường, nhất thời quên mất chính mình đang trong biển lửa nguy hiểm.

Ngạc Nhĩ vào sau, thấy chủ tử đứng bên giường không nhúc nhích, lửa xung quanh càng ngày càng lớn, nếu không ra ngoài ngay bây giờ sợ rằng sẽ không ra được, hắn nhanh chóng đi đến bên cạnh.

“Vương gia, người làm sao vậy? Tìm thấy phúc tấn chưa?” Vừa nói xong, liền thấy hai người trên giường, hắn ngạc nhiên, lập tức nhìn ra manh mối, “Vương gia, hình như bọn họ bị hôn mê rồi, lửa cháy quá lớn, chúng ta vẫn nên đưa phúc tấn ra trước sau đó nói sau.”

Lời Ngạc Nhĩ làm Miên Dục bừng tỉnh, hắn hoàn hồn, lập tức ôm lấy Hải Lăng xoay người rời đi, Ngạc Nhĩ chần chừ mấy giây, cũng nghiêng Thường Hoảng lên, đi theo ra ngoài.

Tới cửa, một cây cột cháy đổ về phía Miên Dục và Hải Lăng, Ngạc Nhĩ ở phía sau hoảng sợ lên tiếng nhắc nhở, “Vương gia cẩn thận!”

Miên Dục không kịp tránh, hấn ôm chặt Hải Lăng cúi người xuống, dùng chính thân thể của mình bảo vệ người trong lòng, không để nàng bị thương chút nào, cột gỗ cháy đập vào lưng của hắn, nháy mắt ngọn lửa liền đốt cháy áo sau lưng hắn

“A, vương gia, sau lưng ngài bị cháy rồi!” Ngạc Nhĩ sợ hãi nói.

Bất chấp lửa cháy, chịu đựng đau đớn sau lưng, Miên Dục hô lớn, “Ngạc Nhĩ, cứu người ra trước rồi nói!” Vội vàng ôm Hải Lăng lao ra ngoài.

Ra đến ngoài phòng, sau lưng đau nhức không chịu nổi, rốt cuộc Miên Dục khụy gối xuống. Ngạc Nhĩ ném Thường Hoảng qua một bên, nhanh chóng cởi áo ngoài ra, liền mình dập lửa sau lưng Miên Dục.

Rất nhanh ngọn lửa bị dập tắt, Ngạc Nhĩ cũng mệt mỏi ngã xuống đất, thở dốc nói, “Vương gia, đã không sao rồi, người có thể buông phúc tấn ra.”

Không nghe thấy tiếng trả lời, hắn nâng mắt nhìn qua.

“Vương gia...” Lúc này mới phát hiện hình như chủ tử nhà mình đã ngất đi.

Ngạc Nhĩ tiến lên muốn đón lấy phúc tấn được Miên Dục che chở trong lòng, nhưng hai tay Miên Dục ôm chặt không buông.

Thấy thế, hắn khuyên nhủ, “Vương gia, người đã cứu được phúc tấn, đã không có việc gì, người buông tay, buông phúc tấn ra đi.”

Miên Dục ngất đi nhưng miệng vẫn thì thào, “Ai cũng không thể cướp đi phúc tấn của ta, ai cũng không thể...”

Mơ hồ nghe được lời hắn nói, nghĩ đến chủ tử dù bị thương nặng, lại vẫn quan tâm đến thê tử, Ngạc Nhĩ hơi đỏ mắt, nhanh chóng khuyên bảo, “Thuộc hạ không cướp, người bị thương, vẫn nên buông phúc tấn ra trước đã.”

Hắn cố sức gỡ tay Miên Dục ôm Hải Lăng ra, mất một lúc mới gỡ được ra, đỡ lấy Hải Lăng cũng đang hôn mê.

Ngẩng đầu nhìn mấy người mang theo thùng nước đến cứu hỏa, Ngạc Nhĩ vội vàng quát lớn, “Các người còn làm gì nữa? Còn không nhanh đến giúp đưa người về phủ Dự thân vương.”

26. Chương 10

Nhìn tấm lưng của phu quân bị bỏng, nửa thân trên để trần bị băng kín mít, chỉ có thể nằm sấp trên giường, nước mắt Hải Lăng không ngừng rơi xuống.

Đều là do nàng dễ dàng tin tỷ tỷ, mới liên lụy đến chàng khiến chàng bị thương nặng như vậy.

Sau khi nàng tỉnh lại, Ngạc Nhĩ liền nói cho nàng, lúc Miên Dục liều lĩnh chạy vào biển lửa để cứu nàng, bị một cây cột gỗ đang cháy đổ vào người, nhưng Miên Dục vẫn không buông tay, liền mình che chở cho nàng trong lòng, lúc này nàng mới tránh được một kiếp, nhưng lưng Miên Dục lại bị bỏng nặng, sau lưng đều bốc cháy, tuy rằng cứu được cái mạng, nhưng mà vẫn hôn mê bất tỉnh...

Thấy nàng rơi lệ nhìn chằm chằm Miên Dục, Châu Nhi ở bên cạnh không đành lòng khuyên nhủ: “Phúc tấn, người đừng khóc nữa, tuy rằng vương gia bị thương nặng, nhưng ít nhất tính mạng không có gì đáng ngại, thái y cũng đã nói, vương gia chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian là có thể khỏi hẳn.”

“Nhưng thái y cũng nói, lưng chàng bị bỏng sẽ lưu lại sẹo.” Nàng đau lòng nhìn tấm lưng của hắn.

“Này...Đúng vậy, nhưng nô tỳ nghĩ, so với việc để phúc tấn bỏ mạng trong biển lửa, vương gia tình nguyện chịu vết thương này.”

“Châu Nhi nói không sai.” Bỗng nhiên một giọng nói khác vang lên.

“A, vương gia đã tỉnh!”

“Châu Nhi, em nhanh đi mang thuốc đến.” Hải Lăng vội vàng phân phó, sau đó cẩn thận đỡ Miên Dục ngồi dậy, “Rốt cuộc thì chàng cũng tỉnh!” Vừa nói nước mắt cũng rơi xuống.

Hắn nhìn nàng một lúc, chậm chậm mở miệng giọng nói có chút khàn khàn, “Ta vốn là muốn nhân cơ hội ngủ một giấc, nhưng có một người không ngừng khóc bên tai ta, ầm ĩ quá, cho nên liền mở mắt ra nhìn xem ai gan lớn như vậy, dám làm ồn đến giấc ngủ của ta.”

“Xin lỗi, chỉ là thiếp thấy chàng vẫn hôn mê không tỉnh, cho nên nhịn không được...” Hải Lăng lau nước mắt, không dám khóc tiếp.

Nhớ tới cảnh trước khi ngất đi, vẻ mặt Miên Dục liền trở nên lạnh lùng, hỏi: “Vì sao nàng lại nằm cùng một giường với Thường Hoảng ở khách điểm?” Khi đó hắn chạy qua biển lửa vào trong phòng, thấy nàng và Thường Hoảng nằm chung một chỗ, mặc dù cảm thấy tình huống không đúng, nhưng hắn vẫn kinh hãi gần như muốn giết nam nhân kia.

“Việc này đều là do một tay tỷ tỷ thiết kế, thiếp bị tỷ tỷ lừa đến khách điểm, lại bị hạ mê dược, sau đó ngất đi, lúc này mới...” Nàng áy náy nói, nghĩ đến đều là do mình nhất thời vô ý, khiến Miên Dục vì nàng mà bị thương, trong mắt lại dâng lên một tầng nước mắt.

“Toàn bộ đều do tỷ tỷ nàng sắp xếp? Nàng kể tỉ mỉ từ đầu cho ta.”

“Tỷ tỷ hận thiếp vì thiếp muốn Thường Hoảng biểu ca dẫn tỷ ấy rời khỏi vương phủ, cho nên mới nghĩ ra mưu kế độc ác này, muốn đẩy thiếp và Thường Hoảng biểu ca vào chỗ chết, hơn nữa trên lưng còn mang theo tội danh tư thông...” Hải Lăng nói hết đầu đuôi cho hắn nghe.

Nghe xong, Miên Dục tỉ mỉ từ trong lời của nàng, nghe ra tâm tư không muốn tặng hắn cho tỷ tỷ của nàng, trong mắt thoáng lóe lên sự khoái trá, nâng tay lên nhẹ nhàng vỗ về gương mặt nàng.

Bỗng dưng nghĩ đến một chuyện, Hải Lăng vội hỏi, “A, Thường Hoảng biểu ca...Chẳng lẽ đã chết trong biển lửa kia rồi sao?” Sau khi nàng tỉnh lại chỉ lo lắng đến vết thương của hắn, hoàn toàn quên mất sống chết của biểu ca.

Thấy vẻ mặt lo lắng của nàng, Miên Dục hí mắt, ngữ điệu có chút không vui, “Hắn chắc là không có việc gì, ta nhớ lúc ta ôm nàng ra, Ngạc Nhĩ cũng mang hắn ra ngoài.”

Nghe thấy biểu ca bình an vô sự, lúc nàng mới nhẹ lòng thở ra một hơi.

Đột nhiên sau lưng truyền đến một cơn đau nhức, khiến Miên Dục nhăn mặt.

“Sao vậy, miệng vết thương đau lắm sao?” Nàng không bỏ qua bất kỳ biểu cảm nào trên mặt hắn, đau lòng vì không thể chia sẻ bớt đau đớn với hắn, “Xin lỗi, thiếp không nên tin lời tỷ tỷ, hại chàng bị thương.”

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu, không có ý trách mắng nàng, không lâu sau, cơn đau sau lưng giảm dần, hắn lạnh lùng mở miệng, “Tỷ tỷ của nàng ác độc như vậy, muốn đẩy nàng vào chỗ chết, ta tuyệt đối sẽ không tha cho nàng ta!”

“Chàng...định xử trí tỷ tỷ như thế nào?”

Miên Dục nhíu mày cảnh cáo, “Đừng để ta nghe được nàng cầu xin thay cho nàng ta!”

“Thiếp không cầu xin cho tỷ tỷ, lần này tỷ ấy quá đáng quá rồi.” Nàng cúi đầu xuống, đau lòng vì tỷ tỷ tuyệt tình như vậy.

“Vậy là tốt rồi.” Hắn nâng mặt nàng lên, nghiêm mặt nói: “Hải Lăng, nàng là phúc tấn của ta, sau này nếu lại có người đến cửa muốn cướp đoạt trượng phu của nàng, nàng cứ bày ra uy nghiêm của phúc tấn, đánh cho người bỏ ra ngoài, biết không?” Hắn tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra lần thứ hai.

Nàng ngạc nhiên, thoáng chốc liền hiểu rõ ý của hắn, mím môi, trong lòng dâng lên một trận ầm ập, nói: “Đã biết, thiếp đã biết!” Nhịn không được nước mắt lại rơi xuống.

Miên Dục lau nước mắt cho nàng, nhẹ giọng dỗ, “Biết vì sao lúc trước ta tức giận không? Ta nghĩ đến nàng sao lại hào phóng như vậy, nguyện ý chấp tay nhường trượng phu của mình cho người khác, nhìn nàng ngốc như vậy.”

Thì ra hắn vì chuyện này mà tức giận. Hải Lăng nín khóc mỉm cười giải thích, “Thiếp sợ nếu thiếp can chàng nạp thiếp, chàng sẽ tức giận rồi chán ghét thiếp.”

“Nàng thật sự là một nữ nhân ngốc nghếch, ngốc đến mức khiến ta đau lòng, sau này chuyện gì nàng không thích, cứ hùng hồn từ chối, tuyệt đối đừng suy nghĩ miên man, biết không?”

“Đã biết.” Biết điều này chứng tỏ hắn toàn tâm toàn ý yêu nàng, trong lòng Hải Lăng tràn ngập vui mừng, ghé vào trong ngực hắn, “Cả đời này thiếp sẽ không để chàng cho người khác, tuyệt đối không, ai dám cướp, ta liền ném nàng ta đi.” Giống như hắn đã che chở cho nàng, nàng cũng phải toàn tâm toàn ý bảo vệ hắn.

Miên Dục vui vẻ cười ra tiếng, không tiếp tục truy cứu việc trong lòng nàng còn thích Thường Hoảng hay không, bởi vì hắn biết, lúc này trong lòng, trong mắt nàng chỉ có hắn.

Khi Đồng Hải Đường đốt lên ngọn lửa kia, cũng đã đốt rụi tình cảm Thường Hoảng dành cho nàng ta, sau khi tỉnh dưỡng hai ngày, hắn liền chán nản cáo từ Hải Lăng, rời khỏi vương phủ.

Nhưng mà vì trận lửa kia không khiến bọn họ chết cháy, lại khiến một người ở trọ bị chết cháy, vì thế Đồng Hải Đường bị bắt, sắp bị vấn tội, vì vậy Đồng phu nhân vội vàng đến cửa cầu tình.

“Hải Lăng, đại nương cầu xin con, con bảo vương gia thả Hải Đường đi, nó là nhất thời hồ đồ, mới có thể làm ra chuyện như vậy.”

“Đại nương, chuyện này con không làm gì được, bởi vì tỷ tỷ phóng hỏa thiêu chết một người đấy!”

“Nhưng đó là tỷ tỷ của con, con nhẫn tâm thấy chết không cứu sao?”

Sắc mặt Hải Lăng bình tĩnh hỏi, “Thế con là muội muội của tỷ ấy, Thường Hoảng là tình nhân của tỷ ấy, đại nương, người và tỷ tỷ lại có thể ngoan độc nhẫn tâm đẩy chúng ta vào chỗ chết sao?”

“Ta, chúng ta là bị quỷ mê hồn, mới có thể làm ra chuyện này, con đại nhân đại lượng tha thứ cho chúng ta đi, không thì...Đại nương quỳ xuống nhận sai, con đi xin vương gia tha tội chết cho Hải Đường được không?” Vì nữ nhi của mình, Đồng phu nhân nói xong liền quỳ xuống, ôm chân nàng cầu xin.

“Nếu như tha cho tỷ tỷ, người vô tội chết thảm kia phải làm như thế nào bây giờ?” Hải Lăng nhàn nhạt nói, đưa tay đẩy bà ra, đối với hai mẹ con này nàng đã chết tâm rồi.

Miên Dục chậm rãi đi vào bên trong sảnh, đôi mắt lạnh băng nhìn Đồng phu nhân đang quỳ trên đất, “Đồng phu nhân, bà vẫn còn nhớ đến con gái của mình sao? Bà có biết con gái mình ở trên đại đường, khai ra bà, nói là tất cả do bà chủ mưu, bảo nàng ta làm như vậy.”

“Cái gì?” Về mặt Đồng phu nhân ngạc nhiên.

“Đồng Hải Đường nói toàn bộ đều là chủ ý của bà.”

“Hải Đường...thật sự nói như vậy sao?!” Bà kinh hãi trừng to mắt, run rẩy đứng lên, không thể tin được con gái mà mình sủng ái bao nhiêu lại bán đứng mình như vậy.

“Hiện giờ bà cũng là người chờ xử tội, chỉ sợ ốc không mang nổi mình ốc rồi.” Lạnh lùng nói, Miên Dục lập tức hạ lệnh, “Ngạc Nhĩ, cho người giải bà ta đến hình bộ đi.”

“Vâng, vương gia.” Ngạc Nhĩ vội vàng ra ngoài, gọi hai thị vệ đi vào muốn áp giải bà ta đến hình bộ.

“Hải Lăng, Hải Lăng, nể tình mẹ con chúng ta ngày xưa, con cứu ta, cứu ta!” Đồng phu nhân thất kinh vùng vẫy.

Hải Lăng sầm nã mở miệng, “Đại nương, giữa chúng ta có tình mẹ con sao? Những năm gần đây, bà chẳng qua coi ta như một hạ nhân có thể sai khiến mà thôi.”

“Ta sai rồi, ta sai rồi, sau này đại nương nhất định sẽ đối đãi với con như con ruột, con cứu ta đi, ta không muốn chết.” Bị kéo tới cửa, bà ta vẫn chưa từ bỏ ý định cầu xin nàng tha thứ.

“Đại nương, bà không muốn chết, chẳng lẽ người khác đáng chết sao? Nếu không phải vương gia đứng lúc đến cứu ta, vậy thì đám cháy kia liền có thêm hai mạng người vô tội rồi.” Hải Lăng nói xong câu này, liền xoay người, không đành lòng nhìn lại gương mặt kia.

“Hải Lăng, Hải Lăng...”

Ngạc Nhĩ không để cho bà ta tiếp tục kêu khóc, phất tay để thị vệ chặn miệng Đồng phu nhân lại, giải bà ta đi.

Miên Dục ôm Hải Lăng, nhỏ giọng an ủi: “Các nàng là bị trừng phạt đúng tội, đừng vì người như vậy mà đau lòng.”

“Ừm. A? Đây là...” Nàng nhìn hẩn lấy ra từ trong ngực một chiếc vòng ngọc, đeo vào tay nàng.

“Đây là noãn ngọc, nghe nói mùa đông mang vào có thể làm ấm cơ thể, tay chân sẽ không bị lạnh như băng nữa.”

“Cảm ơn.” Gương mặt Hải Lăng giãn ra, nở nụ cười. Tuy rằng không có người thân yêu thương nàng, nhưng nàng đã có một trượng phu yêu thương nàng, như thế này là đủ rồi. Bỗng dưng nghĩ đến một chuyện, nàng vội vàng hỏi: “Đúng rồi, thái hậu muốn xem quý phi say rượu, chàng tìm được người hát chính chưa? Hai ngày nữa là sinh thần của thái hậu rồi.” Sáng nay thái hậu còn đặc biệt sai người đến cửa nhắc nhở.

“...Đã tìm được. Lần trước ta dẫn nàng tìm có không tiến cung, nàng vẫn nhớ chứ?”

“Ừm, vẫn nhớ.” Nàng cảm thấy hình như trượng phu có việc gì đó giấu nàng, nhưng chàng đã không chịu nói, nàng cũng không tiện hỏi thêm.

Trên sân khấu được dựng lên trong Từ Ninh cung, giờ phút này đang trình diễn tiết mục quý phi say rượu.

Đây là một vở diễn một mình, kể về Dương quý phi dưới một đêm hè cảnh đẹp, chờ đợi quân vương giá lâm, muốn có một buổi tối lãng mạn, lại biết được tin rằng quân vương đã sớm qua đêm ở chỗ của Mai phi, nàng cảm thấy tức giận cùng thất vọng, cho nên uống rượu say.

Người đang đóng vai Dương quý phi, cầm trong tay một chiếc quạt xấp, cho dù là giọng hát hay trang điểm, dáng người, đều khớp với hình ảnh một Dương quý phi phong hoa tuyết đại, khí chất cao quý.

Dưới đài mọi người xem đến không thể dời mắt, nhìn chăm chăm vào Dương quý phi, không nỡ nháy mắt một cái, chỉ sợ lỡ mất dung nhan mê hồn của nàng, từ một cái nhăn mày đến nụ cười.

Bị triệu vào cung, giờ phút này Hải Lăng đang ngây ngốc ngồi ở trước sân khấu cùng thái hậu.

“Sao vậy? Bản cung đã nói người hát khúc này hát vô cùng tốt mà.” Thái hậu mỉm cười nhìn nàng.

“Đúng vậy, dù là trang điểm hay giọng hát đều không có chỗ chê.” Chỉ là không biết vì sao, nàng cảm thấy ánh mắt của người diễn vai Dương quý phi nhìn về phía này có chút không vui...Hiện giờ nàng lại nhìn nàng bằng ánh mắt tức giận, Hải Lăng không khỏi rung mình một cái, thầm nghĩ không biết mình đã đắc tội với nàng ấy lúc nào.

“Biết Dương quý phi là do ai diễn không?” Thái hậu mỉm cười hỏi.

“Không biết ạ.” Nhưng hẩn là rất nổi tiếng đi, lúc trước khi nàng bị thái hậu phát kiệu đến đón vào cung, đã thấy chỗ này có không ít người, đoàn người đều rất cao hứng bàn luận về vở diễn, ngay cả hoàng thượng cùng hào hứng ngồi chờ.

Hơn nữa còn nói là đã hai năm không xem quý phi say rượu, cũng không tìm được người nào diễn hay hơn người đang diễn kia.

Nói đến cũng thật trùng hợp, người đang diễn kia tự nhiên lại có tên giống với phu quân nàng.

“Nhưng mà thái hậu, con cảm thấy ánh mắt của Dương quý phi kia hình như con đã gặp ở đâu đó rồi.”

“Là sao?” Thấy nàng vẫn chưa hiểu, thái hậu mỉm cười, “Hôm qua con nói là bị bệnh không vào cung, đó là do Miên Dục bày kế đúng không?”

“Này...” Nàng chần chừ không dám thừa nhận, sợ thái hậu trách tội chàng.

Thái hậu từ ái hỏi tiếp, “Còn có biết vì sao Miên Dục không cho con tiến cung không?”

Thấy thái hậu không có ý trách cứ, Hải Lăng mới an lòng nói, “Chàng nói là sinh thần của thái hậu, văn võ bá quan tụ họp tới chúc mừng, sợ con không quen.”

“Thật ra cũng không phải bởi vì lý do này, đợi lát nữa con sẽ rõ.”

Nàng lại tiếp tục xem diễn, cảm thấy người đang diễn vai quý phi, giống như có gì đó quen thuộc, giống như...giống như là phu quân của nàng.

Nhưng không thể nào, Miên Dục sao có thể diễn kịch như vậy?

Nàng lại cẩn thận nhìn gương mặt kiều diễm kia, trang điểm rất đậm, cùng với gương mặt tuần mị của Miên Dục, hợp lại với nhau...Ừm, càng nhìn càng thấy giống.

Bỗng nhiên trong lòng nghĩ đến cái gì, kinh hô, “A, thái hậu, chẳng lẽ quý phi kia là...Miên Dục đóng vai?”

“Ha ha ha, cuối cùng con cũng nhìn ra.”

“Thật sự là chàng?” Hải Lăng ngẩn ngơ khó có thể tin.

“Đây chính là lý do vì sao nó không chịu để con tiến cung.”

“Thì ra là vậy.” Nàng ngó ra, liền bật cười. Thì ra chàng không muốn để cho mình nhìn thấy bộ dạng giả trang nữ nhân. “Con cũng không biết thì ra chàng lại biết hát khúc, lại còn hát hay như vậy.”

Thái hậu hoài niệm kể chuyện cũ. “Bản cung thích nghe hát khúc, trong cung thường xuyên mời người đến hát hí khúc, Miên Dục lớn lên ở Từ Ninh cung, từ nhỏ mưa dầm thấm đất, hơn nữa nó rất có thiên phú, hát vô cùng tốt, nhất là khi giả trang nữ nhân, bộ dạng đó còn giống nữ nhân hơn nữ nhân, nhưng đứa nhỏ này, sau mười bốn tuổi liền không chịu giả trang thành nữ nhân nữa, chỉ có vào ngày sinh thần của ta mới bằng lòng ngoại lệ.”

Hải Lăng nghĩ, nói: “Thái hậu một tay nuôi chàng lớn, đối với chàng, người giống như một người mẹ hiền lành, cho nên vì sinh thần của người, chàng nguyện ý hóa trang thành nữ nhân để người vui vẻ.”

“Đúng vậy, đứa nhỏ này quả thật rất hiếu thuận với bản cung.” Thoáng nhìn qua vòng tay trên tay nàng, thái hậu vén tay áo của mình lên, lộ ra vòng ngọc ôn nhuận trên cổ tay.

Hải Lăng thấy, kinh ngạc nói: “Oa, con cũng có một chiếc giống thế này!”

“Đây là thọ lễ nó đưa cho bản cung, khi đeo vòng cho bản cung nó đã nói, chiếc vòng này chỉ có hai chiếc trên đời, nó phân biệt đưa cho hai người quan trọng nhất của nó.”

Nghe thái hậu nói vậy, trong lòng Hải Lăng cảm động đến mức mắt phấp phỏng hồng.

Thái hậu cầm tay nàng, nói tiếp: “Hải Lăng, bản cung phó thác Miên Dục cho con, sau này con nhất định phải chăm sóc cho Miên Dục.”

“Con sẽ làm, con sẽ làm.” Nàng nén lệ, đôi môi nở nụ cười hứa hẹn.

Thái hậu lại nói thêm một câu, “Giữa vợ chồng, là kính yêu chứ không phải kính sợ, như vậy mới có thể ân ái dài lâu.”

“Hải Lăng đã hiểu, cảm ơn thái hậu!” Nàng vô cùng cảm kích đối với vị phụ nhân tôn quý này, lúc trước nếu không có thái hậu quyết định, nàng không thể gả cho Miên Dục, có được một trượng phu hết lòng yêu thương thế này.

Thấy nàng đã hiểu ý của mình, thái hậu mỉm cười, chuyên tâm nhìn về phía Dương quý phi trên đài, giờ phút này giọng hát uyển chuyển đang hát đến khúc thứ hai.

Sau khi hát xong, mọi người bên dưới vẫn đang bị thần thái tuyệt thế của nàng làm thần hồn điên đảo, ai ngờ người diễn vai quý phi kia lại bỏ đi mũ phượng trên đầu, nghênh ngang nhảy xuống đài, trực tiếp đi đến trước mặt Hải Lăng, không nói câu nào kéo nàng đi.”

“Nàng đi theo ta.”

”Hải Lăng sững sờ đi theo Miên Dục đến góc đình uyển.

“Ta không phải đã nói là nàng đừng vào cung rồi sao?” Nàng lại dám cả gan làm trái ý của hân chạy vào cung sao?!

“Thiếp đã từ chối thái hậu, nhưng người vẫn phái kiện tới phủ đón thiếp, cho nên thiếp mới...” Nhìn thấy gương mặt tuyệt mỹ mang theo tức giận của hân, nàng nhin không được, miệng nhỏ nẻ nụ cười tán thưởng.

“Cười cái gì?” Miên Dục thẹn quá hóa giận trừng mắt nhìn nàng.

“Chàng hóa trang thật đẹp!” Nàng thành tâm khen, sau đó kéo tay hân, nhẹ lời nói: “Chàng hát khúc rất tốt, sau này lại hát cho thiếp nghe được không? Thiếp thích nghe chàng hát khúc.”

“Hừ.” Hân hừ lạnh một tiếng, quay mặt, khoe miệng lại khê nâng lên, “Ta không thích hát khúc cho người khác nghe.”

“Thiếp biết, nhưng thiếp là thê tử của chàng, chàng hát cho ta nghe đi?” Nàng làm nũng ôm eo hân.

Miên Dục hơi giật mình, đôi mắt đen lướt qua một tia dị sắc. Từ khi hai người thành thân đến nay, đây là lần đầu tiên nàng làm nũng với hân. Trước đây, đối với hân nàng vẫn luôn mang theo một chút sợ hãi, nhưng giờ phút này trên gương mặt nàng đã không còn chút sợ hãi nào, mà là vẻ mặt nhu tình.

“Có được hay không?” Nàng mềm lời năn nỉ, nói xong lại ôm cánh tay của hân lắc lắc, “Thiếp là thê tử mà chàng yêu nhất mà, chàng tất nhiên sẽ hát cho thiếp nghe, đúng không?”

Ánh mắt hân nhìn nàng cứng chiều, duỗi ngón tay véo má nàng, nói: “Sao giờ da mặt nàng lại dày như vậy, không hề e lệ, tự nhiên còn gọi mình là thê tử mà ta yêu nhất.”

Hải Lăng cười tươi nói: “Thiếp chỉ ăn ngay nói thẳng không phải mặt dày, chàng cũng là phu quân mà thiếp yêu nhất.”

Nghe vậy, ngực Miên Dục đập mạnh hơn, nhin không được ôm chặt nàng.

Nhìn gương mặt trang điểm đậm hương về phía mình, tim của nàng đập nhanh, sau đó nhắm mắt lại, đón lấy nụ hôn của hân.

Giờ khắc này, không cần nhiều lời, hai tấm lòng đều hiểu, tình ý kéo dài vô tận.

Lúc này, ánh mặt trời ảm áp, khắp nơi đều được ánh nắng vàng chiếu rọi.

[Toàn văn hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoc-phuc-tan>